

ZWERVEND OVER HET BALKAN SCHIEREILAND

ZOEKTOCHT NAAR THRACIE

25 APRIL 2011 TOT 16 JUNI 2011

Marga en Tjabering Stek

Totaal gewicht goud van de Thracische set is 12,425 kg, bezit van Archeologisch museum Plovdiv.

Routekaart van de Thracië reis

2

Totale afstand 5.500 km door acht landen.

Maandag 25 april 2011. Wierden – Boppart, 331 km.

Vertrek: 8.45 uur, aankomst 13.00, onbewolkt, temp., 13-21 graden, Camping: Sonneneck € 2 X 19,-, Brandstof: € , liter. Tolheffing: -, Wegcondities: snelweg.

Vandaag tweede paasdag was het dan eindelijk zover dat we op reis konden gaan. Er is veel aan deze reis vooraf gegaan. Ik kreeg pijn op mijn borst in september en ben in februari geholpen aan mijn hart, gedotterd en er is een stent geplaatst. Eind november 2010 belden, Henk en Henny ons op en die vertelden dat wanneer wij deze bijzondere reis wilden meemaken wij moesten boeken want, de tweede reis die met vertrekdatum 10 mei lijkt volgeboekt te zijn, dat hadden ze gezien op internet.

Wanneer we eerlijk zijn, waren wij er op dat moment nog niet aan toe om een vakantiereis te gaan boeken. Het onderzoeken rond mijn hartproblemen waren nog maar net gestart door de cardioloog.

Maar ons verlangen om een bijzondere reis te maken in 2011 was groot. De informatie die we hadden over deze spiksplinternieuwe reis van ANWB Kampeerreizen maakten onze interesse nog groter. Geen reguliere reis langs een aantal prachtige campings maar juist het improviseren onderweg was wat ons aantrok. Op zoek gaan naar de oude Europese culturen, dit gecombineerd met de prachtige natuur, dat is de motivatie van onze keuze voor juist deze reis.

Naast Henny en Henk gaan ook Ria en Ger mee, deze twee echtparen waren er ook bij het afgelopen jaar toen we de avontuurlijke reis door Oekraïne hebben gemaakt. Met hen konden we het bijzonder goed vinden.

We hebben deze reis geboekt en hebben gelijk een annuleringsverzekering afgesloten, immers voor ons zat er een zeer onzekere factor in. Gelukkig is alles op zijn pootjes terecht gekomen, iets om zeer dankbaar voor te zijn. Twee uur na de ingreep liep ik weer op de gang en vier uur na de ingreep liep ik een trap op en neer in het ziekenhuis, wat ik daarvoor niet meer kon!

Na deze ziekenhuisopname konden wij ons daadwerkelijk op deze bijzondere reis gaan voorbereiden. De caravan en auto zijn weggeweest voor een onderhoudsbeurt bij de dealers.

Henny en Henk stuurden ons foto's van het Gardameer en omgeving om alvast in de stemming te komen, wat behoorlijk is gelukt. Ria en Ger belden zo nu en dan en de weken hebben we afgeteld.

Bijzonder vonden we de reacties van mensen die ons vroegen waarheen we dit jaar op vakantie zouden gaan. We noemden vaak alleen het woord, Thracië, dan werden we aangekeken en ze vroegen: "Waar ligt dat land dan?". Wanneer we dit hen hadden uitgelegd waar we wel naar toe zouden gaan dan keken ze ons aan met een blik van, dat is net wat voor jullie, maar niet voor ons. Regelmatig werd erbij gezegd, dat is ons te ver! Dit is nu net de denkfout van velen. We rijden per dag relatief weinig kilometers, de langste rit op papier is 350 km en niet te vergeten het aantal, dat opgenomen zijn in het programma, die zijn er meer dan genoeg. Een voorbeeld; een reisdag met daarop volgend twee of drie dagen dat we de auto niet nodig hebben, maakt dat je niet het idee hebt dat je veel en ver moet reizen. Geleidelijk aan komen we steeds verder van huis. Tot het verste punt van de reis is bereikt.

Vandaag hadden we een prachtige reisdag naar hier, waarin we geen moeilijkheden hebben gehad. We zijn hier eerder geweest op deze camping en wel in 1970 en 1980. In 1980 moesten we hals over de kop vertrekken omdat het stuwen in de Boven-Rijn waren open gezet en het water in de nacht zo snel was gestegen dat ik met laarzen aan naar de auto moest om die uit het water van de Rijn te rijden.

Wat we het afgelopen jaar ook hebben gezien onderweg in het oosten van Duitsland en in Polen is hier ook aan de hand. We hebben een landschappelijk kleurvervuiling geconstateerd vandaag. Er is veel en veel te koolzaad gezaaid al die gele vlakten het is niet mooi meer, vinden wij. Het zal misschien wel moeten, van de benzinemaatschappijen?

Maandag 25 april 2011. Wierden–Boppart

Auto en caravan staan klaar voor vertrek

Koffiepauze langs de B31 in Duitsland

Dinsdag 26 april 2011. Boppart, rustdag.

Vandaag hebben we wat we kunnen noemen een 'rustdag' gehad. We hebben van deze dag ook in de meest letterlijke zin van het woord er een rustdag van gemaakt. We hebben elkaar voor gehouden hoe druk of we sinds onze Wintersportvakantie in februari wel niet zijn geweest. We waren het roerend met elkaar eens dat we nu heel dik aan vakantie toe waren.

We zijn laat opgestaan, rustig aan gedaan met het toiletteren enzovoort. We hebben laat koffie gedronken. Toen dit achter de rug was hebben we de auto gepakt en zijn na een paar kilometer rijden in een supermarkt terecht gekomen en hebben daar zeer verse asperges gekocht. Wij hebben juist gediscussieerd over de vraag: Kan een slechte kok meer dan uitstekende asperges verknallen. Ons antwoord was: ja! Dus was mijn, niet ter zake doende, conclusie; Een goede kok kan alleen maar lekkere asperges koken.

De biologische ham die we daar kochten leek ons de juiste fijne ham uitermate geschikt bij deze delicatessen Asperges, maar dat viel tegen. Het smaakte als een goedkope ham. De Pinot Blanc Alsace 2009 wijn die we hier bij dronken was meer dan voortreffelijk.

Het weer is omgeslagen vandaag. Vanmorgen was het prachtig zonnig weer, vanmiddag hadden de wolken de overhand. Soms regende het licht. Echt weer om een middagdutje te doen, dat hebben we gedaan ook. Buiten onder onze luifel hebben we ons genesteld en gekeken naar de schepen op de rivier, passagiersschepen, vrachtschepen, pleziervaarttuigen en politiebotten natuurlijk. De passagiersschepen zijn er in alle soorten en maten van oude raderboten tot super de luxe hotelschepen. Mooi om te zien, maar niet al te spannend. De vrachtschepen hebben ook een categorie die niet spannend is, dat zijn de chemicaliëntankers. Bijna allemaal hetzelfde, zeer efficiënt ingericht om te kunnen laden en lossen en meestal nog niet zo lang in de vaart.

De vrachtschepen die zijn vaak veel interessanter om te bekijken. Wat valt te denken van een containerschip met honderd tweeëndertig grote containers aan boord! Of een schip dat super vol geladen was met schroot. Het schip zelf was oud en roestig, de motor die maakte een geluid alsof de lagers eruit lagen. Dit schip maakte op ons de indruk zelf ook naar de schroothoop te kunnen.

Een ieder die dit leest merkt dat we op vakantie zijn en ons niet willen of kunnen inspannen. Ondanks deze psychische toestand van vakantieluiheid hebben we toch een spannende ontdekking gedaan, onder het genot van een glaasje wijn die smaakte ons voortreffelijk aan het eind van de middag. (We vonden dat we dit hadden verdiend, vandaag). Overigens dit was onze bijzondere ontdekking niet. De klok van de toren in Braubach hier aan de overkant van de Rijn klinkt wat schor, dit geluid trok onze aandacht om 17.00 uur. Een normale klok slaat op dit uur vijf keer. De klok van Braubach sloeg geen vijf maar vijftien keer en begon toen te luiden. Voorwaar een bijzondere gebeurtenis, zoiets hoor je niet vaak in je leven! Ja, ja, dat is wat! Dit geeft ons het goede vakantiegevoel, op een prachtige namiddag aan de oevers van de Rijn. De Rijn is met zijn 1233 kilometer lengte, de langste rivier van Europa. Op Internet staat te lezen: *De naam Rijn is afkomstig van het Middelnederlandse Rijn, dat via een aangenomen Oudnederlandse vorm Rin, uit het Oer Germaanse Rinaz komt. In het Gallisch werd de rivier Rēnos, genoemd in het Latijn Rhēvan. De naam komt waarschijnlijk van de Indo-Europese rei- dat stromen betekend.*

Dinsdag 26 april 2011. Rustdag in Boppart

Gezicht op de Rijn

Camping Sonneneck, Boppart

Woensdag 27 april Boppart – Rothenburg ob der Tauber, 301 km.

Vertrek: 8.30 uur, aankomst 14.05 uur, bewolkt/zon/regen/onweer, temp., 11-13 graden. Camping: Tauberromantiek € 21,- Brandstof: € 53,03, 34 liter. Tolheffing: -, Wegcondities: van alles wat

We zijn vandaag aangekomen in Rothenburg ob der Tauber gelegen aan de Romantische Strasse. Een bewuste keuze van ons om zo veel mogelijk Duitse autobanen te mijden, maar zoveel als mogelijk is over de B-wegen te rijden. We willen ons niet haasten, stoppen wanneer we dit nodig vinden, op plaatsen waar het kan. Stoppen dat hebben vandaag verschillende keren gedaan. We zijn de reis vanmorgen begonnen met een rit langs de Rijn stroomopwaarts. Onderweg kwamen we verschillende plekken tegen waar we prachtige herinneringen aan hebben. Herinneringen uit de tijd dat we met onze kinderen op vakantie gingen. In 1980 kwamen we vanuit het zuiden en zochten in de loop van de middag een camping. We zagen in de buurt van de Lorelei een campingbord links af wijzen de heuvels op. Wij reden daarin en vonden boven aangekomen geen camping. We moesten keren, terug richting de Rijn. Dit was een probleem want er was net te weinig ruimte voor de lengte van de auto en de vouwcaravan. De oplossing vond ik door de vouwcaravan met de hoek tegen de berg te zetten en zo te keren. Met de banden van de auto door het gras aan de overzijde, waarbij de bumper over de rand van de berg stak. Iemand die op ons moest wachten in zijn auto stak zijn duim op ten teken van; goed gedaan chauffeur. Onze zonen vonden dit prachtig. Dit campingbord zagen we vanmorgen opnieuw, we hadden er veel plezier om dit bord weer terug te zien. We reden langs de stad Wiesbaden vanaf de autobaan zagen we de Grosse Feldberg met de televisietoren boven de stad uitsteken. Boven naar de top van die berg daar liep de route van Rund um den Henninger Turm één van de dertien wielerklassiekers die ik heb gefietst in de jaren negentig van de vorige eeuw. Wat was het koud en nat toen ik daar fietste. Waar we ons over hebben verwonderd vandaag was de totale verandering rond het vliegveld van Frankfurt. Nergens kwam ons ook nog maar iets bekends meer voor. Nu zijn we hier ook in geen jaren meer geweest, maar toch reizen naar bekende plekken hoeft tegenwoordig niet te leiden tot herkennen van de plek. De wereld verandert op verschillende plekken sneller dan we denken. We waren vandaag alweer snel autobaan moe! Om van de autobaan af te komen hebben besloten om via Wertheim en Bad Mergentheim naar hier te rijden over de Romantische Strasse. Rustig en kalm toerend over de wegen het ultieme vakantiegevoel boven laten komen. We zagen het helemaal zitten. We moesten nog ongeveer twintig kilometer over de autobaan rijden toen begon het zachtjes begon te regenen.

Regelmatig waren de wegen besmeurd met modder toen we binnendoor reden. Dit was niet erg want de vervuiling was goed te zien op de weg. Wat vervelender was, waren de omleidingen, we hebben hierdoor ten noorden van Rothenburg ob der Tauber bijna geen meter van de Romantische Strasse gezien. Nu vragen we ons af waarom zijn we hier langs gegaan, juist ons antwoord was: we wilden over de Romantische Strasse rijden en daarvan genieten, helaas hebben we die nog niet gezien.

We hebben vanmiddag nog een wandeling kunnen maken in dit prachtige stadje maar moesten terug vanwege een verfrissend regenbuitje, wat later kregen we nog een stevige onweersbui.

Hier vlakbij is een dorpje, overigens een dorpje van niets, maar het is wel een dorpje met een kerk en toren stammend uit de vroege middeleeuwen. En net als iedere andere zich zelf respecterende toren, een toren en een klok. Deze klok is anders dan andere klokken. Het andere zit hem in het slaan om het kwartier op een kleinere klok, één keer op het kwartier, twee keer op het half uur, drie keer op kwart voor het hele uur en vier keer op het hele uur en het aantal klokslagen dat aangeeft hoe laat het is op een grotere, zwaardere klok. Je hoeft de slagen maar even te tellen en je weet hoe laat het is. Een groot gemak voor een moderne toerist. De camping ligt vlakbij het dorpje, dat kan niet anders in een piepklein dorpje.

Ik heb een wandelingetje gemaakt naar de kerk met toren, terwijl de schemering langzaam bezit nam van de dag, het was windstil geworden. Om er te komen moest ik een riviertje oversteken, er lagen grote platte stenen in het water om te kunnen oversteken. Rondom de toren waren stalen hekken geplaatst, met daarop gele borden waarop geschreven stond met zwarte letters de tekst: *“Pas op vallende stenen”*.

Ik veronderstelde hier alleen te staan, als het ware uit het niets, stond naast mij een kleine man geheel in het zwart gekleed. Hij zei tegen mij: *“Je hoeft je niets aan te trekken van die tekst op die borden, want er is nog nooit een steen uit die toren op de grond gevallen”*.

Ik kijk hem verbaasd aan en loop iets verder om naar de muur aan de andere kant van de toren te kijken. Ik zie tot mijn grote verbazing, er ligt geen steen of puin op de grond, en er zitten gaten in de muur van waar de stenen uit de muren van de toren zijn gevallen. Als ik de man iets wil vragen, dan blijkt hij schielijk te zijn vertrokken, precies zo, als dat hij gekomen was. Terwijl ik dit zo tracht te begrijpen, voel ik een kille wind waaien rond de toren, ik ril. Terug wandelend naar de camping bekwam mij een onbehaaglijk gevoel.

Woensdag 27 april Boppart – Rothenburg ob der Tauber

Rothenburg ob der Tauber

Rothenburg ob der Tauber, kerstwinkel van Käthe Wohlfart

Donderdag 28 april Rothenburg ob der Tauber

We hadden gisteravond beslist dat we vandaag zouden uitslapen. Toen we vanmorgen op de klok keken was dit prima gelukt. We zijn heerlijk uitgerust en hebben vandaag geen bijzondere dingen op ons programma, anders niet dan de stad bekijken. Net buiten de muren van de vestingstad hebben we onze auto geparkeerd. Dit bleek achteraf een goede keuze te zijn, bij onze terugkeer zaten we nog maar net in de auto of het begon stevig te regenen. We hebben geen druppel gevoeld toen we naar de auto liepen. We hebben de oude binnenstad uitgebreid bekeken en we hebben er werkelijk van genoten terwijl het prachtig weer was.

Wij durven de stelling aan, dat als er één stad in Duitsland is, die model kan staan voor de Duitse Middeleeuwen, dan is dat zonder twijfel Rothenburg. Want waar anders kan de bezoeker het geschiedenisboek openslaan en die rijke historie zelf, al wandelend beleven? Tijdens onze wandeling hebben we ons laten verrassen door het rijke verleden van deze stad, het is een gaaf bewaard gebleven middeleeuws stadje.

Op de plaats waar thans de Burggarten ligt, liet de graaf van Rothenburg-Comburg omstreeks 970 een burcht bouwen. Hiervan rest slechts de romantische Burgtor. Koenraad III von Hohenstaufen, die het bezit erfde, liet de burcht in 1142 ombouwen tot rijk burcht. In de nabijheid hiervan groeide het stadje Rothenburg, dat in 1274 een Vrije Rijksstad werd. Van 1373 tot 1408 was Heinrich Toppier hier burgemeester. Hij was het die het stadje groot aanzien en welstand verschafte en het grondgebied aanzienlijk wist te vermeerderen. Zijn 'weekendhuis', het Toppierschlosschen, in 1388 bij de rivier gebouwd, is als museum toegankelijk. Toppier haalde zich echter het wantrouwen van de stadsraad op de hals, werd in 1408 gevangengenomen en in het geheim in een kelder onder het raadhuis vermoord. In de 16de eeuw ging het met Rothenburg bergafwaarts. In 1631 veroverde de keizerlijke veldheer Tilly de protestantse stad. Uit woede over de tegenstand die hij had ondervonden, dreigde hij vier leden van de raad te vermoorden en de stad te verwoesten. Naar de overlevering wil, zou hij echter hebben toegezegd genadig te zullen zijn als de burgemeester, die hem de welkomstdrank aanreikte, een bokaal met drie en een kwart Liter wijn in één slok zou leegdrinken. Burgemeester Nusch slaagde erin deze *Meistertrunk* te volbrengen en redde hiermee de stad. In de Keizerzaal van het raadhuis wordt jaarlijks, sinds 1881, het spel 'Der Meistertrunk' opgevoerd. Het is een kleurrijke stad de gevels in de straten en op pleinen hebben vele kleuren. Maar ook is erg bezienswaardig de diverse uithangborden boven winkels en werkplaatsen. Toeristisch gezien is hier veel te zien.

Opvallend is het contingent Aziatische toeristen die zich door de stad bewegen, al dan niet in groepen. In de winkels hebben we Chinese- en Japanse lettertekens gezien. Ook waren er nog andere Aziatische leestekens te zien waarvan we denken dat het Koreaanse en/of Vietnamese tekens zijn. Deze toeristen komen vooral af op de prachtige kerstwinkel van Käthe Wohlfart. Deze mevrouw heeft niet alleen hier een kerstwinkel maar ook Riquewahr en Heidelberg. Ook wij zijn hier geweest in deze winkel, Ria had ons gevraagd speciale kerstklokjes voor haar te kopen. Haar omschrijving van de klokjes was heel precies, maar er waren meerdere modellen die bijna gelijk waren maar toch steeds iets anders. De telefoon bracht uitkomst en we hebben haar gebeld en heeft zo een probleempje opgelost.

Wat ook hier geldt, net als overal op deze wereld, is dat het zitten op een terrasje in de zon een groot genoegen is. Niet alleen om het drankje en een versnapering tot je te nemen, maar vooral om naar de toeristen te kijken die uit de hele wereld komen. We streken neer op een terrasje op de Grote Markt tegenover het oude stadhuis. De ober legde ons de menukaart voor waarop we hem vertelden dat wij iets wensten te drinken. De arme man keek ons treurig aan en zei dat deze tafels alleen bestemd waren voor gasten die iets wensten te eten. Helaas, voor hem en zijn baas, hierna zijn we iets verderop gaan zitten, op een terras van een ander café.

Hier konden we wel wat te drinken krijgen. Na enige tijd vroeg een man of de stoelen nog vrij waren die aan onze tafel stonden. Wij beaamden dit en hij zijn vrouw en dochter namen plaats. De dochter informeerde of wij hier op vakantie waren en wij vertelden over ons reisdoel. Hierbij noemden we Lazise als plaats van overnachting aan het Gardameer, toen bleek dat zij in Lazise woont. Ze vonden onze reis geweldig en zij wensten ons en onze groep een erg fijne reis toe.

Rothenburg ob der Tauber, marktplein (boven en onder)

Vrijdag 29 april Rothenburg ob der Tauber - Krün, 296 km

Vertrek: 8.40 uur, aankomst 14.55 uur, bewolkt/zon/regen/onweer, temp., 11-18 graden. Camping: Alpen Caravanpark

Tennsee, € 31,40, Brandstof: € 75,60, 46 liter. Tolheffing: -, Wegcondities: van alles wat

Vandaag was een dag van afwisseling in weer en in landschap. Wat ooit een middeleeuwse handelsroute was, is vandaag de dag een charmante road trip. De Romantische Strasse passeert vele historische stadjes, prachtige kastelen, vakwerkhuisen, boerenhoeve 's, akkers en weidegronden. Over zacht glooiende heuvels en langs donkere bossen. Het was heerlijk toeven in dit mooie landschap waar de vruchtbomen nog volop in bloei stonden. Deze reisdag was zeker geen uitdaging voor ons, het was hier lekker rustig toeren.

De Romantische Strasse verbindt Würzburg met Füssen, vlak bij de Oostenrijkse grens. Qua landschappen werd het pas interessant ten zuiden van Schongau, wanneer de Alpen in zicht komen.

We begonnen met licht nevelig weer, de zon kwam er wat zwak door maar het was aangenaam weer om te reizen. Het einde van deze reis was totaal anders in Garmisch-Partenkirchen hadden we te maken met regen, hagel en onweer, de straten van deze stad stonden in een mum van tijd blank, de ruitenwissers draaiden op volle toeren. We zijn niet gestopt vanwege het weer maar het scheelde weinig of het was niet meer verantwoord geweest om verder te rijden. Hier op de camping hoorden we de laatste klappen onweer, vrij dicht bij.

We zijn hier terecht gekomen op een vijf sterren camping! De vijf sterren geeft ons recht op gratis een welkomst Tennsee-cocktail. Maar er is meer, we hebben een privé verzorgingszuil waar is in aangebracht aansluitingen voor: telefoon, fax, Wi-Fi, TV, radio, gas, elektra, wateraansluiting en een aansluiting op het riool! Maar er is meer! We gaan straks in een royaal bad ons wassen. In een super de luxe toiletgebouw is zowel aan de dames- als aan de herenzijde een bad ter beschikking voor de campinggasten. Voor hondenbezitters is er een hondenbad. Een wasmachine met droger is bijna standaard op een camping dus zeker hier ook. Hier zijn nog zoveel meer comfort verhogende zaken op de camping. Indien gewenst brengt een tractor je caravan naar je plaats, zonder bijkomende kosten. Het is hier exclusief en zeer comfortabel op deze camping, die te midden van bergen ligt en grenzend aan de Tennsee. De receptie is uitgevoerd met prachtig houtsnijwerk. Over het restaurant en het terras kunnen we kort zijn die zien er formidabel uit. De menukaart is van een goed niveau en redelijk geprijsd.

Wat ons hier op de camping opvalt, zijn de grote allernieuwste types caravans van B.V. de A-merken: Hymer, Fendt, Hobby, Tabbert en Knauss die hier staan. Alle caravans met een sterke trek auto die past bij een grote caravan van Duitse makelij.

We zijn vanmorgen onze weg gaan vervolgen op de Romantische Strasse. Het gedeelte van de weg tot Donauwört mag van ons best die naam hebben, het ziet er gewoon mooi uit. Maar het gedeelte van Donauwört tot aan Landsberg am Lech is toch beduidend minder romantisch vinden wij. Hierna is het weer leuk om te rijden. We konden rustig rijden want er was erg weinig verkeer op deze weg. We hadden dan ook volop de gelegenheid om, om ons heen te kijken en te genieten van de vaak prachtige vergezichten. Regelmatig stonden we stil om rond te kijken en te genieten van vooral de prachtige natuur. Verschillende dorpjes hebben we bekeken en we daarvan genoten. Het voorjaar is een prachtige tijd om te reizen hebben wij vandaag opnieuw ervaren.

Het diner bestond vandaag opnieuw uit erg lekkere asperges, natuurlijk met fijne ham, een paar eieren, gesmolten roomboter en wederom een glaasje Pinot Blanc Alsace .

Energieboerderij

De Ammergau-Alpen in de buurt van Füssen.

Zaterdag 30 april Krün – Aschau, 116 km

Vertrek: 9.30 uur, aankomst 12.15 uur, bewolkt/zon, temp., 11-18 graden. Camping: Aufenfeld, Tolvignet Oostenrijk: € 8,75, Wegcondities: van alles wat

Voor we vertrokken bekeek ik de wegenkaarten die we bij ons hebben en zag dat er mogelijk problemen waren met de te rijden route. Voorbij Seefeld zou volgens de kaart het verboden zijn voor caravans, 16 % afdaling stond op de kaart. Onze conclusie was snel gemaakt we rijden in die richting en zien wel waar we langs moeten, geen probleem voor ons. Verschillende keren werd er door de wegbeheerder gewaarschuwd voor deze 16 %, maar we mochten verder rijden over deze weg. Een paar honderd meter voor ons reed er ook een auto-caravan combinatie, we hadden het dus gemakkelijk. De afdaling was echt steil, regelmatig moest ik bijremmen om de snelheid onder controle te houden, het leverde ons geen enkele probleem op. Rustig kwamen we de berg af en gingen binnendoor naar Innsbruck. Een fraaie weg die alleen in de stad zelf iets drukker werd. Innsbruck is een 800 jaar oude stad in het zuidwesten van Oostenrijk, en is de hoofdstad van de deelstaat Tirol. Het ligt aan de rivier de Inn.

De brug over de Inn waarnaar de stad is genoemd, maakte van Innsbruck in de twaalfde eeuw een belangrijke halte in de handelsroutes vanuit Italië en Zwitserland naar Duitsland. Het heeft veel middeleeuwse gebouwen, waaronder de Franciscaanse Hofkirche en de Fürstenburg, een vijftiende eeuwse kasteel met het beroemde balkon met het gouden dak. Innsbruck is verder ook een universiteitsstad met veertig duizend studenten. Veel van deze studenten komen uit het buitenland, vooral uit Zuid-Tirol en Duitsland. Sinds 2004 zijn er twee universiteiten in Innsbruck, de Leopold-Franzens-Universiteit en de Medische Universiteit Innsbruck. Deze stad was de plaats van de Olympische winterspelen in 1964 en 1976 en wordt genoemd: een juweel in de Tiroler Alpen.

Vandaag stond in het teken van het terug keren naar de plaats van onze eerste buitenlandse vakantiereis, dat was in 1966. We zijn in september 1966 getrouwd, voor we ons huishoudinkje compleet hebben kan het financieel misschien niet meer, was onze gedachte toen. (tien dagen voor Fl. 245,-, dat is ruim € 110,- een groot bedrag voor die tijd) Zo kwamen wij in Sistrans terecht een plaatsje in de bergen boven Innsbruck. Vandaag zagen we na vijfenveertig jaren Sistrans terug, hotel Post bestaat nog en het pension Alpenblick stond er nog onveranderd, het was in onze gedachten witter dan nu. De eigenaar van Alpenblick hebben we gesproken. Natuurlijk herkende hij ons niet van toen, maar hij vond het net zo aardig als wij, dat we elkaar even hebben gesproken. De bar waar we regelmatig in de avond toen zaten konden we niet terug vinden. Langs het prachtige slot Ambras, een zomerresidentie van aartshertog Fernand II, reden we de berg op naar Sistra, vandaar de andere kant op via Volders keerden we terug naar de snelweg.

Gemakkelijk, over goede wegen, kwamen we hier aan op: "Erfenis Comfort Camping Afspeld", in het Zielental. Bij onze aanmelding op de camping werd ons verteld dat wij de eersten van de ANWB groep waren. *(In de late uren van de avond kwamen we er achter dat Rita en Gerard er al stonden toen wij kwamen)*. Deze camping heeft vijf sterren en is van alle gemakken voorzien, zoals verwarmde toiletgebouwen, tennisbanen, zwembaden, paardrijden, beachvolleybal, enz. enz. De campingplaatsen zijn ingedeeld in categorieën ze lopen van Normaal, met stroom en tv aansluiting, tot Luxs met een eigen sanitair gebouw direct aan hun plaats. Alles ziet er keurig verzorgd uit.

Vanmiddag hebben we uitgebreid zitten praten, in de zon, over onze rit door het grote Duitsland. De laatste jaren vonden we dat steeds geweldig lang dueren, bijna tot vervelens toe duurde het. De reis zoals we die nu hebben gemaakt was leuker en ontspannend. Een dag afstand van ongeveer driehonderd kilometer en bij voorkeur niet over de Autobanen, bevalt ons erg. We hebben genoten van deze manier van reizen door Duitsland en we hebben erg veel gezien en we hebben bovendien veel meer en alleen maar aardige mensen ontmoet, dan in andere jaren het geval was.

De Alpen gezien vanaf de camping in Kun

Hotel Post, Sistani

Pension Alpenblick, Sistrans

Gezicht op de Kitzbüheler Alpen

Zondag, maandag en dinsdag 1-2-3 mei Aschau

Camping: Erlebnis Comfort Camping Aufenfeld, € 73,90 drie nachten

Aschau ligt in het midden van de Kitzbüheler Alpen, in het oosten van Tirol. Er zijn in de omgeving mooie wandelingen te maken, onder meer naar een grote Krimmler waterval. Naast de gebruikelijke accommodaties zoals hotels en appartementen, kun je in hier ook terecht op deze camping, zelfs in de winter. In de energiekasten bij de campingplaatsen zit niet alleen elektra maar ook een gasaansluiting. Vanaf de camping hebben we een prachtig uitzicht op de Grosse Rettenstein (2363 meter). De afstand vanuit het centrum van Aschau naar Kitzbühel bedraagt zo'n vijftien kilometer, naar Kirchberg is het daarentegen slechts negen kilometer.

Over de zondag is niet echt veel te schrijven, in de morgen was het mooi weer, de zon scheen volop. Dat er zo nu en dan een wolkje langs dreef was niet erg. Maar naar mate de middag naderde kwamen er meer wolken opzetten en hebben we een aantal buien gehad. In de loop van de middag zijn we weg gereden in oostelijk richting de Thalstrasse verderop en zagen een groen bordje waarop stond dat naar rechts de toegang was tot de Zillerthal Höchstrasse. We zijn de berg op gereden, niet tot de Höchstrasse want het zicht werd boven al snel belemmerd door de regenwolken. Er was niet veel meer te zien.

Terug op de camping bleek de aankomst van onze reisgenoten op gang te zijn gekomen. Verder hebben we veel gelezen, Marga leest het boek van *Frank Westerman, Dier, bovendien* en ik heb het boek uitgelezen van *Suzanna Jansen, Het pauperparadijs*.

Wat is er te doen geweest of beter gezegd wat hebben we maandag gedaan. Vanmorgen zijn we uitgenodigd door onze reisleiding om een kopje koffie bij hen te drinken en het boek in ontvangst te nemen; Tip voor Trips, een boek vol wijsheid over de komende reis. Een bijzonder waardevol boek voor ons omdat het veel aparte zaken beschrijft die we nodig hebben voor deze reis. Het gaat om b.v. historische achtergronden over steden en streken die we bezoeken. Het is een goed verzorgd boek van de reisleiding voor ons. Verder hebben we tijdens het koffie drinken allerlei kwesties besproken die van belang zijn de komende weken.

Na de lunch zijn we aan de tour gegaan richting het Inntal om die over te steken en te gaan naar de Achensee waar we vijfenveertig jaren geleden ook langs zijn gekomen. Hebben we in Sistrans nog verschillende gebouwen gezien die ons bekend waren, vandaag hebben we niets gezien wat ons bekend voor kwam. De tijd heeft een zeer klein stukje uit ons geheugen gewist!

Op de terugweg zijn we gelijk gaan winkelen. Terug op de camping was het kennis maken met verschillende andere reisgenoten. De meesten zijn nu wel aanwezig nog slechts drie stellen zijn hier nog niet gearriveerd en natuurlijk Henny en Henk die zich in het Italiaanse Lasize zich bij ons aansluiten. Ruben onze kleinzoon heb ik een SMS berichtje gestuurd. Het weer werd vandaag steeds slechter, aan het begin van de avond hadden we hier onweer.

Men vertelde vandaag dat het de afgelopen nacht hard geregend had, o ja? Wij kunnen dit niet beamen want we hebben niks gehoord, wij sliepen. Vanmorgen was het weer niet om over naar huis te schrijven, het was te nat en te kil, het was gewoon te guur voor een arme vakantieganger als wij zijn. Wij houden er van om kalm en rustig voor onze caravan te zitten, lekker in het zonnetje te genieten van een drankje en een hapje en wat zijn we aan het doen juist in de caravan zitten met de kachel aan. Vanmorgen zijn we even weg geweest om wat boodschappen te halen in het dorp, vanmiddag zijn we er op uit geweest naar Mayerhofen iets verderop het Zillertal in. Dit dal is leuk om te zien, machtige bergen en kleinere en grotere dorpen in het dal. Het enige nadeel is dat er vrij veel verkeer is hier, waardoor de chauffeur weinig tijd heeft om zich aan de omgeving te vergapen.

Natuurlijk zijn we onderweg gestopt en zijn uitgestapt om de omgeving in ons op te nemen en te genieten van het bergpanorama, want dat kan hier bij uitstek. Maar dan is het de auto starten en gelijk weer het verkeer in. Met enige weemoed dachten we vanmiddag terug aan de Romantische Strasse waar het lekker rustig toeren was en bijna geen verkeer.

Het was zeker geen kommer en kwel vandaag, het leukste is van reizen mensen te ontmoeten, naast het vele natuurschoon hier. Vandaag zijn onze laatste reisgenoten gearriveerd, Ria en Ger en morgen zullen de aller laatste zich bij ons voegen in Lasize, Henny en Henk. We hebben de afgelopen dagen een goede indruk van onze reisgenoten gekregen en denken dat we het de komende weken wel met hem zullen kunnen vinden.

Vanmiddag was het droog, in de lucht zijn blauwe plekken te zien en er is veel meer wind. Vanavond om zeven uur gaat deze reis officieel van start met de traditionele Welkomstdiner. We kijken er naar uit en morgen gaan we op pad de Alpen over.

Erlebnis Comfort Camping Aufenfeld

Toast bij aanvang van het welkomstdiner

Woensdag 4 mei Aschau-Lazise, 312 km

Vertrek: 9.10 uur, aankomst 14.05 uur, bewolkt/zon, temp., 6-21 graden. Camping: Park delle Rose, Brandstof € 59,51, 41 liter, Tolheffing € 27,90, Wegcondities: Autosnelweg

Vandaag vier mei zijn we vanuit Oostenrijk via de Brennerpas naar Italië gereden. Vier mei is de dag waarop we de gevallen van de tweede wereldoorlog en andere slachtoffers van geweld gedenken. In de caravan draaien we ter nagedachtenis van hen die hun leven lieten het indrukwekkende: Requiem van Gabrielle Fauré. Verschillende mensen van onze groep hebben televisie aan boord en zitten om acht uur te kijken naar de Dodenherdenking in Nederland.

De reis van vandaag verliep zonder enige problemen, het begon vandaag in het Zillertal waar het koud en wat heilig was. Maar hoe dichterbij Innsbruck kwamen hoe lichter het werd en langzaam maar zeker kwam de zon door. We kwamen over de belangrijkste brug van de Brenner Autobahn, de Europabrücke. Deze brug is de hoogste brug boven zeeniveau van geheel Europa. De pilaren zijn minder hoog dan die van het Viaduct van Millau in Frankrijk. Het uitzicht vanaf de brug is ook na vijfenveertig jaren erg fascinerend. Op de parkeerplaats boven op de Brennerpas kwamen we een camper tegen met een ANWB-nummer 16, dit kan niet iemand van onze groep zijn, wisten we, want de nummering houdt bij onze reisgroep op met 15. De oplossing van dit raadseltje kwam van de eigenaren van deze camper, dit echtpaar vertelde ons dat zij een rondreis gingen maken door Turkije. We hebben ze een prettige reis gewenst en een behouden thuiskomst, en zij ons natuurlijk.

Voorbij de Brennerpas konden we genieten van de zon die alles zoveel mooier maakte we hebben genoten van de hele reis. De begroeiing op de bergen was prachtig groen soms zagen we onderweg nog wat sneeuw op de toppen van de bergen. Onderweg was er wel regelmatig veel verkeer maar we hebben geen last gehad van filevorming.

Hierop de camping hebben we een prachtige plek vlakbij een toiletgebouw. De begroeting van Henny en Henk, was allerhartelijkst. We zijn in de namiddag met ons vieren naar het dorp Lazise geweest om even te flaneren. Ook hebben we samen boodschappen gedaan.

Terug op de camping hebben we genoten van een show, opgevoerd door Gerard en Rita die hun caravan aan het manoeuvreren waren zodat ze televisieontvangst hadden via de satelliet. Het heeft uren geduurd en toen heeft de schotelontvanger ten langen leste zichzelf stilgezet. Aan het begin van de avond was er opnieuw rumoer op de camping, Gerard was bezig zijn combinatie naar een geheel andere plek op de camping te zetten om vandaar toch naar de voetbalwedstrijd te kunnen kijken tussen Manchester United-Schalke 04. Het moet gezegd worden het is hem gelukt, zijn vasthoudendheid is beloond!

Veel toeristen kiezen Lazise aan het Gardameer als bestemming omdat ze zich tot dit kleine stadje aangetrokken voelen door de sfeer. Hier is het middeleeuwse karakter bijzonder goed bewaard gebleven. Niet alleen vindt men nog een groot deel van de oude ringmuur, compleet met torens en kantelen. Ook het kasteel uit de elfde eeuw van de Scaligeri is na een tijd van verval in de veertiende eeuw weer opgebouwd. Heel bijzonder is ook de uit de twaalfde eeuw stammende kerk die gewijd is aan San Nicolo. De façade is normaal opgetrokken in Romaanse stijl, maar het bovenste gedeelte is opgebouwd uit kiezelstenen en afvalmateriaal! In de kerk zijn mooie fresco's te bewonderen.

Langs de oever van het meer vinden we een gezellige boulevard, de Lungo-lago, terwijl er in het stadje nog een knus haventje ligt. Verder zijn er strandbaden en natuurlijk ontbreken ook hier de gezellige winkeltjes, restaurantjes en terrasjes niet! De bewoners en de toeristen flaneren massaal door de straatjes en over de pleintjes. Het is een gezellige boel hier.

Kerk Lazise (foto: Henk Heringa)

Donderdag 5 mei 2011, Excursiedag naar Verona

16

Vanmorgen om kwart voor negen vertrok onze bus van de camping naar Verona. Verona is een stad in Noord-Italië en is hoofdstad van de gelijknamige provincie Verona. De stad ligt ten oosten van Milaan, ten westen van Venetië en Padua. De binnenstad van Verona staat sinds het jaar 2000 op de Werelderfgoedlijst van UNESCO.

De Adige stroomt door Verona. Er zijn veel bruggen over deze rivier, zoals de Ponte Catena, de Ponte Risorgimento, de Ponte Scaligero, de Ponte Vittoria, de Ponte Garibaldi, de Ponte Nuovo, de Ponte Navi en de Ponte Aleardi. Veel transport van goederen gaat door Verona heen, door een gunstige ligging ten opzichte van Centraal-Europa, aan de Brennerweg.

Al in de Romeinse tijd was de stad belangrijk, mogelijk stond zij eerder al onder Etruskische invloed. De Romeinen gebruikten Verona als uitvalsbasis voor hun veldtochten naar het noorden, over de Alpen. Na Rome heeft Verona de meeste bouwwerken uit de Romeinse periode. In 1239 overstroomde de stad, en is verwoest op verschillende momenten in de geschiedenis door aardbevingen, altijd is zij herbouwd. Een groen pigment dat onder meer bij Verona wordt gewonnen, de zogenaamde groene aarde of *terre verte*, wordt al sinds de oudheid gebruikt bij de vervaardiging van fresco's. Een steensoort die in de omgeving wordt gewonnen, *Rosso di Verona*, is bij de bouw van veel belangrijke gebouwen in de regio van Verona gebruikt.

Naast alle bezienswaardigheden springt Castello Vecchio wel zeer in het oog als vesting van één van de machthebbers van de stad. Tegenwoordig gaat het gelukkig er stukken vreedzamer aan toe in dit groot gebouw, het is een museum geworden.

Om koffie te kunnen drinken zijn we naar een heuvel gebracht met de bus vanwaar een prachtige panorama is te zien van de stad. Het oude centrum met het Romeinse Amfitheater, waar tegenwoordig allerlei culturele manifestaties worden gegeven zoals dans, zang en operavoorstellingen. De opera van Verona is een begrip geworden in de wereld. Het Romeinse amfitheater uit de eerste eeuw na Christus, de Arena, is het op twee na grootste amfitheater in de wereld; alleen het Colosseum in Rome en het amfitheater in Capua zijn groter. Het heeft een uitstekende akoestiek, die per ongeluk ontdekt werd in 1913 toen een operazanger wilde oefenen op zijn rol als Radames in Aida. Sindsdien wordt elk jaar in de zomer het Operafestival Verona gehouden. De Arena biedt plaats aan omstreeks twintigduizend toeschouwers, waarvan het merendeel nog op de originele stenen zittingen plaatsneemt.

Verona kent enkele zeer oude gebouwen het genoemde Romeinse theater, en de Ponte Pietra, een Romeinse brug uit de eerste eeuw voor Christus. De basiliek van San Zeno Maggiore is bijzonder, omdat deze nog de oorspronkelijke deuren uit 1037 en 1130(?) heeft. Verder bevat deze basiliek fresco's uit de dertiende en veertiende eeuw. Het altaarstuk is van Andrea Mantegna. Zeno, een heilige uit de vierde eeuw, is de beschermheilige van Verona.

Wie aan Verona denkt aan de pleinen en pleintjes, het Piazza Bra, het plein waar de arena staat, Piazza delle Erbe, een middeleeuws plein vlakbij het oorspronkelijke Romeinse forum.

Casa di Giulietta: Shakespeares Romeo en Julia speelt zich af in Verona. Hoewel hij zelf nooit de stad heeft bezocht, heeft hij haar veel bekendheid gegeven met dit werk. Het personage van Julia is gekoppeld aan een echte vrouw, die in de Via Capello heeft gewoond. Haar huis staat er nog, maar het balkonnetje is in de jaren '30 eraan vast gebouwd. Op de binnenplaats staat een bronzen beeld van de jongedame. Een legende wil dat wie haar rechterborst beroert, geluk in de liefde zal ontmoeten. In tegenstelling tot de rest van het oude beeld, is deze borst glanzend.

Het Gardameer ligt op ongeveer dertig kilometer van de stad. Op het prachtige plein Piazza dei Signori, kregen we een geweldig vijfgangen diner voorgeschoteld: *voorgerecht antipasta* (verschillende ham soorten met mozzarella), *tussengerecht, gemengde sla*, *hoofdgerecht lasagne*, *wagerecht gemengde vruchten met ijs, koffie naar keuze na, bij het eten drankjes naar keuze*.

We hebben geweldig genoten vandaag niet alleen van Verona maar ook van het diner en ons gezelschap! Aan het eind van de middag hebben we op de camping een Happy Hour gehad, waarvan onze reisleader had gezegd dat er een belangrijke mededeling zou worden gedaan. Na het inschenken van een drankje vertelde Peter dat we niet met de veerboot zouden vertrekken van uit Ancona maar vanuit het vijfhonderd kilometer verderop gelegen Bari naar Albanië. Om voor ons wat onduidelijke redenen heeft de veerbootmaatschappij de afvaart geannuleerd.

Peter vertelde verder dat het hierna hard werken was geweest voor de leiding om ons overgezet te krijgen naar Albanië, ze hebben succes gehad met deze aanpassing. We ontvangen een financiële compensatie voor de extra gereden kilometers en tolgeld, vertelde Peter ons.

Het balkon van Romeo en Julia

Rechts het Amfiteater van Verona, waar in de zomer opera's worden uitgevoerd

Plein met veel terrasjes in Verona

Donderdag 5 mei 2011, Excursiedag naar Verona

De markt op de Piazza del Erbe, Verona (foto: Henk Heringa)

Piazza del Erbe, Verona (foto: Henk Heringa)

Binnenstad van Verona

Een heerlijke lunch op het Piazza del Signori in Verona

Winkelstraat van Verona

2
3

Vrijdag 6 mei Lazise-Fano, 329 km

Vertrek: 8.40 uur, aankomst 13.35 uur, zon, temp., 12-21 graden. Camping: Mare Blu, Brandstof € 44,25, 30 liter, Tolheffing € 26,50, Wegcondities: Autosnelweg

We zijn vanmiddag aangekomen in een zonovergoten stad Fano. De stad ligt aan de Adriatische Zee, iets ten noorden van de monding van de rivier de Metauro. Na Pesaro en Ancona is Fano de derde stad van de regio Marche wat betreft inwonertal.

Op internet heb ik iets gevonden over de geschiedenis van Fano. *In de Romeinse tijd toen heette de stad Fanum Fortunae, vernoemd naar de tempel Fortunae. Keizer Augustus maakte er een kolonie van en herdoopte het Colonia Julia Fanestris. Hij liet in het jaar 9 een stadspoort bouwen die er vandaag de dag nog staat. In het 538 werd Fano verwoest door de Goten en vervolgens weer opgebouwd door Belisarius, generaal van het Byzantijnse Rijk.*

Vandaag de dag is Fano is een belangrijk commercieel en industrieel centrum, een geliefde badplaats en in het bezit van een bedrijvige jacht- en vissershaven. De stad ligt langs de snelweg A14 Bologna-Tarente, de spoorlijn Milaan-Lecce en de belangrijke Via Flaminia die naar Rome leidt.

We hadden vandaag een prachtige rit onder andere door de Po-vlakte. Een zeer vruchtbare vlakte waar niet alleen land- en tuinbouw word bedreven maar waar tegenwoordig ook veel industriële activiteiten plaatsvinden. Onderweg zagen we ook plekken waar rijst wordt verbouwd, dit was zoals ik dat vroeger geleerd heb alleen pap kokende rijst. Maar wie weet hebben de Italiaanse boeren nu wel andere soorten rijst op hun natte akkers staan.

Op de Po-vlakte waren ook veel akkers te zien waar fruit groeide. Regelmatig zagen we druivenculturen die bestemd zijn voor de consumptie. Naar mate de rit vorderde ontdekten we aan onze rechterzijde de contouren van de uitlopers van de Apennijnen. De gehele weg vanaf Bologna daar wordt aan gewerkt om de weg te veranderen van een vierbaansweg naar een moderne zesbaansweg. Eerder reden we richting Modena waar de weg achtbaansweg was, dat kennen we amper in Nederland.

Vandaag hebben we een prima rit gehad waarin we regelmatig genoten hebben van het uitzicht op dorpen langs de autostrada. Dat we morgen niet naar Ancona maar naar Bari gaan is voor ons geen enkel probleem, al ligt het wel vijfhonderd kilometer verder naar het zuiden. Het lijkt ons toe dat niemand uit de groep hier veel moeite mee heeft. Ook vandaag waren allen, die wij hebben gesproken, in hun gesprek er positief over. Allen accepteren het als: het is niet anders, dus we gaan ervoor.

Vanavond hebben we echte Italiaanse Pizza gegeten de ene was Frutti del Mar, de ander was belegd met vier verschillende kazen soorten. Deze Pizza was toch wel even iets anders dan één uit diepvries in Nederland. Alcoholhoudende drankjes hebben we weinig genuttigd want morgen moeten we vroeg rijden de gemiddelde snelheid met een auto-caravan combinatie is nu eenmaal langzamer dan een solo auto we moeten morgen uiterlijk om 19.00 uur aankomen in de haven van Bari. We zijn vroeg naar bed gegaan want we willen voor 08.00 uur op pad zijn morgen. Lekker vroeg op weg, dan hoeven we ons niet te haasten. We vinden het beiden jammer dat we morgen de mooie stad Ancona niet bezoeken. Een van de vele monumenten die zich in Ancona bevinden is de *Lazzaretto (Laemocomium* of "Mole Vanvitelliana"), in 1732 gebouwd door architect Luigi Vanvitelli. Het is een vijfhoekig gebouw dat meer dan twintig duizend vierkante meter beslaat, en is gebouwd om de defensieleiding te beschermen tegen het risico van besmettelijke ziektes die uiteindelijk vanaf de schepen de stad zouden kunnen bereiken. Dit in een tijd waarin men dacht dat besmettelijke ziektes zoals malaria (letterlijk: slechte lucht) via de lucht werden overgedragen. De naam *Ancona* is afkomstig uit het Grieks en betekent *elleboog*.

Vrijdag 6 mei Lazise-Fano

Dames lezen de ANWB krant op Camping Mareblu, Fano

Hoofdgebouw Camping Mare Blu, Fano (Henk is in gesprek met de eigenaar)

Zaterdag 7 mei 2011 Fano-Bari, 505 km.

Vertrek: 08.00 uur, Aankomst: 15.05 uur, zonnig, 15 – 24 gr., tol: € 43,10, Brandstof: € 129,06, 77 liter, Camping: -, Weg: Autosnelweg.

We reden vandaag over de autosnelweg naar Bari. Dit ging, zoals het woord al zegt, snel. We waren dus met de auto - snel - weg. Snelwegen zijn geen uitvinding van deze tijd, de Romeinen gebruikte al kaarsrechte wegen om hun strijdkrachten snel van A naar B te verplaatsen. De Chinezen deden hetzelfde maar dan duizenden jaren eerder al. Het gevolg van een snelle verplaatsing is dat je als toerist van de tussen liggende gebieden niets te zien krijgt. Ook durf ik de stelling aan, dat je op reis zoals wij vandaag hebben gedaan weinig beleeft. Het gegeven dat je weinig ziet en beleeft is dat niet in ernstige tegenspraak met het toerist zijn? Wij mogen ons afvragen zijn we nu toerist of zijn we reizigers. De ontmoeting met de plaatselijke bewoners en hun activiteiten is niet aan de orde, ze waren zelfs vaak ver van ons verwijderd door de ligging van de snelweg.

Wat hebben we vandaag wel gezien? We reden o.a. langs de besneeuwde bergtoppen van de Abruzzes. Werkelijk schitterend lagen die er bij. Je komt aan rijden met een snelheid van ruim vijftientig kilometer per uur en ziet over de heuvels de Abruzzes liggen met hun witte toppen. Echt indrukwekkend mooi was dat. Verschillende mensen van ons reisgezelschap prezen dit gebied aan als zeldzaam mooi.

Het klooster Santa Maria di Loreto, in de buurt van Recanati, lag voor ons rechts van de weg, een geweldig groot complex. *De stad Loreto was vanaf het begin van de veertiende eeuw een bloeiend Katholiek pelgrimsoord, vooral tijdens de reformatie, door de aanwezigheid van het Heilig Huis van Maria van Nazareth, waarin de maagd Maria met haar ouders Sint Anna en Sint Joachim opgroeide en later er in woonde met Jozef en haar maagdelijk geboren kindje Jezus. Tegen het eind van de dertiende eeuw verspreidde zich het plotselinge en voor die tijd het afschuwelijke bericht dat het Heilig Land voor de christenen verloren was gegaan; het bracht diepe droefenis in de harten van de vrome gelovigen. Maar in dezelfde tijd kwam een ander, veel stiller en kalmer bericht de vrome harten verblijden, en dat doet het nog steeds: het heilig huisje van Nazareth, waar de maagd Maria het vlees geworden Woord ontving, het was door engelen overgebracht naar Dalmatië, en vandaar naar Loreto. Daar bevindt het zich nog steeds. In 1291 werden de heilige plaatsen van Palestina onder de voet gelopen. De prachtige kerk die keizerin Helena in Nazareth had laten bouwen, was vernield door de slopershamers van de Mohammedanen. Het heilig huisje dat daar stond was waarschijnlijk hetzelfde lot beschoren. Toen gaf God aan zijn engelen de opdracht het over te brengen naar de uitverkoren velden van het gelovige Dalmatië. Het was de tweede nachtwake van de tiende mei dat het heiligdom uit Nazareth werd neergezet op de oevers van Adriatische kust.*

Bij zonsopgang merkten enkele inwoners verbaasd op dat er een nieuw gebouwtje stond op een plek waar nog nooit enig bouwsel had gestaan. Het gerucht hiervan ging als een lopend vuurtje door de omtrek. Van overal kwam men aanlopen, men bekeek het van alle kanten en bewonderde het geheimzinnige gebouwtje dat bestond uit kleine, rode, vierkante steentjes die bijeen gehouden werden door cement. Men verbaasde zich over de eenvoud ervan; het moest al heel oud zijn, en het zag er oosters uit. Niemand begreep hoe het overeind kon blijven, terwijl het gewoon los op de grond stond zonder enig fundament. Hoe men er achter gekomen is dat dit het huisje van Maria was geweest verteld het verhaal niet. Zo staat te lezen op Internet. Het eerste gedeelte van onze vijfhonderd kilometer lange reis werd gekenmerkt door heuvels en rechts in de verte de bergen. Ook op Internet vonden we nadere informatie over het Abruzzes gebergte. Abruzzo is één van de mooiste en meest ongerepte regio's van Italië. In dit dunbevolkte gebied leeft slechts drie procent van de Italianen. In het westen vind je de Apennijnen, in het oosten de Adriatische kust en tussen in groene glooiende heuvels. De regio bezit het grootste aantal Nationale parken van Italië. Het Parco Nazionale d'Abruzzo is de trots van de regio, dertig procent van het gebied is beschermd natuurgebied. Het park bestaat uit uitgestrekte wouden en is rijk aan een unieke flora en fauna. Het Sangro-vallei met zijn beboste hellingen, uitgestrekte wouden, hoge bergtoppen, meren en rivieren is het toevluchtsoord van het Italiaanse ras van de bruine beer, de Marsicano.

Links van ons was van het begin tot het einde vaak de Adriatische zee te zien met en zonder boten in allerlei maten van heel klein tot een enkele heel groot. De laatste tweehonderd kilometer was wat saaier om te rijden want het bestaat uit vlak land. Toch wanneer je goed oplet dan zie je soms zaken die in Nederland totaal anders zijn dan hier. Neem het aantal viaducten, we hebben er meerdere gezien die gebruikt werd door één boer om op zijn stuk land te komen.

Onderweg bij tankstations verzamelden zich steeds weer groepjes vandaag, vooral toen we Bari begonnen te naderen. De meeste deelnemers stonden te wachten bij het tankstation Bari-Nord. Hier hebben we een aantal uren met elkaar gewacht voordat we in colonne naar de haven zijn gereden.

Henny, Marga en Ria zitten te wachten ergens onderweg

Wachten bij Bari-Nord

Basilica San Nicola, Bari (De Basiliiek waar Sint Nicolaas ligt begraven)

Zondag 8 mei Durrës-Kavaljë , 48 km

Vertrek: 12.30 uur, aankomst 13.25 uur, zon, temp., 22 graden. Camping: Pa Emer, Brandstof € , liter, Tolheffing € , Wegcondities: behoorlijk

Gisteren in de namiddag zijn we naar de haven gereden, Henk en Henny die hier eerder waren geweest, reden voorop om ons de weg te wijzen. Zoals het gaat in zulke havens we werden in rijen opgesteld en om half tien moesten we gaan rijden naar de verderop gelegen aanlegkade voor veerboten. Het grootste gedeelte van onze groep werd op gesteld op de linker rijbaan op weg naar de Douane. Terwijl die groep op de linker rijbaan stond, werden wij als eersten naar de rechter rijbaan gedirigeerd. Als eerste van de gehele groep moesten wij de weg op het haventerrein zien te vinden. We waren een van de laatsten in de colonne en werden in één keer gepromoveerd tot de eerste in de colonne die aankwam bij de veerboot de Bridge naar Durrës in Albanië .

Dit rijden naar de veerboten was een speurtocht over het haventerrein. Welke boot moeten we hebben en waar ligt toch dat schip? We hadden een papier gekregen met daarop groot gedrukt de naam van het schip en het dek waar we op moesten plaatsnemen. Verschillende keren heb ik onderweg dat papier getoond aan de beambten op het haventerrein om op deze manier op de juiste plek aan te komen. Na controle van de passagierstickets en natuurlijk ook die voor de auto en caravan mochten we de laadbrug oprijden. Deze laadbrug was behoorlijk lang en steiler dan mij lief was, wij hadden geen problemen met de steile oprit maar een aantal anderen wel. Het personeel van de boot wist daar raad mee en allen zijn hierdoor ook boven gekomen. Een enkele die boven kwam, met twee personeelsleden van de boot, op de motorkap om meer druk op de voorwielen te krijgen.

Spectaculair was de manier hoe men volgeladen vrachtwagens achteruit over dezelfde oprit, waar wij ook over waren gekomen, het dek op werden gereden. Onze bewondering ging uit naar het dek personeel dat er in slaagde om met ongeveer dertig centimeter tussenruimte de vrachtwagens naast elkaar te zetten. De afvaart was gepland om elf uur Italiaanse tijd en de aankomst om zeven uur in de morgen. Het vertrek vond pas uiteindelijk plaats om twintig over twee. We werden als laatste ontscheept om twaalf uur dertig. We kunnen niet anders zeggen dat we prima hebben geslapen vannacht, ook onze medepassagiers waren die mening over het algemeen toegedaan.

In Durrës met bijna honderdduizend inwoners de tweede stad van Albanië daar begonnen we ons bezoek aan dit bijzondere land. Gelegen aan de Adriatische Zee beschikt de stad over de voornaamste haven van het land en is tevens het Albanese spoorwegknooppunt. Durrës stad heeft een lange geschiedenis: ze werd beheerst door Grieken en Romeinen en later door Noormannen, Venetianen, Turken en Italianen. De laatsten noemen de stad *Durazzo* en onder die naam is Durrës gedurende een groot deel van de twintigste eeuw bekend gebleven. In 1912 werd het de eerste hoofdstad van het onafhankelijke Albanië De geschiedenis van Durrës, het kwam onder Byzantijns bewind in de achtste eeuw na Christus en vervolgens kwamen in de veertiende eeuw de Venetianen. In 1500 kwamen de Ottomanen en deze beheersten de stad meer dan vierhonderd jaar. In 1915, tijdens de eerste wereldoorlog annexeerden de Italianen de stad die ondertussen al de naam Durrës had gekregen. Een jaar later kwamen de Oostenrijkers aan de poorten en viel de stad al snel in handen van hen. Vanwege luchtaanvallen van de Geallieerden kwam de stad weer snel in handen van de Italianen. In 1918 werd de stad weer onderdeel van Albanië en tussen dat jaar en 1920 zelfs tijdelijk hoofdstad van het land. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd de stad door Mussolini gebruikt als springplank voor de Balkan. In 1940 werd de stad flink beschadigd toen de Italianen de Grieken weg wilden houden.

Onze eerst kennismaking met Albanië was positief, natuurlijk kwamen we armoedige huisjes tegen maar daarin tegen zagen we ook veel mooie nieuwbouw huizen en villa's. Ook zagen we nog een paard en wagen maar het aantal personenauto's dat we tegen kwamen deed West-Europeaans aan.

Henny had de weg gevraagd aan een man, die is een stukje voor ons gaan rijden en die wees ons zeer vriendelijk de weg bij een weg opbreking waar het echt onduidelijk was waar we heen moesten. De rit vanaf de 'grote weg' over landweggetjes leek meer een intocht, vooral veel kinderen die langs de kant van de straten stonden die zwaaiden naar ons.

Pas hier vlakbij hebben we de één persoonsbunkers gezien, waarvan er zeshonderdduizend zijn gebouwd. Op het terrein van deze camping staan minimaal vijf grote bunkers uit de communistische tijd. Ze zijn nu in gebruik als opslagruimten. Bijvoorbeeld het restaurant annex woning is gebouwd boven op een bunker. Gelukkig zijn de tijden veranderd hier in dit land de bunkertjes worden ontmanteld. Ze worden als het ware gerooid en op vrachtwagens gezet en men maakt er nu strekdammen van in zee. Iets verder op staan vele honderden in de duinen iets voorbij de camping daar dienen ze als een barrière tegen aardverschuivingen.

Zondag 8 mei Durrës-Kavaljë

Combinatie komt met hulp van de Ferry bemanning aan boord

Volop bekijks aan het dek

Varen op de Adriatische zee

Maandag 9 mei Bus excursie naar Kruja en Tirana

Vandaag hebben we een bezoek gebracht aan Kruja in twee busjes. Maar alvorens we konden vertrekken moesten onze horloge een uur terug in tijd zetten tot de normale Europese tijd zoals die in Nederland geldt. Onze reisleader had zich vergist in het doorgeven van de juiste Albanese tijd we moesten volgens hem de klok een uur vooruit zetten wat onjuist bleek. Het gevolg hiervan was dat we op één stel na, die hun tijd niet hadden verzet, allen een uur te vroeg zijn opgestaan vanmorgen. 's Avonds tijdens de verjaardagspartij van Volkert, heeft hij zijn verontschuldiging aangeboden. Wij hebben het hem graag vergeven onder het genot van een borrel. Dit partijtje was gezellig we hebben nog even voor Volkert gezongen het bekende: Lang zal hij leven.

Vanmorgen reden we dus in twee busjes naar het bergstadje Kruja. Dit stadje is befaamd vanwege het langdurig verzet, onder leiding van ene mijnheer Skanderbeg tegen de Ottomaanse Turken.

Het stadje was al in zevende en de achtste eeuw een belangrijk economische en cultureel centrum. Er is nu een ruïne van een vroeg middeleeuwse burcht en er is een Citadel. In 1200 was Kruja de eerste zelfstandige feodale staat van Noord-Albanië. Het stadje heeft een alleraardigst straatje met allerlei winkeltjes antiquiteiten en andere prullaria allemaal mooi om te zien maar dan moet het beter weer zijn dan toen wij daar rondliepen. Het regende voortdurend, het was kil en er stond een koude wind. Toen we in het café waren om koffie te drinken was het aangenaam, maar buiten werden we koud. Een gids en zijn vrouw hebben ons de hele morgen begeleid en tekst en uitleg gegeven over Kruja en in de middag in Tirana. Deze gids die deed dit heel aardig, zonder al teveel in details te vervallen. Peter onze reisleader gaf steeds nog een samenvatting door voor de mensen die hem niet goed verstonden. Het was gewoon jammer dat het weer zo tegen zat tijdens de morgenexcursie.

De middag begon met een heerlijke lunch in Tirana, naast de Zwitserse ambassade in de straat. Eigenlijk doen we deze lunch tekort door te schrijven "heerlijke lunch" het was gewoon voortreffelijke lunch met een fantastische wijn. (per vier personen één fles). Maar gaande de lunch schonken de obers steeds bij, tot onze volle tevredenheid, overigens.

Na de lunch zijn we de voormalige verboden stad in gelopen in dit gedeelte van de stad mochten de gewone inwoners van Albanië vroeger niet komen. Ze mochten het bolwerk, de regeringswijk, van Hoxa niet zien. Trouwens die mijnheer dacht goed voor zichzelf te zorgen, op kosten van de staat, heeft hij midden in de stad een graftombe voor zich zelf laten bouwen in beton met de vorm van een halve bal. Vandaag de dag heeft de jeugd zich over dit wanstaltige gebouw ontfermd en heeft het volgespoten met graffiti. Het gebouw wordt nu o.a. gebruikt voor exposities.

Tirana is de hoofdstad van Albanië. De stad is gelegen aan de Tiranë en de Lanë in het vlakste deel van het land, op veertig kilometer van de havenstad Durrës. Tirana werd in 1920 de hoofdstad van het land. In dat jaar was het nog maar een klein plaatsje, dat bij wijze van compromis tussen het noorden en het zuiden van Albanië de hoofdstad mocht worden. In de loop van de twintigste eeuw is Tirana ooit veel grotere plaatsen gaan overvleugelen en is de stad in vrijwel alle opzichten de belangrijkste van het land geworden.

Centraal in de stad ligt het Skanderbegplein, dat kolossale afmetingen heeft. Het is genoemd naar Albanië's nationale held Skanderbeg. Aan het plein staan onder meer het parlamentsgebouw en verschillende regeringsgebouwen

Tirana bleef tot het begin van de twintigste eeuw een kleine stad, totdat de hoofdstad van Albanië in 1920 op het Congres van Lushnjë de regering van Albanië van Lushnjë naar Tirana werd verplaatst. In korte tijd werd Tirana daarna de grootste en belangrijkste stad van het land. Het paleis van koning Zog I van Albanië en het parlamentsgebouw werden in de jaren twintig aangelegd.

Tirana was de laatste eeuwen een stad die gebouwd is volgens de Italiaanse traditie. Oorlogen en de communistische tijd hebben veel van die sfeer vernietigd, het is nu een nieuwe stad die niet overal even mooi is. Jammer is het dat we niet in de arbeiderswijken zijn geweest. We vinden het belangrijk om te kijken hoe de gewone bevolking woont en werkt. Wij zijn hier geweest en hebben Tirana gezien maar we hebben geen behoefte om terug te keren, daarvoor heeft deze stad ons te weinig te bieden.

Wandelen in een verregende winkelstraat van Kruja

Beeld van de ambassadewijk van Tirana

Maandag 9 mei Busexcursie naar Kruja en Tirana

De belangrijkste Moskee van Tirana

De ambtswoning van oud president Hoxa, het is nu een museum

Maandag 9 mei Busexcursie naar Kruja en Tirana

Zo stonden de anderen op het strand

Zo stonden wij boven op de duin

Voor dat we vertrokken werd ons pad eerst schoongemaakt

Dinsdag 10 mei Rustdag

Vandaag zat in onze planning dat we de stad Berat zouden gaan bezoeken. Berat is een bijzondere stad ongeveer zestig kilometer naar het zuiden, is ons verteld. Maar helaas, wij konden daar vandaag niet heen omdat we gisteren lekkage hadden bij twee van de achterste ramen in onze caravan.

Na negentien jaren moesten de raamrubbers vervangen worden, dat is het afgelopen voorjaar gebeurd en nu is de boel lek. Deze lekkage moet eerst verholpen worden want slapen in een nat bed dat gaat niet. De afsluiterubbers die tegen de ramen aankomen zaten niet goed die waren gevouwen. Hoe dat dit kan dat snap ik niet. Hierom zijn we dus niet naar Berat geweest.

Vandaag was het mooi weer hierdoor kon Marga haar wasje doen en die ook nog droog krijgen. Wat hebben we verder gedaan? We hebben zitten uitkijken over de bedrijvigheid beneden voor ons op de andere campinggasten. De ene was ook aan de was, sommigen maakten hun auto en of caravan schoon zowel van binnen als van buiten. Enkelen die vastzaten in het losse zand zijn er uitgesleept door een rupstractor. Vanmorgen reed een vrachtwagen over de camping met de eenpersoonsbunkertjes die onder het bewind van Hoxa zijn gebouwd naar de dumpplaats verderop langs de kust voor de duinen. Men gebruikt ze nu om er strekdammen in zee van te maken en als kustbescherming of is het misschien meer een middel tegen de aardverschuiving van de duinen?

Aan het begin van de avond hadden we een vis BBQ met een fijn stukje vis en grote garnalen, gemengde salade, wijn of bier eventueel fris in het restaurant van de camping. Het was een gezellig BBQ we hebben veel gelachen, vooral om het onderstaande voorval.

Opa Alexandro hief vanavond in wanhoop zijn armen op naar de hemel en riep zoiets in het Albanees als: "Mijn lieve hemel wat heb ik nu weer gedaan". Wat was er aan de hand, Ria een lieve en zeer aardige mevrouw uit onze groep, wilde haar wasje gaan doen. Om dit te kunnen doen moest ze vanaf het gedeelte van de camping bij het strand helemaal naar boven naar de achterkant van het restaurant. Een hoogte verschil van ongeveer twintig meter. Zij liep te zeulen met haar groene zak wasgoed over het sterk stijgende pad, hier werd ze ingehaald door Opa. Galant, zoals het een heer betaamt, nam hij de zak van deze Ria aan en legde die achterin zijn Golfkarretje. Ria blij, ze zag het helemaal zitten vanmiddag om de was te doen. Maar! Aangekomen bij de wasmachine, was haar was weg!! Overal waar ze ook zocht, nergens was haar was te bekennen.

Wij zaten op het zon overgoten terras uit te kijken over de baai van Durrës, toen Ria vertelde dat ze haar was kwijt was. Op onze vraag want voor was het was, antwoordde zij; dat het hoofdzakelijk haar lingerie was. Een grondige zoekactie van de dames uit onze gezelschap leverde ook geen resultaat op, Ria haar was, was weg en Ria haar was, bleef weg.

Totdat Opa Alexandro ten tonele kwam en die riep: "Mijn lieve hemel wat heb ik nu weer gedaan". Hij was in de veronderstelling geweest dat die groene zak met de mooie lingerie van Ria, oud vuil was en had het in de vuilniscontainer gedumpt. Na enige tijd kwam een kleinzoon (29) van opa de was terug brengen. Waarbij de dames zwijmelden bij het zien van deze jongeman: "Mensen, wat een knappe vent zeg!".

Wij zijn de eerste groep die onder de vlag van de ANWB Kampeerreizen Albanië bezoekt. Dit heeft consequenties voor ons, de kampeersector is nog duidelijk bezig om zich in Albanië op te bouwen. Vier jaar geleden was op de plaats waar wij nu staan nog helemaal niks. De eigenaar heeft een tweedehands graafmachine gekocht en is begonnen met het opbouwen van zijn camping een prima prestatie, op een prachtige plek aan de Baai van Durrës. Hij heeft getracht het ons naar de zin te maken. Maar een stevig aantal millimeters regen veranderde grote delen van het terrein en de aan- en afvoer weg in een modderpoel van leem. Voordat we weggingen heeft hij persoonlijk met zijn graafmachine de weg weer schoon gemaakt.

Het eten in het restaurant had een kwaliteit die magertjes was. We praten over twee keer een hoofdmaaltijd en een ontbijt, het kwam zeer karig over allemaal. Ondanks deze karigheid wisten ze wel West-Europese prijzen te berekenen voor het eten en de drankjes. De prijs kwaliteitsverhouding was niet in evenwicht, wat een absolute noodzaak is om een goed toekomstperspectief op te bouwen voor deze camping.

Deze mensen hebben hun best gedaan, maar een doorsnee West-Europese toerist is daarmee nog niet tevreden. Wij zijn van mening dat dit allemaal goed komt in de nabije toekomst gezien de inspanning en de manier waarop de Albanezen luisteren naar onze kritiek, dat biedt perspectief voor de toeristisch toekomst van dit land.

Misschien het aardigste van deze mensen was dat ze van ons allemaal persoonlijk afscheid namen. Echt de Albanezen die wij hebben gesproken zijn bijzondere aardige mensen.

Dinsdag 10 mei Rustdag

De eenpersoonsbunkers worden afgevoerd

Ze worden hier gebruikt als kustbescherming, boven en onder

Woensdag 11 mei Kavaljë-Struga, 151 km

Vertrek: 09.30 uur, aankomst 14.25 uur, zon, temp., 15-21 graden. Camping: AC, Brandstof € , liter, Tolheffing € , Wegcondities: meestal behoorlijk

Vandaag zijn we aangekomen in Macedonië en zijn gereden door een prachtige streek van Albanië. We reden over bergen en door prachtige valleien. We hebben genoten van deze reisdag. Maar ook vandaag was het niet alleen genieten. Neem nou die man, zonder benen, die zat te bedelen midden op de straat. We praten hier wel over de doorgaande weg van de kust van Albanië naar Macedonië, deze weg is alles behalve een rustige weg. Ik schrok behoorlijk toen ik plotseling deze arme man op het wegdek zag zitten en voor ons nog iets naar links ging schuiven om mij tot stoppen te dwingen. Door de stuurcorrecties die ik hiervoor moest uithalen, stoppen lukte al niet meer, ben ik vergeten hem wat geld te geven. Het verkeer nam mij daarvoor te veel in beslag.

Wat ook niet best was, was de weg na de scherp linkse afslag richting Elbasan. Slecht, om niet te zeggen, een puur slecht wegdek. Nog slechter was het in de stad Elbasan, daar zaten kuilen of beter gezegd grote gapende gaten in het wegdek, dat als je daar inreed zou je behoorlijke schade aan de auto en/of caravan hebben. Vreemd dat een instantie die deze weg beheert hier niets aan doet. Eigenlijk zou je moeten zeggen dit stuk weg door Elbasan is te gek voor woorden. Wij noemen dit stukje weg, de *Droevigeweg*, droeviger kan het gewoon niet, tranen schieten ons hierbij in de ogen. Gelukkig voor ons stond er een waarschuwing voor dit slechte stukje weg in ons Routeboek. Maar meer dan negentig procent van de wegen was in een uitstekende conditie. Het probleem is wel dat je de hele tijd moet opletten als chauffeur op de kuilen en gaten in de weg terwijl er maar op een beperkt aantal kilometers het onderhoud verschrikkelijk slecht is. Door de bergen waren de wegen uitstekend daar was het heerlijk toeren. Vanmorgen vroeg zijn we direct achter onze reisleader aan vertrokken van de camping hartelijk uitgezwaaid door de eigenaar van de camping en zijn vader. Vele kilometers hebben we achter elkaar aan gereden. Met een behoorlijk aantal reisgenoten hebben we lekker op het voormalige terrein van een tankstation staan koffiedrinken, in het zonnetje. Onderweg kwamen we door dorpen waar markt werd gehouden, we zijn doorgereden omdat we geen Albanees geld hadden. We hadden anders graag gestopt om ons over de markt te begeven. Op deze plekken was het lastig rijden, de mensen lopen daar zomaar de straat op. Een van onze volgende stops was bij een hotel, die had een grote parkeerplaats waar we goed konden parkeren. Op deze parkeerplaats troffen we aan Henny en Henk. Hier zagen we dat in een kiosk o.a. hamburgers werden verkocht. Al snel bleek dat we met Euro's konden betalen € 1,50 per stuk en wat later bleek een hamburger van een uitstekende kwaliteit. De verkoper voeg waar wij vandaan kwamen, dit hebben we hem verteld en hij noemde gelijk de naam van de voetballer van Persie, hij is een grote fan van het Nederlandse voetbal, zei hij.

Vlak naast de kiosk konden we onze auto en caravan laten wassen kosten totaal € 4,-. De vette klei, leem en vuil van zeventien dagen vakantie waren we in één keer kwijt. Terwijl de autowasser de caravan afspoort ben ik in de caravan gaan kijken of en waar de lekkage zou zitten bij ramen. Maar waar ik ook keek of voelde ik ontdekte geen lekkage.

Na het stadje Librazhid kun je wel ongeveer zeggen dat de klim begint naar de grensovergang met Macedonië. We mogen stellen dat we dit een echte klim vonden, inclusief haarspeldbochten niet echt moeilijk wel een fijne bergrit. We genieten allebei van een bergrit met vaak van die mooie vergezichten. Ook vandaag gelukt het ons, omdat er weinig verkeer was, om kalm en rustig naar boven te rijden. De grenspassages leverde geen enkel probleem op. In ons prima routeboek stond: helling tien procent naar beneden. Ook hier was weinig ander verkeer en konden we in ons eigen tempo naar beneden rijden, afremmen tot bijna stilstand en daarna de rem weer los enzovoort, het ging prima. De camping was snel gevonden, daar hoorden we dat onze oudste deelnemers Toon en Jannie een aanrijding hadden gehad. Ze zijn van achteren aangereden door een Albanees en hebben behoorlijk schade aan de caravan en aan de auto. De trekhaak zit vast in de achterbumper. Gelukkig zeiden ze dat ze gewoon door gaan met deze vakantie. Deze camping is een typische Oost Europese camping er wordt geen of weinig onderhoud gepleegd. Ger is er druk mee geweest om een ieder van elektrisch te voorzien. Van de verlichting op het terrein branden er maar een paar lantaarns. De vloeren van de toiletten die zijn nat en dus glibberig. Bij de dames douches kwam er geen water uit de douchekop. Maar wij laten ons hierdoor niet uit het veld slaan wij gaan blijmoedig verder met genieten van deze reis. Een leuk verhaal is van vanmiddag toen we gingen winkelen in een supermarkt, we moesten zorgen voor Macedonische geld, vertelde het personeel ons, op een plezierige manier. Op werkelijk alle manieren wilde dit aardige personeel, toen we terugkwamen voor de boodschappen, ons helpen ze spraken allen goed Engels.

Woensdag 11 mei Kavaljë-Struga

Auto en caravan worden schoongespoten, kosten € 4,-

Lekkere Hamburgers eten in Albanië

Rijden door het prachtige Albanië

Donderdag 12 mei 2011 Struga, Excursiedag

Vanmorgen zijn we op de camping in een bus gestapt die ons naar Ohrid heeft gebracht. Daar hebben we een wandeling gemaakt door deze oudste nederzetting ter wereld, die tot 7.000 jaar terug gaat, eerder dacht men dat Jericho de oudste nederzetting was, maar onderzoek heeft uitgewezen dat Ohrid ouder is. Overigens Damascus is de oudste stad ter wereld, zegt men. Deze waarheid, vertelde ons onze duidelijk Nederlands sprekende Macedonische gids, die twee aankomende vrouwelijk gidsen bij zich had.

Ohrid is een stad en gemeente in het uiterste zuidwesten van Macedonië. De stad, gelegen aan het Meer van Ohrid, is rijk aan monumenten, waaronder het Antieke Theater van Ohrid, en is om die reden opgenomen op de Werelderfgoedlijst van UNESCO onder de inschrijving: Natuurlijk en cultureel erfgoed van de regio Ohrid. Het toerisme vormt een belangrijke bron van inkomsten. De stad lag in de oudheid aan de Via Egnatia, die dwars over het Balkanschiereiland naar Byzantium (Istanbul) liep. Van de vele Byzantijnse monumenten is de kathedraal Hagia Sophia in Istanbul de belangrijkste.

Ohrid ligt aan de rand van het Nationale Park Galičica; veertien dorpen in de gemeente liggen binnen dit natuurgebied. Ohrid vormde een belangrijke inspiratiebron voor de Nederlandse schrijver A. den Doolaard (1901-1994), pseudoniem van C.J.G. Spoelstra, geboren Zwollenaar, o.a. met het boek: Oriënt Express. In de stad is een door de Macedonische architect Vladimir Taic ontworpen monument voor hem opgericht. Ook is een plein naar hem genoemd hier in Ohrid.

Dit gedeelte vond ik op Internet in Wikipedia, vreemd genoeg stond er niets in over het aantal kerken hier, die rond het Antieke Theater staan. Piepkleine kerkjes tot behoorlijke grote kerken, we hebben er één gezien die weer opgebouwd is in oude stijl. Karakteristiek met een achtkantige toren midden op de kerk gebouwd, gewijd aan de Heilige Clements. Toch moet ik opmerken dat we na bezichtiging van deze nieuwe kerk, in oude authentieke stijl, het gevoel missen dat we vaak hebben bij de bezichtiging van oude kerken. We hebben ook een kerk bekeken die gewijd is aan Maria waar prachtige Fresco's waren te zien.

Nederlanders hebben een zeer grote bijdrage geleverd om die Fresco's weer zichtbaar te maken. Door het gebruik van kaarsen de eeuwen door waren alle Fresco's zwart geworden. Onze gids gaf op een plezierige manier uitleg over de betekenis van de Fresco's. De Maria kerk gaf ons een beter gevoel dan de Sint Clements kerk het was of in de Maria kerk meer - een ziel- aanwezig was.

Opvallend was dat de Fresco's in het voorportaal allemaal beschadigd waren door mensen die het niet eens waren met de voorstellingen. Men is te werk gegaan om de ogen weg te krassen van de voorstellingen. Onverdraagzaamheid bracht deze mensen tot hun daden, dit terwijl alle godsdiensten verdraagzaamheid verkondigen. Dit maakt onverdraagzaamheid tot nog iets verwerpelijker dan dat het op het eerste gezicht al lijkt te zijn. Het is waanzin ten top.

Ohrid is een stad met twee gezichten het oude gedeelte, o.a. verdeeld in een Christelijk en een Moslim helft. De Kerken en Moskeeën staan gebroederlijk naast elkaar. Ook leven hier Egyptenaren al meer dan tweeduizend jaar, onze gids vertelde daar over dat ze gediscrimineerd worden en dat ze zich niet vermengen met andere groepen in de samenleving hier. Deze Egyptenaren leven van, wat wij gezien hebben, van de verkoop van spullen aan de toeristen tegenwoordig.

Nadat we nog een stokoud kerkje, gewijd aan St. John-Kaneo, hadden bezocht die op de rotsen staat, bij het meer, zijn we in drie bootjes gestapt die ons naar een restaurant hebben gebracht aan de andere kant van het meer. Het vaartochtje over het meer was geweldig ontspannend. In dit restaurant zijn we opnieuw verwend met een heerlijke lunch, zo noemt men dat, voor ons was het een geweldig diner.

Na het -diner- zijn we weer in de bus gestapt en hebben het monument dat opgericht is voor de schrijver Aad den Doolaard bekeken. Dit monument is een gouden greep geweest voor het toerisme van Nederlanders naar deze stad. Dat dit gewaardeerd wordt door de bevolking blijkt ook wanneer je wandelt door deze stad, we hebben meerdere malen gehoord; dat Nederland okay is! Dit hoor je niet alleen van een mijnheer of mevrouw maar ook van bouwvakkers, ze weten allemaal waar Nederland ligt en spreken graag hun waardering uit voor ons land.

De auto van Toon en Janny is weer rijvaardig. Vanmiddag is onder leiding van Hen onze technische man de caravan van de auto los gehaald. Hierna is de auto naar een garage gebracht en daar is de trekhaak weer recht gezet. Naar ik hoorde waren de kosten € 10,-, een schijntje is dit bedrag, in Nederland zouden de kosten aanmerkelijk hoger zijn. Er zit nog wel een groot gat in de achterbumper, maar daar rijdt hun auto niet minder om. Wij zijn blij dat Toon en Jannie verder kunnen met deze bijzondere reis. Want ook vandaag hebben we weer geweldig veel gezien en gehoord. In de caravan hebben we nog lang na zitten praten over deze dag het is hier prachtig aan het meer van Ohrid.

Donderdag 12 mei 2011 Struga, Excursiedag

38

Camping As, Struga

Ger wandelt over de camping

Stacaravans met tralies voor de ramen

Grote 'weg' over de camping As

Meer van Ohrid

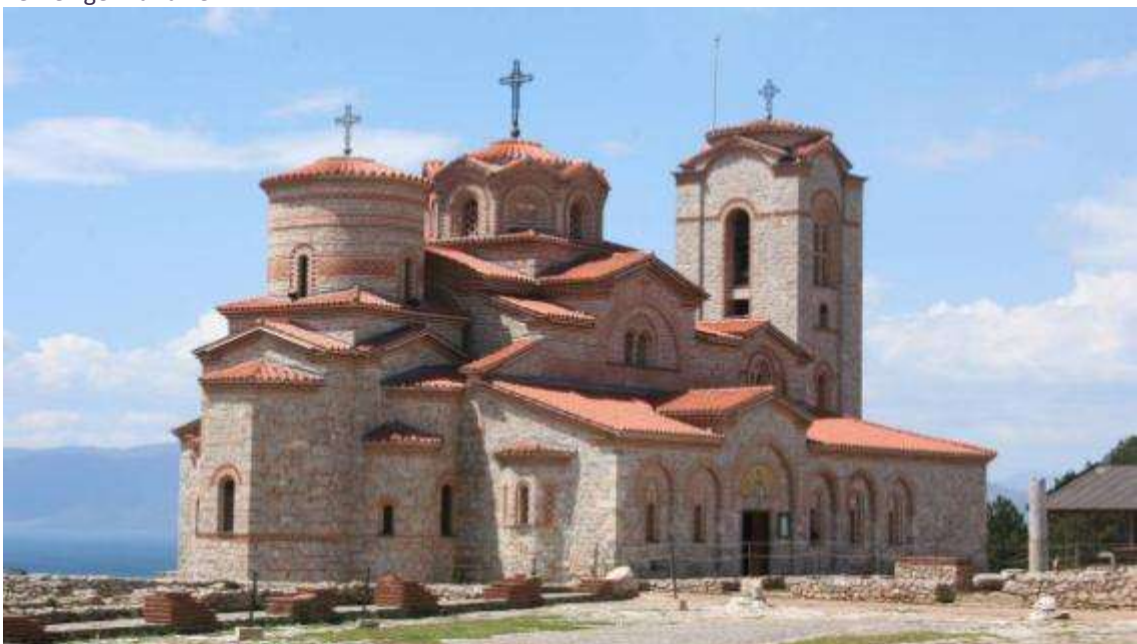
Donderdag 12 mei 2011 Excursiedag naar Ohrid

In Ohrid staan bijzonder veel kerken en kerkjes

De Heilige Maria kerk

De herbouwde Sint Clements kerk te Ohrid

Typische historische woningen in Ohrid

Een stokoud kerkje, gewijd aan St. John-Kaneo

Monument voor de schrijver A. den Doolaard

Vrijdag 13 mei 2011 Struga, Excursiedag naar Golem Grad

Voor € 30,- per persoon zijn we de hele dag op excursie geweest vandaag, naar een onbewoond eiland dat is inclusief een heerlijke lunch. Onze gids Dimitri had dit georganiseerd samen met zijn assistente Katarina. Met twee busjes zijn we op pad gegaan vanmorgen om negen uur en waren om half acht weer terug op de camping.

Deze zon overgoten dag heeft in zijn geheel in het teken gestaan van kijken en beleven van de natuur. Niet alleen langs de oevers van het Orhid meer, de spectaculaire rit over de bergpas Livone Lipede 1586 meter en langs de oevers van het Prespa meer. Onderweg hadden we prachtige vergezichten op de met sneeuw bedekte bergen van Macedonië, Albanië en Griekenland. Het Prespa meer ligt in het uiterste zuid westen van Macedonië. Om uiteindelijk aan te komen op het onbewoonde eiland Golem Grad in drie kleine boten,. Het eiland is onbewoond en staat onder toezicht van Natuurbescherming. De flora en fauna is hier geweldig, voor ons was dit een -super beleving- om daar te kunnen zijn.

In het Prespa meer ligt het drielandpunt van genoemde landen. Er is een duidelijk onderscheid te zien met welk land je te maken hebt als je rond kijkt. Griekenland en Macedonië daar staan op de bergen bomen, in Albanië staan helemaal geen bomen. Dit heeft te maken met het bewind van Hoxa die niet alleen bunkertjes liet bouwen, maar ook complete bossen liet kappen om te kunnen zien of er een vijand aankwam. Die man is in 1985 overleden maar de gevolgen van zijn absurde beleid zijn nu nog te zien in de natuur. Want door dat regeringsbeleid is de natuur langs de landsgrenzen volledig geruïneerd.

Maar gelukkig is hier niets van te zien op het eiland dat wij bezochten Golem Grad. Onze gids vertelde dat alleen hij het exclusieve recht had om toeristen rond te leiden op dit eiland. Eerst zijn we rond het eiland gevaren. Om aan de noordoost zijde van het eiland aan land te gaan. Het was een klauterpartij om boven te komen op het eiland, waar we eerst zijn gaan kijken naar een kerkje gewijd aan St. Petrus, uit de veertiende eeuw. Hier hebben we genoten van een ter plekke bereide lunch. Dit eten koopt hij bij de plaatselijke middenstand, om die mee te laten profiteren van het opkomende toerisme. Gezeten rond de kerk gewijd aan St. Peter aan de ene kant, aan de andere kant de overweldigende schitterende flora en fauna hebben we onze lunch gebruikt.

De natuur hier is onaangeroerd, alleen kleine groepjes toeristen en wetenschappers bezoeken het eiland. Op enkele plaatsen was te zien dat hier mensen hun tenten hadden opgeslagen omdat hier het terrein kaal was. Rommel kom je op dit eiland nergens tegen. We kunnen zeggen dat er een geweldige rijkdom aan bomen staat op dit eiland, net zo is het met de planten. Regelmatig zagen we schildpadden en slangen. De ene soort noemde Dimitri, springslang en hij had het over waterslangen.

De kolonie aalscholvers was enorm groot in de bomen. Wij denken dat de aalscholver kolonie nabij Wanneperveen in de kop van Overijssel niet zo groot is. De gelijkenis van beide locaties is treffend. De nesten boven in de bomen en de witte poep van de aalscholvers er onder.

Ook zagen we vrij veel pelikanen maar geen spectaculaire aantallen. Het geklauter door deze prachtige natuur heeft ontzettend veel indruk op ons gemaakt, dit was genieten vandaag van de bovenste plank. Iemand zei vandaag hierover: "Het was een dag met een gouden randje".

Golem Grad, wat betekent Grote Stad, dat ongeveer zeshonderd meter lang en driehonderdvijftig meter breed is en achttien hectares groot is. Dit eiland is al meer dan vijftienduizend jaren bewoond geweest. De eerste bewoners hier leefden van de visvangst. De laatste bewoners waren Monniken die hier leefden vanaf de vijfde eeuw hebben hier een zevental kerken en kapellen gebouwd getuige de ruïnes van deze gebouwen. In de diverse oorlogen die hier gevoerd zijn in de omgeving was het een vluchtoord voor de verzetsstrijders. Het laatste is dit het geval geweest in de tweede wereldoorlog.

In het schip naar het onbewoond eiland Golem Grad

Recht voor de boot het eiland Golem Grad. Links zijn de bergen van Albanië, zonder bomen

De kust van het onbewoond eiland Golem Grad

Slangen liggen in de zon

Schilpad met haar baby

Aalscholver

Een van de mooiste bloemen de Iris

De donker rode klaproos

Tuinboeket

Zaterdag 14 mei 2011 Excursiedag naar Elshanie

Het bezoek aan Elshanie zullen wij ons blijven herinneren dat toen we terug waren op de camping collectief zijn gaan uitbuiken, of te wel een ieder moest even een tukje doen. Elshanie is een bergdorpje die niet echt bijzonder is op het eerste gezicht. Misschien zijn er wel honderden vergelijkbare dorpjes te vinden in Macedonië. Het werd voor ons interessant omdat onze gids Dimitri zich had ingespannen om ons een leuke dag te bezorgen in de bergen boven het meer van Orhid. Vandaag waren er drie busjes om ons naar het dorp te brengen, een ritje van een half uurtje.

Wat we daar zagen toen we uitstapten was niet veel bijzonders, we moesten van de gids een straatje in lopen de volgens ons toeristisch niets voorstelde. Deze gedachte was juist. Maar zoals het zo vaak gaat in het leven Dimitri heeft zich voor ons ingespannen. Hij vertelde ons vooraf dat wij de eerste groep waren waarmee hij een nieuw toeristische product ging uitproberen. Het bestond uit een zeer mooi wandeling over de berg door dichte bossen en lang weiden. Altijd over smalle paadjes die je zou kunnen noemen ezelspaden. Nu ezels had hij ingehuurd voor ons acht in getal. Zij die dit wilden mochten hierop plaatsnemen soms ging dat heel goed, soms ging het wat minder. Over de genoemde smalle bergpaadjes langs prachtige bloemen, planten, bomen en struiken. Van de bloemen blijven ons de wilde orchideeën heel erg bij, maar ook de weiden met bloemen die volop in bloei stonden waren mooi om te zien.

Op verschillende plaatsen kwamen we traditionele schuren tegen op het traject. Soms was de constructie van deze goed te zien omdat ze bouwvallig waren. Veel leem was verwerkt in de muur opbouw, eigenlijk is de bouw met leem overal hetzelfde. Men had het hier ook over leem, koeienmest, zand en kalk de draagconstructie van leem is overal hetzelfde houten balken en een vlechtwerk van wilgentenen of eikenplankjes.

Na de wandeling kwamen we terecht in het dorp bij een paar huizen waar we een workshop kregen in eten bereiden. We werden in drie groepen verdeeld de een groep ging pannenkoek met kaas maken. Groep twee maakte een Turkse pruttelpotje. De derde groep gaf zich over om zelf gebakken Turkse brood en Baklava koek in honing te bereiden voor ons als nagerecht. Marga was ingedeeld bij de groep die het Turkse pruttelpotje heeft gemaakt. Ingrediënten: aardappel, courgette, wortels, uien rund- en varkensvlees, kruiden en zout. Ik zat eigenlijk in groep twee maar toen ik daar aankwam was de keuken vol met mensen. Er was geen plaats voor mij in de keuken, niet erg want ik ben gaan kijken waar het brood met kaas werd gebakken.

Ik mocht van een mevrouw het hout sprokkelen waarmee het open vuur werd aangestoken. Op het vuur werd een grote metalen schotel gevuld met as gezet om heet te worden, hierna werd de pan met het brood gevuld met kaas er op en werd er gloeiende as onder de pan geschept en een schotel met hete as er bovenop geplaatst de totale baktijd was één uur en vijftien minuten.

Tegen het eind van de maaltijd kwam een folkloristische dansgroep met hun dans en muziek ons vermaken. Velen van ons hebben enthousiast meegedaan aan deze dansen. We begonnen het eten met een glaasje Raki om 11.15 uur.

De dikste boom van het dorp

Een ezel achter een huis

Peter op een ezel

Hen op een ezel

Zaterdag 14 mei 2011 Excursiedag naar Elshanie

Wandeling over de bergen

Oude stallen

Folkloristische zang- en dansgroep

Dansen

Eten

Workshop traditionele gerechten bereiden

Bakken onder gloeiende as (onder)

Zondag 15 mei Struga-Rozhen, 335 km

Vertrek: 08.10 uur, aankomst 15.45 uur, zon, temp., 11-29 graden. Camping: Motel Rohzen, Brandstof € 15,-, 12 liter, Tolheffing € 14,-, Wegcondities: meestal behoorlijk

Peter onze reisleader had ons gisteravond tijdens een Happy Hour toegesproken en daarbij gevraagd om op tijd te vertrekken en te zorgen om voor dat het donker werd aan te komen op de 'camping' in Rohzen. Vanmorgen toen we op waren gestaan was dit niet tegen dovemansoren gezegd. Het leek wel of wij ons verslapen hadden het gonsde van activiteiten van onze reisgenoten. Bij vertrek scheen de zon de thermometer gaf maar 11 graden aan maar zo voelde de temperatuur beslist niet aan. Het was behoorlijk heilig vanmorgen toen we vertrokken, dit zou de hele dag zo blijven. De heiligheid nam toch wel een stukje van de prachtige uitzichten die we vandaag hebben gezien weg. Zo kwamen we regelmatig fruitbomen tegen, die staan hier nog volop in bloei, prachtig. Maar verder voor de rest was het genieten op deze reis, zeker voor chauffeurs die van bergritten houden. Door deze bergen rijden was niet echt moeilijk, en toch ook weer niet zo gemakkelijk dat je de sensatie van een bergrit mist. De wegen waren over het algemeen in een goede staat, slecht op een enkel stuk was het minder. Een paar kilometer moesten we over kasseitjes, klinkerwegen op meest ouderwetse manier gelegd, alles rammelde daar door elkaar. Op een bepaald moment tijdens de reis waren er rode kleuren in de berg te zien. De patronen die we zagen, in het rood, gaven ons in eerste instantie het gevoel dat er lava stroomde over de berghelling. We hebben ons er over verbaasd en hebben er van genoten. Eigenlijk was het de gehele weg genieten van vergezichten en uitzichten over dorpen en stadjes. Bovendien was het buitengewoon rustig op de weg. Eigenlijk is dit niet zo verwonderlijk, Macedonië is slechts 2/3 van de grote van Nederland en heeft twee miljoen inwoners, waarvan een half miljoen in de hoofdstad Skopje! (In Skopje kwamen in 1963 meer dan duizend inwoners om het leven ten gevolge van een aardbeving). Het kan hier gewoon niet druk zijn, gezien het aantal bewoners.

Vandaag was het mooiste het contact met de inwoners zowel van Macedonië als van Bulgarije. Een enkele keer vertrouwden we onze interpretatie niet van ons routeboek. Wanneer dit het geval was dan vroegen we gewoon aan een toevallige passanten naar de weg. Iedere keer weer zijn we bijzonder aardig en vriendelijk te woord gestaan. Al dan niet in het Engels. Het aardigst was een man na km 166 in het routeboek, we hadden getankt, vlak voor de afslag richting Negotino, hier hebben we gevraagd naar de route. Na de afslag naar rechts bleef er een auto, net niet irritant, voor ons aan rijden. Na twee kilometer kregen we de T-splitsing waar we links af moesten. Die auto zat daar eigenlijk pal voor ons, na honderd meter sloeg die auto rechts af. De chauffeur stapte uit en gebaarde naar ons dat we recht door moesten rijden. Ik stop en loop naar hem toe met ons routeboek en de wegenkaart. De man zei mij direct dat hij even naar zijn vrouw moest om te vertellen dat hij ons veertien kilometer voor zou rijden om ons de goede weg te wijzen richting Bulgarije. Ik had duidelijk moeite met het aangeven dat dit echt niet hoefde want ons routeboek, met behulp van ons navigatiesysteem en een goede wegenkaart lukt het ons best. Hij heeft nog twee keer gevraagd of we het echt wel alleen konden vinden! Vriendelijk, zelfs zeer vriendelijk nam de man afscheid van ons.

De grenscontroles stelden niet veel voor binnen enkele minuten waren de beide grenzen over. Aan de Bulgaarse grens moesten we een vignet kopen voor de snelwegen om over die wegen te mogen rijden. Hier vertelde Rolf ons of we op verzoek van de reisleader een half uur wilden wachten en hem de gelegenheid te geven om de voorbereidingen te treffen voor onze aankomst op de 'camping', daar hebben graag gevolg aangegeven. We vonden een parkeerplaats in de schaduw bij een restaurant, waar verschillende reisgenoten ook stonden. Volgens een bord langs de kant van de weg was aan de andere kant van de rivier een ruïne van kasteel te zien. De andere oever is te bereiken via een loopbrug die aan vier stalen kabels gespannen was over de rivier. De ruïne heb ik gezocht, maar niet gevonden. Wel kwam ik een prachtig wit paard tegen die daar los liep. Na een dik half uur zijn we verder gereden richting Rozhen zes kilometer voorbij Melnik het kleinste stadje van Bulgarije.

Melnik is een heel apart stadje, gelegen in de uitlopers van het Piringebergte vlakbij de Griekse grens. Melnik ligt in een adembenemende omgeving van vreemd gevormde piramides van zand en kalksteen. Hier zijn steile zandstenen rotsen met witte huisjes. Ooit telde dit door zandpiramides omzoomde wijnbouwstadje meer dan 5000 inwoners. Die zandpiramides doen ons in de verte denken aan het landschap in het Turkse Cappadocië. Door ziektes in de unieke wijndruif zijn in de 19e eeuw veel bewoners weggetrokken. Nu wonen er minder dan duizend mensen maar wordt Melnik druk bezocht door toeristen die hier wandelen, de oude wijnhuizen bezoeken en dwalen door de kilometers lange wijnopslag grotten. Een streek om absoluut niet te vergeten. Wij staan op een binnenplaats bij een hotel in Rozhen, dicht bij elkaar maar wel gezellig.

Zondag 15 mei Struga-Rozhen

Een veld met klaprozen

Wachten tot we verder mogen

Staalkabelbruggetje over een rivier

Landschap in Bulgarije

Maandag 16 mei, Excursiedag naar Rozhensky klooster en Melnik

Vandaag zijn we met de bus eerst naar het Rozhensky klooster gebracht dat is hier vlakbij onze camping. Het is geen echte aanrader om daar –even- lopend heen te gaan, de hellingen zijn wel steil. Het klooster werd in twaalfde eeuw gebouwd en na branden en berovingen steeds weer opnieuw herbouwd. De muurschilderingen bij de ingang van de kerk van het klooster zijn van uitzonderlijke waarde en kwaliteit. In de kerk waren fraaie iconen en houtsnijwerk te zien van een uitzonderlijke klasse. Onze Bulgaarse gids Tsvetelin (Bloem) gaf ons gepassioneerd uitleg over dit klooster. Het is één van de oudste kloostercomplexen van Bulgarije. Het huidige bouwwerk dateert uit de zestiende eeuw en werd in de achttiende eeuw grondig vernieuwd en opnieuw beschilderd. Het klooster dankt haar bekendheid aan de met houtsnijwerk versierde altaarwanden en lessenaars. Bijzonder fraaie en waardevolle muurschilderingen uit het begin van de zeventiende eeuw zijn te vinden op de zuidelijke buitenmuur van de hoofdkerk Sveta Bogorodica.

Met name was hij zeer goed in zijn uitleg over de historie van het klooster en de achtergrond en de plaats van de Bulgaars Orthodoxe kerk in de Christelijke wereld.

Tegen het einde van ons bezoek aan dit klooster vroeg Ria mij of ze vijftig Lev van mij kon lenen. Natuurlijk kon dat want wij hadden Bulgaars geld (Lev) en zij niet, goede vrienden help je in tijden van nood. Zij is op pad gegaan met die vijftig Lev en wilde, wat achteraf bleek, een zeer klein kaarsje kopen. Even later bemerkte ik dat er enige paniek was in de groep. Niet veel later wist ik het, die arme Ria had een niet zeer klein, maar een piepklein kaarsje gekocht voor omgerekend € 25,-! Mij werd nog verweten dat ik dat had moeten weten hoeveel vijftig Lev is maar ik wist de waarde niet van één Lev en ik wist niet waarvoor die arme kleine Ria geld bij mij kwam lenen. Met behulp van Henny en onze tolk Tsvetelin kreeg zij haar geld keurig terug. Waarna zij alsnog een kaarsje van vijftig Lev cent kocht.

Hierna gingen ons gezelschap in tweeën verder, één gedeelte ging lopende naar Melnik en het andere gedeelte ging met de bus daarheen.

Vandaag de dag wonen er maar weinig mensen in het schilderachtig Melnik. Het stadje dateert uit de elfde eeuw en kende een bloeiperiode met goede wijnen en fruit als bekende producten en had veel meer inwoners. Tijdens de Balkanoorlog in 1913 is dit stadje grotendeels verwoest. Nu zijn er eigenlijk alleen enige hotels, horecagelegenheden, souvenirwinkels en een winkeltje voor de eerste levensbehoeften. Opvallend in het straatbeeld zijn de dikke bomen vele honderden jaren oud. (*Plantanis Orientalis*) Wij bezochten gezamenlijk het Kordopulovhuis, eens een belangrijk koopmanshuis nu ingericht als etnografisch museum. Deze mijnheer Kordopulov was een rijke Griek die een uitzonderlijk groot huis heeft laten bouwen die we hebben bezichtigd. Toen we binnenkwamen in dit groot huis stond ons een verrassing te wachten. We kregen een wijnproeverij aangeboden met allerlei lekkernijen. Dit waren diverse broodjes gebakken, door de eigenaar van het restaurant waar we bij staan, en diverse soorten heerlijk vleeswaren uit deze streek. We hebben erg genoten van deze wijnproeverij en de lekkernijen.

Dit Kordopulov-huis werd gebouwd in 1754 specifiek voor de productie van wijn. De bouwstijl is een mengsel van typische Bulgaarse, Venetiaanse en Ottomaanse bouwstijl vertelde de gids ons. In de kelder kon driehonderdduizend liter wijn worden opgeslagen, het grootste vat wat ze hier hebben daar kan twaalf en een halve ton wijn in. De gangen zijn erg smal en laag, het beschikt over een speciaal ventilatiesysteem, vertelde onze gids. Het huis is vier verdiepingen hoog en kent zeven trappen. De vloeren zijn bedekt met bonte tapijten, waar wij de herkomst niet van te weten zijn gekomen. Het Kordopulov-huis is tussen 1974 en 1980 gerestaureerd het is nu een privé museum en trekt jaarlijks ongeveer driehonderdduizend bezoekers.

Mag het dorp Melnik ons niet al veel bijzondere toeristische zaken te bieden hebben, de omgeving hier is adembenemend mooi. Onze gids noemde de bergen zandpiramides, het doet ons denken aan Cappadocië in Turkije, schreef ik gisteren al. Vandaag hebben we nog meer bewondering voor dit bijzondere landschap gekregen, het is waarschijnlijk uniek in de wereld.

Wijnliefhebbers kennen Melnik vanwege haar zeer goede rode wijnen. Sir Winston Churchill was een groot liefhebber van deze wijnen en hij liet voor de bruiloft van één van zijn kinderen kisten vol overkomen naar Londen.

In de avond hebben we een heerlijk viergangendiner in het restaurant gehad, met een keur aan lekker verse producten hier uit deze streek. Voldaan zijn we terug gegaan naar onze caravan, om na te kunnen genieten van deze mooie dag.

Maandag 16 mei, Excursiedag naar Rozhensky klooster en Melnik

Het Binnenhof

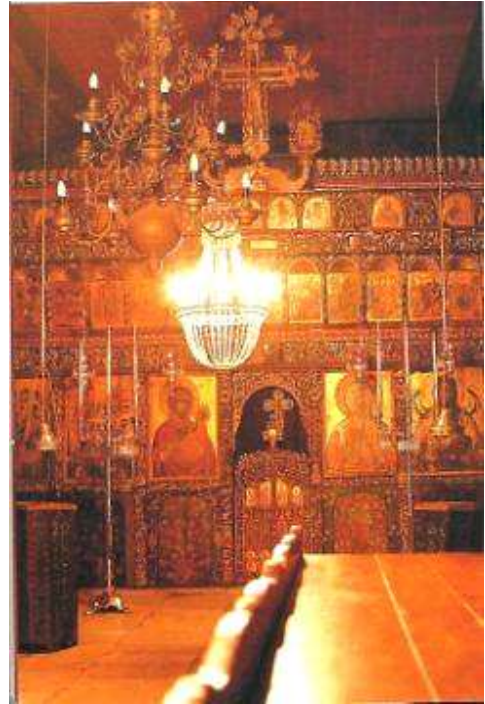
Het Buitenhof

Huizen in de buurt van onze camping

Rozhensky klooster

Iconostate in de kerk

Raam in de muur van het klooster

De oude eetzaal in het klooster

Landschap gezien vanuit de poort van het Rozhensky klooster

Melnik het kleinste stadje van Bulgarije

Marga bij een van vele dikke bomen in Melnik

Rivier in Melnik

Wijn om te proeven

Hapjes om van te genieten

Een gezellig gesprek over de kwaliteit van eten en drinken?

Dinsdag 17 mei 2011, rustdag

Wij hebben deze rustdag beleefd zoals een rustdag is bedoeld, we hebben rustig aan gedaan. We hebben getracht om ons nergens in te haasten. Vanmorgen heeft Marga de caravan opgeruimd en schoongemaakt, ik heb de verslagen van deze reis, die niet af waren, verder bijgewerkt.

Verder maakten we een praatje met deze en gene. We hebben wat rondgewandeld, natuurlijk hebben we zitten koffiedrinken. Leuk was dat we een rondleiding kregen van de jonge beheerders van dit hotel door hun wijnkelders. Hier liggen de wijnen in houten vaten en in roestvaststalen tanks te rijpen. Ook liggen er enkele honderden flessen wijn in de rekken te wachten op kopers. Toen wij wat flessen wijn kochten werd de flessen schoongemaakt en voorzien van etiketten en een capsule.

Vanmiddag hebben we iets heel anders gedaan. We wilden in eerste instantie, samen met Henk en Henny naar Melnik. Een ritje van zes kilometer, door een zeer aantrekkelijk gebied hadden we gezien de laatste dagen. We wilden de zandpiramides fotograferen en wat levensmiddelen inkopen in Melnik. Maar soms loopt het anders dan dat je verwacht. Toen we de berg op reden gaf de benzine meter aan op het dashboard dat er spoedig benzine moest worden getankt.

Er zat dus niets anders op dan dat we eerst benzine gingen tanken en dan boodschappen doen. Dit tanken hebben gedaan vlak voor Sandansky hier achttien kilometer vandaan. De stad Sandansky werd gesticht door de Thraciërs. Hoogstwaarschijnlijk is Sandansky de geboorteplaats van Spartacus. De stad ontleend zijn naam aan de revolutionair Yane Sandansky, die vocht in de negentiende eeuw voor de bevrijding van Macedonië. Op de terugweg zijn we naar Melnik geweest om boodschappen te doen en we hebben nog even op een terrasje gezeten.

Vanavond hebben we in het restaurant gegeten, het diner was niet echt iets bijzonders om daar een lekker verhaal over te schrijven. Het gesprek aan tafel waar het meest om is gelachen begon met Henk. Die vertelde dat hij Sonja om raad had gevraagd vanwege zijn pijnlijke ribben, wat te doen en welke pijnstillers het beste waren, volgens haar. Zij gaf hem advies wat hij zou kunnen doen. In de loop van de morgen komt zij bij Henk aan met steunkousen voor hem. Die keek volgens de omstanders nogal erg beteuterd want hij begreep niet wat hij er mee moest doen, pijnlijke ribben en steunkousen? Dit maakte hij kenbaar aan Sonja en die zei: "Er zijn hier ook zoveel mannen ik raak er mee in de war geloof ik". Onder het eten vertelde Henk deze gebeurtenis, waarop Ger plotseling in lachen uitbarst en roept: "Die steunkousen waren voor mij bestemd".

Na het eten zaten we nog even de dag door te nemen bij Henk en Henny toen de beheerders van het hotel ons twee kleine glaasjes Raki brachten dat was volgens hun beter was dan Wodka wat rommel was in hun ogen. Raki dat was het helemaal, een zuiver natuurproduct, en het wordt gestookt van zuivere witte wijn. Hun Raki kwam van de beste druiven hier uit de streek rond Melnik! Nadat wij om beurten hadden geproefd moesten we toegeven deze Raki was van een uitzonderlijke goede klasse. Waarop het echtpaar verdween, het hotel in, even later waren ze terug met een bordje diverse vleeswaren zoals een soort metworst, plakje schink, enzovoort. Dit waren ook streekproducten waar ze bijzonder trots op waren. Wij moesten andermaal toegeven dat dit schaalpje gevuld was met louter lekkere vleeswaren.

Dit beheerderechtpaar werkte eerder in een hotel in Londen. Wanneer ze naar huis gingen, hier in Bulgarije dan deden ze daar vierentwintig uur over met hun grote Alfa Romeo. Hij reed alleen en werd op de been gehouden met Red Bull en koffie, wij hebben hun gezegd dat dit niet normaal was in onze ogen en levensgevaarlijk.

Zij sprak redelijk goed Engels, hij wist enkele woorden hooguit een enkel zinnetje, desondanks hebben we een aardig gesprek met hen gehad over het leven hier in Bulgarije.

Dinsdag 17 mei 2011, rustdag, Melnik

Wijn kopen in de wijnkelder van het Rohzen motel

De wijnkelder

Beheerderechtpaar van het motel Rohzen, dat ons verwende met een glaasje Raki en diverse hapjes

Dinsdag 17 mei 2011, rustdag, Melnik

Het landschap rond Melnik

De kenmerkende zandpiramydes

Woensdag 18 mei Rozhen-Rila, 127 km

Vertrek: 08.10 uur, aankomst 15.45 uur, bewolkt, temp., 14-14 graden. Camping: Zodiac, Brandstof € 70,-, 56 liter, Tolheffing €-, Wegcondities: behoorlijk/soms matig

Vanmorgen om acht uur stond voor ons in het restaurant een heerlijk Bulgaars ontbijt klaar waar we lekker van hebben gegeten. Hierna was het inpakken en wegwezen. Maar het vertrek had nog al wat voeten in de aarde. Een onze technische man had hiervan de regie. Geen eenvoudige taak om ons één voor één te laten vertrekken. Op drie verschillende plaatsen hebben we gekampeerd. Twee caravans stonden voor het restaurant, een aantal stonden op het Buitenhof en de rest op het Binnenhof waar wij ook stonden. De laatste groep stond achter een muur en een grote deur. Eerst moest de caravans van het Buitenhof vertrekken en daarna konden de caravans van het Binnenhof af.

Vele sterke mannenhanden werden uitgestoken om elkaar te helpen weg te komen. Eigenlijk was het een gezellige boel. Voor vandaag was er een kort ritje gepland over de grote weg (tweebaansweg) die loopt van Sofia naar Thessaloníki. Het eerste stuk weg van vandaag was langs Melnik, over deze weg was het mooi om te rijden met prachtige uitzichten op de zandpiramides.

Ruim tachtig kilometer reden we over de hoofdweg, die niet altijd even rustig was met verkeer soms kwamen ons nogal wat tegenliggers tegemoet. Maar over het algemeen was het rustig. De laatste dertig kilometer, nadat we van de grote weg waren gegaan, ging het over meer slingerende weggetjes waar het weer lekker rijden was en er op verschillende plekken prachtige vergezichten waren.

Het beste moment van vandaag was in een dorpje waar we stopten om wat te eten. Na vijf minuten kwamen Henny en Henk ook opdagen. Even nadat zij gestopt waren stak een man zijn hoofd uit het raam en vroeg aan ons, Hollanders? Wij antwoorden, ja. Even later liep hij op het trottoir en zei tegen Henny en Henk wanneer zij naar het toilet moesten dat wel bij hem mocht. Henk legde hem met handen en voeten uit dat we een toilet in de caravan hadden. Henk liet hem zijn mooie Avento caravan zien van binnen, de man was stomverbaasd dat een caravan zo mooi kon zijn.

Even later wenkte hij ons om op zijn binnenplaats te komen, daar vroeg hij aan de mannen of zij nog moesten rijden, wij zeiden ja (en schudden nee, dat betekent hier Ja, ja knikken betekent hier Nee.

Verwarrend een klein beetje wel, ja), nu dan kregen wij geen Raki te proeven de beide dames wel omdat wij chauffeur waren en zij niet. Henny en Marga vonden deze Raki erg lekker.

We staan hier op een camping op 1200 meter hoogte in het Rila-gebergte in het westen van Bulgarije. Dit gebergte is het hoogste gebergte in de Balkan. De hoogste bergtop is de Moesala 2925 meter. Het grootste gedeelte van het gebergte maakt deel uit van het gelijknamige nationale park. De naam Rila is afkomstig van het Thracische woord roula, dat veel water betekent. In het Rila-gebergte bevinden zich meer dan honderdenvijftig meren op een hoogte tussen de 2100 en 2500 meter. De hoogste hiervan ligt op 2786 meter, aan de voet van de Moesala. Enkele grote rivieren in de Balkan, de Maritsa, Iska en Mesta, hebben hun oorsprong in het Rila-gebergte. Daarnaast zijn hier veel minerale bronnen te vinden, waarvan de heetste zich in Sapareva Banja bevindt en een temperatuur van honderd twee graden Celsius heeft. Vanavond hadden we een kampvuur midden op de camping, op veilige afstand van de auto's en de caravans. Dit vuur werd gestookt op een oude schotelantenne waardoor er geen verbrandingsresten achterbleven op het grasveld. Het was een gezellig gebeuren.

De kerk met toren van Pastra

Straat in Pastra

Man die ons Raki gaf te drinken in Pastra

Deze man verzamelde o.a. oude radio's

Woensdag 18 mei Rozhen-Rila

Camping Zodiak

Vakantiewoningen vooraan op de camping

Zitjes op het terras bij het restaurant

Kampvuur op de camping

Donderdag 19 mei 2010 Excursiedag naar Rila-klooster

Vanmorgen was er geen officieel programma, we hadden dus geen verplichtingen. Daar hebben we driftig gebruik van gemaakt, lekker uitslapen en wat aanrommelend. Hen onze technische man kwam langs om onze auto na te kijken of er b.v. voldoende olie in de motor zat enzovoort. Niet dat ik dit zelf niet kan maar het is een prettige service van ANWB Kampeerreizen dat dit gebeurt door een deskundige technische begeleider, wij waarderen dit erg.

Onze reisleider Peter verleide mij er toe om een spelletje Jeu de Boules te gaan spelen. Eerst deden we het met zijn drieën later kwam Tsvetelin onze gids erbij, die nog nooit dit spelletje had gespeeld. Hij had het spel vrij snel onder de knie en sprokkelde nog behoorlijk veel punten bij elkaar. Marga was in tussentijd druk bezig met wassen en de caravan schoonmaken zoals de meeste vrouwen dat deden vanmorgen.

Vanmiddag hebben we het Rila-klooster bekeken het is een klooster, gelegen op een hoogte van 1147 meter in het Rila-gebergte in Bulgarije, op loopafstand van deze camping, 1218 meter hoogte.

Het klooster met de zebra-huid werd door de volgelingen van Ivan Rilski, later Johannes van Rila geheten gesticht. Deze kluizenaar ruilde in de tiende eeuw het kloosterleven in het Franse Rouen in voor het onherbergzame Rila-gebergte. Er vormde zich een gemeenschap van monniken rond Johannes, die na zijn dood op 18 augustus 946 het klooster stichtte. Al snel werd Johannes van Rila een alom erkende heilige binnen de Bulgaarse orthodoxie. Zijn graf in het klooster is eeuwenlang een bedevaartsoord voor duizenden pelgrims geweest. In 1833 werd het complex door brand verwoest en in de jaren er na herbouwd. Sinds 1961 is het een nationaal museum. In 1983 werd het opgenomen op de Werelderfgoedlijst van de UNESCO. Het Rila-klooster is een symbool voor de Slavische cultuur na een lange periode van bezetting en onderdrukking door het Ottomaanse rijk en mede hierdoor is het een nationaal bedevaartsoord voor de Bulgaren gebleven. Het klooster kan gezien worden als het religieuze centrum van de Bulgaarse orthodoxe kerk. Deze kerk kent bijvoorbeeld geen leer over het Vagevuur in tegenstelling tot b.v. de Rooms-katholieke kerk. Ons werd uitgelegd dat de Oosters-orthodoxe kerken dichter bij het Joods geloof staan dan de R.K. kerk en de Protestantse kerken in West-Europa, die zijn meer door ontwikkeld.

Het Rila-klooster is een voorbeeld van Bulgaarse renaissance. Het interieur is versierd met een formidabel aantal van twaalfhonderd fresco's met Bijbelse taferelen. Het klooster kende op zijn hoogtepunt cellen voor vijfhonderd monniken en duizend slaapkamers voor pelgrims. Nog steeds is het op één na het grootste klooster van de Balkan. Het museum van het klooster herbergt een schat aan geschenken die in de loop van de eeuwen door pelgrims meegenomen werden.

Eén van de hoogtepunten is de centraal gelegen Moeder Gods Ontslapeniskerk, opgebouwd in Byzantijnse stijl tussen 1834 en 1837 en versierd met tientallen iconen en die twaalfhonderd fresco's. Het gehele complex is tegenwoordig voorzien van Bulgaarse en Engelstalige teksten ter verduidelijking van de museumstukken, wat het bezichtigen gemakkelijker maakt, want van het Cyrillische Bulgaarse geschrift daar snappen we niets van.

Een ander absoluut hoogtepunt in het museum is het kruis gemaakt door broeder Rafael. Deze monnik heeft twaalf jaar tijd aan zijn houtsnijwerk besteed, waarbij hij niet minder dan zeshonderd en vijftig verschillende personages gebruikte. De bijzonderheid zit hem in het feit dat dit alles in miniatuur werd uitgevoerd. Bij het zien van dit bijzondere kruis viel onze mond bijna open van verbazing, dat een mens in staat is zoiets moois te maken. Een pluim op de hoed heeft vandaag onze gids verdiend voor zijn duidelijk uitleg over het klooster en alles wat hiermee samenhangt.

Na deze bezichtiging zijn we weer terug gewandeld, in groepjes, naar de camping langs de rivier en over mooie bospaden. Hier aangekomen zijn we neer geploft op de stoelen voor onze caravan. Dit deden we samen met een zestal andere reisgenoten en hebben genoten van een glaasje en een bescheiden hapje en wat nootjes. Samen hebben we veel gelachen.

Om zeven uur begon het diner in het restaurant van de camping. Diner: voorgerecht *gemengde salade*, tussengerecht *kippensoep*, hoofdgerecht *stoofpotje van ham, champignons en zoete uien*, nagerecht *pannenkoek met jam*. Hierbij werd een heerlijke *Bulgaarse rode wijn* geserveerd. Het stoofpotje was meer dan voortreffelijk van smaak.

Moe, maar zeer voldaan, over deze dag zijn we voor half elf naar bed gegaan, en konden toen de slaap niet vatten. Enerzijds vanwege de vele prachtige indrukken van vandaag, maar ook omdat we niet gewend zijn om zo vroeg naar bed te gaan.

Groep gaat onderweg naar het klooster Rila

Rila klooster

Kloosterkerk

Donderdag 19 mei 2010 Excursiedag naar Rila-klooster

Fresco's aan de buitenzijde van het Rila-kerk

Rila-klooster

Vrijdag 20 mei 2011 Rustdag

95

Vandaag een rustdag, heerlijk is dat. Lekker luieren en vooral je niet druk maken. Hier en daar een praatje maken, wie doet mij wat. Voor dat je er erg in hebt ben je wel druk bezig want er wordt je gevraagd –even-mee te helpen om hout te sprokkelen voor het kampvuur op zaterdag.

Er werd gesjouwd met houtblokken dat leek mij niks en vond een kruiwagen, dat was makkelijker. Achteraf een karweitje van niks. Maar zo gaat dat op een –rustdag-.

Verder er moesten boodschappen gedaan worden in Rila hier twintig kilometer vandaan. Daar hebben we een winkeltje gevonden met de naam, Market. Market voor een winkel van ongeveer vijftien vierkante meter is volgens ons een groot woord. Toch was het mogelijk om al onze boodschappen daar te doen. De winkelwaren waren tot aan het plafond opgestapeld en er konden niet meer klanten in de winkel staan dan vijf.

Tijdens onze afdaling naar Rila kwamen de bussen met bezoekers achter elkaar aan naar boven. Want het Rila-klooster is een grote trekpleister voor geïnteresseerden en toeristen. Koeien, paarden, geiten, schapen en kippen hebben we los langs de weg zien lopen.

Iets na twaalf uur kwam er een bericht hier binnen bij de leiding op de camping dat om één uur er een Nederlandse koor binnen de muren van het Rila-klooster zou gaan optreden. Onze auto was snel vol geladen met passagiers en we zijn er heen gereden. Op de binnenplaats stond een mannenkoor maar trad niet op. Er waren problemen gerezen over de plek waar het koorgezelschap zou gaan eten. Vanuit het klooster dacht men dat het koor geld zou besteden aan de lunch in het klooster en dat was niet de bedoeling. Uiteindelijk na veel heen en weer gepraat werd men het eens en ging het concert van start. Het bleek het Heino's Mannenkoor te zijn, Heino ligt tussen Zwolle en Nijverdal in. Ze zijn op rondreis door Bulgarije en geven op verschillende plaatsen concerten. Hun dirigente Svetla Klein-Anastasova is een Bulgaarse die niet ver van hier geboren is. Het concert, bleek een mini-concert te zijn van vijf liederen op het plein en één lied op de eerste omgang. Vanaf de omgang klonk het concert beter dan van beneden op het plein. Met verschillende dames, die hoorden bij het koor, hebben we gesproken één mevrouw was geboren in Rijssen. Men keek wel raar op dat er zoveel Nederlanders onder hun gehoor waren. Met bewondering hoorden ze aan welke rondreis wij bezig waren. De vraag, is dat niet gevaarlijk wat jullie doen, konden we alleen maar beantwoorden met, we hebben tot nu alleen vriendelijke mensen ontmoet en het verkeer is hier zo lekker rustig.

Na het concert zijn we weer terug gereden naar de camping. Daar hoorden we later op de middag dat er van hier op ongeveer twintig kilometer afstand een Nonnenklooster staat met prachtige Fresco's. Het blijkt te gaan om het klooster Oritsa, daar heeft de overleden Ivan Rilski, later Johannes van Rila geheten een nacht opgebaard gelegen alvorens hij het Rila-klooster is gebracht om daar begraven te worden.

Ook hier hebben we werkelijk schitterende Fresco's gezien. Ons bezoek aan dit Nonnenklooster Oritsa was een bliksembezoek, terwijl we daar waren om een en ander te bekijken, bewonderen is een beter woord, brak er een onweer los. Wat ons heeft doen besluiten om dadelijk te terug te keren naar de camping. Rond een uur of zes hebben we hier op de camping een regenbuitje gehad.

Vanavond na de bui zag ik dat de caravan erg smerig was, die heb ik eventjes op de ouderwetse manier met een emmertje met sop en een spons lekker gewassen. Vanmiddag heeft onze technische man de rechter achterverlichting even nagezien, het lampje gaf te weinig licht. Hen had het karweitje binnen enkele minuten geklaard, hij wilde er niets voor hebben.

Een andere technische kwestie van algemene aard is dat er hier geen 230 volt spanning op het elektriciteitsnet staat slechts 187 volt. Dit heeft tot gevolg dat we in de avond zitten met een flauwe verlichting. Ook werkt de CD speler van onze ingebouwde autoradio niet in de caravan. We kunnen dus niet luisteren naar de klassieke muziek van onze keuze.

Is dit erg, vragen wij ons af. Een duidelijke nee, is ons antwoord. Bulgarije is een land in opbouw. Een camping hier is het best te vergelijken met een camping in de jaren zestig of zeventig in ons land. Wij nemen dit ongemak voor lief, want Bulgarije, maar ook Macedonië en Albanië zijn landen van het bezoeken meer dan waard. Volgens ons gaat het daarom niet over de vraag of je wel genoeg luxe hebt. De levensstandaard is hier anders dan in het schatrijke Nederland. Bulgarije heeft nog steeds geen gasbel zoals wij die hebben gevonden in Slochteren, maar daarom is het niet minder. Het natuurschoon is hier vele malen rijker dan in ons land. Hier in Bulgarije zitten verschillende bergruggen die werkelijk schitterend zijn. Ook moet in dit rijtje staan de inwoners van het Balkan schiereiland die zijn uitermate vriendelijk voor ons. Lekker eten, dat is een onderwerp waar deze bladzijde mee gevuld kan worden en het kan hier voor weinig geld in de vele restaurants. Dit land komt op ons over als één grote verrassing. Het hele Balkan schiereiland is het bezoeken meer dan waard.

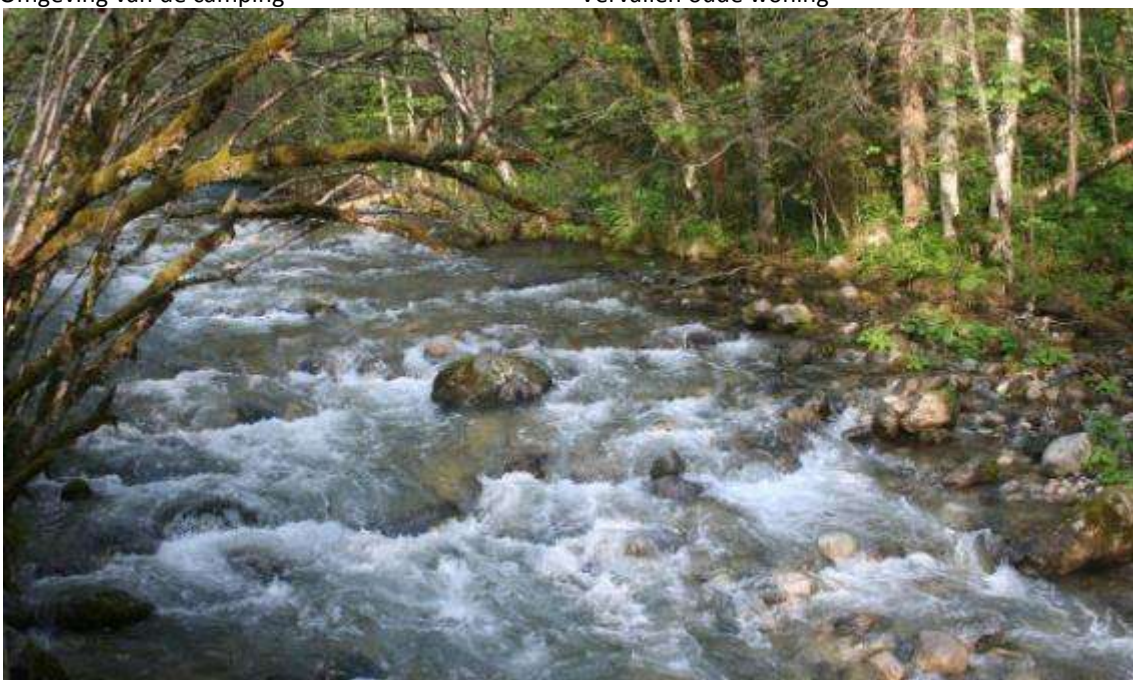
Heino's Mannenkoor

Omgeving van de camping

Vervallen oude woning

Snel stromende rivier Rilska naast de camping

Zaterdag 21 mei 2011 Excursiedag, Bansko

Vandaag hebben we een busexcursie gemaakt naar het wintersportoord Bansko, gelegen in het Rilagebergte. Ook hebben we een bijzonder kerkje bekeken en hebben we genoten van een bijzondere Bulgaarse lunch op een al even bijzondere locatie.

De dag begon heel gewoon voor ons, voor de camping stond een bus klaar om ons naar Bansko te brengen met als eerste stop koffiedrinken. De tocht verliep helemaal normaal met een goede bus en een prima chauffeur. Eerst eenendertig kilometer dit dal uit naar de grote weg om vervolgens een dikke twintig kilometer over deze weg te rijden om daarna richting Bansko te gaan. Als verliep op rolletjes zoals wij verwende toeristen dat gewend zijn bij ANWB Kampeerreizen. Maar deze keer liep het anders vlak voor Bansko begon de bus niet meer erg soepels te rijden het ging met horten en stoten. De chauffeur stopte nog een paar keer en gaf toen gas om uiteindelijk te stoppen voor het vijfsterren hotel Kempinski, Grand Arena. Heerlijke koffie met verfijnde koekjes werden ons aangeboden. Onze gids Tsvetelin ontmoette vanmorgen hier zijn lieve vrouw Raia, waar hij nu twee jaar mee getrouwd is, zij wonen hier in Bansko. Na enige tijd kwam Tsvetelin ons vertellen dat de bus niet te herstellen problemen had met het gaspedaal en dat er een andere bus aan kwam. Na een oponthoud van een uurtje konden we verder met een VIP-bus, deze bus had geen vijftig zitplaatsen maar net genoeg stoelen voor ons gezelschap.

Zijn vrouw Raia had hun laptop meegenomen zodat we konden testen of de foto's die ik heb gemaakt van de reis ook op zijn computer zichtbaar zouden zijn. Een en ander werkte probleemloos zodat wanneer wij terug zijn in huis ik Tsvetelin de foto via een massaopslagmiddel ze kan toesturen. Hij wil deze foto's graag gebruiken voor zijn werk.

Na het instappen moest er geïmproviseerd worden de volgorde van te bezoeken attracties werd aangepast maar niet ingekort. Eerst gingen we nu naar het huis waar we gingen eten. De reis ging de stad uit en we kwamen ergens terecht waarvan we dachten en ons afvroegen, zijn we hier aan het einde van de wereld? Na het uitstappen werden we verwelkomt door drie dames in traditionele kleding. We kregen een warme handdruk van ze en een bloemblad achter ons rechter oor. Het maakte op ons een zeer hartelijke indruk. Binnen waren de tafels gedekt met gerechten die typisch zijn voor deze streek. Bovendien stond er Raki, wijn, limonade en water op tafel, voor elk wat wils. Het eten en drinken was bijzonder lekker. Wij zaten in een groep in een kleine ruimte die bovendien laag was dat ik er helemaal krom lopend naar toe moest. Aan het einde van deze maaltijd kwamen de drie dames weer terug en begonnen Bulgaarse liederen te zingen. Drie prachtige stemmen zongen ons toe met de typische keelklanken. Wij Hollandse jongens en meisjes deden ook een duit in het zakje en hebben op ons beurt hen toegezongen.

Na afloop zijn Gré en Peter verkleed in de hier geldende klederdracht. Vooral aan Gré is veel aandacht besteed. Zij kreeg o.a. een gevlochten touw met daaraan een draagzak om, voor een kind. Op deze manier gingen vrouwen vroeger naar hun werk op het land met hun kind op de rug. Intussen waren andere Bulgaarse dames bezig met het maken van caramels. In de bus waren allen er het over eens dat dit een geslaagde maaltijd was, die ze zich lang zullen blijven heugen.

Hierna zijn we naar het kerkje van Dobarsko gebracht. Dit kerkje is bekend bij de Bulgaren door twee soldaten de Heilige Georg en de Heilige Dimiter. Dat deze soldaten Heilig zijn verklaard komt omdat ze samen met hun overwonnen makkers de ogen zijn uitgestoken door hun overwinnaars. Zij zijn vrij gelaten en aangekomen op de plek waar nu het kerkje staat en ze hebben hier geneeskrachtig water gevonden, waarmee ze hun oogkassen uitwasten en ze direct minder pijn hadden. Zeer veel prachtige Fresco's sieren dit kerkje.

Deze Fresco's zijn nu weer in kleur te zien, door het gebruik van kaarsen de eeuwen door waren ze zwart geworden. Met financiële hulp en expertise uit Nederland zijn ze prachtig mooi geworden. Nederlandse geleerden bestuderen deze Fresco's. Het kerkje was zo klein dat onze groep in tweeën werd gesplitst voor het bezoek.

Tot slot van deze excursie-dag hebben we een wandeling door Bansko gemaakt. Deze plaats is de laatste jaren geworden tot een zeer moderne wintersportplaats. De liften en sneeuwkanonnen behoren tot het modernste op dit gebied. Prachtig liggen de bergen met hun sneeuwtoppen in de zon. Bansko is een plaats waar het goed toeven was. Mooi was de kerk in het midden van de oude stad. De Turkse overheersers hebben ze tijdens de bouw wijs gemaakt dat er een Moskee in aanbouw was, de inrichting van de kerkzaal heeft daar ook wel wat van weg. Indrukwekkend was de achterwand met de Iconen (iconostase).

Terug op de camping zagen we toen we de bus uitstapten een kudde wilde paarden op de weg lopen boven de camping. Nu we het toch over de fauna hebben de slakken zijn hier ongeveer vijf keer groter dan bij ons. De kikkers of misschien zijn het wel padden zijn grijsgroen van kleur en is drie groter dan een volwassen groene kikker die wij kennen.

Wachten in een hotel op een andere bus in Bansko

Het vijfsterren hotel waar hebben gewacht op een andere bus

Gezicht op het prachtige Rila-gebergte

Raia en Tsvetelin

Welkomst bij restaurant

Ontvangst bij restaurant nabij Bachkovo

Een traditionele maaltijd

Een bijzonder restaurant in Bansko

Festival volksmuziek in Bansko

Dobarsko met op de achtergrond het Rila-gebergte

De kerk van Dobarsko

Het middenschip met de Iconostate

Zondag 22 mei Rila-Narechenski Bani, 259 km

Vertrek: 09.00 uur, aankomst 15.30 uur, zon/bewolkt, temp., 11-27 graden. Camping: Narechenski Bani, Brandstof €,-, liter, Tolheffing €, Wegcondities: behoorlijk/soms wat minder

Vandaag hebben we weer een geweldig mooie reisdag gehad. We hebben ontzettend veel van dit prachtige land gezien. Er was maar één maar bij tijdens deze reis, dat was dat het vanmorgen wat heilig was. De vergezichten waren niet echt optimaal te zien. Dichterbij ging het prima.

De eerste Thracische grafheuvels hebben we gezien in het veld! Vanavond tijdens de voorlichting hierover wisten we gelijk wat we gezien hadden. Onderweg hebben we natuurlijk ook weer van die reusachtige standbeelden gezien welke zo typerend zijn voor de landen in Oost-Europa. Met het rijgedrag van de Bulgaren is het niet best gesteld. Ze halen in vlak voor een bocht, heuveltop of op plaatsen waar het niet kan of mag. Een doorgetrokken streep stelt hier niets voor. We hebben langs de kant van de wegen behoorlijk vaak een grafsteen zien staan, daar waar we het zo snel konden zien waren het vaak grafstenen voor één of meerdere jonge mensen. Het is om triest van te worden als je er over nadenkt. Nog iets wat hier vaak voorkomt, dat is bumperkleven! Ja met een uitroep, want bumperkleven is hier een nationale sport denken wij, maar dan op een manier die zo gevaarlijk is in onze ogen dat we het bijna niet kunnen geloven dat weldenkende mensen dit kunnen doen. Ze rijden met zeer hoge snelheid op nog geen meter afstand van elkaar.

Vanmorgen waren ook wij bijna het slachtoffer geworden van een jongeman in een snelle Volkswagen. Deze jongeman haalde in terwijl wij vlak bij zijn voorligger waren. Ik zag in een milliseconde dat hij ging inhalen en stuurde snel naar rechts, waar gelukkig ruimte was. Op enkele centimeters na of het was een ongeluk geweest. Mijn hartslag bereikte een record hoogte. Hartverwarmend zijn de ontmoetingen met de Bulgaren. Vanmorgen de eerste was de man van enkele dagen terug die Henny en Marga een glaasje Raki heeft gegeven. Deze man stond voor zijn huis we hebben naar hen getoeterd en gezwaaid, hij herkende ons. Vanmiddag kochten we een doosje aardbeien bij twee dames op het trottoir, 600 gram voor € 1,20. Die waren zo blij dat ze ons wat konden verkopen het straalde van hun gezichten af, wat ze zeiden konden we niet verstaan. Aan de andere kant van de straat stopte een auto, met een Duitser daarin. Deze man vertelde mij dat hij dertig jaar in Nederland had gewoond, waarop ik hem vroeg waar of hij gewoond had dat was Drieborg. Verbaasd was de man toen ik hem in het Groningse dialect vroeg of hij op de Oudedijk had gewoond. Ja, was zijn antwoord, ik ken enkele mensen die daar wonen onder andere een nicht en een achterneef van mij. (Drieborg is een klein dorpje dorp gebouwd op een oude dijk en heeft ongeveer driehonderd inwoners, het ligt vijf kilometer ten noorden van Nieuweschans, het is het meest noordoostelijke plaatsje van Nederland). In de stad Pazardshik hebben we een foto's gemaakt van de flats daar. Het zijn flats die je overal kunt vinden in het oosten van Europa maar deze flats vielen ons op. Nergens hebben we zoveel schotel antennes en Airco apparaten aan de muren gezien dan hier. Het was een apart gezicht. Dit dal, in het Rodopi gebergte, waar de camping in ligt zijn we ongeveer dertig kilometer ver ingereken het is erg kronkelig en druk. Het besturen van de auto-caravancombinatie was een feest. Erg snel kon dit niet, vooral vanwege de verkeersdruk, de Bulgaren hebben dit weekend vrij vanwege een Nationale feestdag. Het dal is smal en het water dondert door de rivier langs de weg.

Aangekomen bij de camping moesten we over een smalle betonnen brug naar de camping toe en daar begon een flinke stijging die ook nog steeds verder opliep. De laatste twintig meter waren het steilste, hier kwamen drie combinaties in de problemen en die moesten er uitgehaald worden, met man en macht. Ik had geen last de honderdveertig paardenkrachten van onze auto waren ruimschoots voldoende om gemakkelijk naar boven te kunnen rijden. Vanavond gaven de leiding en de gids ons een uitgebreide voorlichting over Thracië. Vandaag beginnen we echt met onze ontdekkingsreis naar dit eeuwen geleden uitgestorven volk. We hebben hoge verwachtingen hiervan en kijken uit naar al dat moois wat hier te zien is. In het midden van de zesde eeuw voor Christus bereikte Thracië een grote bloei, zoals blijkt uit de vondsten gedaan in de talrijke grafheuvels. De cultuur bereikte zijn hoogtepunt maar onderging tegelijkertijd grote veranderingen. De Griekse kolonisatie in de gebieden die voorheen door de Thraciërs bewoond werden, breidde zich verder uit en op den duur werd de gehele kust door de Grieken beheerst. Zij bouwden vestingen, tempels, theaters en prachtige huizen; zij richtten standbeelden op, maakten reliëfs en vervaardigden vaatwerk van brons, zilver en goud. Zij droegen kleding van kostbare stoffen en gouden sieraden. Onder invloed van het oosten introduceerden zij ook filigrain werk. In de kuststeden of in de grote vestigingscentra van het Thracische binnenland kon een rijke inwoner van Thracië gemakkelijk Griekse kunstnijverheidsproducten aanschaffen. Op de Thracische markten deden ook Griekse munten hun intrede. Aan de Griekse kolonisatie kwam een eind nadat de Perzen de koninkrijken van de Lydiërs, de Cariërs en de Phrygiërs hadden veroverd en de Griekse steden in Klein-Azië begonnen aan te vallen.

Zondag 22 mei Rila-Narechenski Bani

Landschap onderweg

Flat in Kostenets met zeer veel schotelantennes

Camping Narechenski Bani

Maandag 23 mei 2010 Excursiedag naar Plovdiv

74

Vannacht hadden we hier een stroomstoring, vanmorgen bij het opstaan merk je pas hoe afhankelijk we zijn van elektriciteit. De kraan werkt niet, geen water, de accu van deze laptop was leeg, geen verslag bijwerken. We konden ook niet kijken op onze wekker. Het vervelendste van alles was wel dat de koelkast niet werkt. Die moest overgezet worden op gas. Stom eigenlijk, je noemt zo iets kamperen, terug naar de basic en je bent nog steeds zwaar afhankelijk van elektriciteit.

Vanmiddag en vanavond was er opnieuw geen elektriciteit. Onze oplossing was eenvoudig, koppel een aantal caravans van de stroomkasten af en sluit die aan op een van de vakantiehuisjes die bestemd zijn voor ons om te douchen en naar het toilet te gaan. Een creatieve oplossing voor dit probleem, helaas was de campingbaas dit niet met ons eens. We moesten terug naar de elektriciteitskast, wij hopen dat er vannacht wel stroom is. Niemand die ik vanavond heb gesproken heeft er enige vertrouwen in, dit is jammer. De campingbaas maakt zich door zijn opstelling niet tot een campingbaas waar wij vertrouwen in hebben. Wij karakteriseren zijn opstelling als niet professioneel.

Vanmorgen om half negen konden we weer in de bus stappen, deze keer voor een rit naar Plovdiv. Het is de tweede stad in grote in Bulgarije en het bestond al in de tijd van de Thraciërs en was toen bekend onder de naam Pulpudeva. De bewoning van deze streken gaat terug tot zelfs 8000 jaar. In 342 voor Christus veroverde Philip II van Macedonië deze oude Thracische nederzetting en urbaniseerde de plaats, die hij Philippoupolis noemde. In het jaar 46 werd de stad door de Romeinse keizer Claudius veroverd en Trimontium genoemd: *stad op drie heuvels*. Het Romeinse amfitheater getuigt hiervan. De stad kende daarna nog diverse machthebbers, waaronder de Ottomanen. De strategische ligging aan de handelsroute naar Constantinopel maakte het tot een belangrijke stad.

Door toedoen van Tsvetelin, onze gids, konden we in de middag een bezoek brengen aan het belangrijke Archeologische Museum hier in de stad, normaal is dit museum op maandag gesloten. We hebben gouden voorwerpen kunnen bewonderen die duizenden jaren ouder zijn dan onze jaartelling. Onder een vergrootglas lagen voorwerpen die zo mooi en fijn bewerkt waren dat we het eigenlijk niet konden geloven. Uitsluitend kunnen we lyrisch napraten over de fijnheid van de bewerking van alles wat gezien hebben. Het nadeel deze avond is dat ik geen aantekening heb gemaakt in het museum, fotograferen mag niet. Zo weet ik niet meer hoe men de voorwerpen noemt en waarvoor ze gebruikt werden. Van de teksten die correspondeerden met de voorwerpen kon ik lezen hoe oud ze waren en waar ze gevonden zijn. De vindplaatsen waar die liggen zegt mij nu al niets meer.

Uit het boekje, dat te koop was bij de balie totaal vierentwintig pagina's Full Color, kosten € 1,-, daar heb ik de foto's uitgehaald en de gegevens.

Voor dit bezoek hebben we zitten te lunchen in een gerenommeerd restaurant in de oude stad. Waar alles tot in de puntjes verzorgd was. Het eten was klasse vanmiddag, we hebben weer gesmuld.

Hiervoor waren we ook al in een museum, dat was een Etnografisch museum, gevestigd in een voormalig koopmanshuis. Daar hebben we onder andere de kleding gezien van boeren, burgers en buitenlui. Het bezoek aan dit museum was echt de moeite waard. De vrije tijd hebben we besteed aan mensen kijken vanaf het terras, het archeologisch museum bekijken was een feest maar op deze heerlijke warme zomerdag kijken naar de mensen was beslist niet gek.

Zeer voldaan over al het moois dat we gezien hebben waren we om half zeven weer terug op de camping.

Straatjes in Plovdiv

Interieur koopmans huis

Bijzonder tapijt in koopmanshuis

Hoog: 22,4 cm, gewicht: 4395 gr. puur goud

Hoog: 11,5 cm, diam.: 21 cm, gewicht 588 gr

Hoog: 8,2 cm, diameter: 4,5 cm, gewicht: 130 gr

Hoog: 12,6 cm, diameter: 37 cm, gewicht: 1850 gr.

Hoogte: 5,3 cm, lengte: 23,9 cm, gewicht: 1190 gr goud en zilver

Dinsdag 24 mei 2011 Rustdag en bezoek klooster Bachkovo

Vandaag is onze tweeëntwintigste dag dat we officieel op reis zijn, we zijn dus begonnen aan de tweede helft van deze vakantie. De eerste helft daar hebben we een prima gevoel bij, we verwachten aan de tweede helft geen andere ander gevoel over te houden.

Het Bulgaarse geschrift is in het cyrillisch, een manier van schrijven die voor ons niet is te lezen. Wij kunnen er niets van maken, zou je kunnen zeggen.

ЛОВДИВ zo is in het Cyrillisch het woord geschreven voor de stad Plovdiv, КЕМПИНГ = Camping. Nu is de kunst om toch de plaatsnamen te lezen om goed aan te kunnen komen. Dit doen we als volgt, waar lijkt de naam op. De eerste letter van Plovdiv is een Л, dit noemen wij een tentje gevolgd door ОВ. Dus in de auto hoor ik van Marga we gaan naar tentje met hoofdletter ОВ en zo komen wij aan. Vaak staan plaatsnamen geschreven in twee talen de ene is dan wel leesbaar voor ons en de andere niet.

Vanmorgen zijn we na de koffie boodschappen wezen doen. De Bulgaarse taal heeft ons toen wel even tegen gezeten en hebben eigenlijk meer kilometers gereden dan strikt nodig was geweest. Op naar een supermarktje moet je op zoek gaan naar Market. Alleen deze keer al rijdende kwamen we geen Market tegen, of iemand met een boodschappen tas waar we vaak in het buienland naar uitkijken op zoek naar een winkel. Uit eindelijk bij het klooster Bachkovo hier bijna twintig kilometer vandaan. Het was een mooie rit door dit dal in het Rodopi-gebergte.

Vanmiddag hebben we met Henny en Henk opnieuw deze route gereden naar het klooster Bachkovo. Na het Rohzen klooster en het Rila klooster was een bezoek aan dit klooster zeer de moeite waard. Het is gebouwd in 1083 in opdracht van een Byzantijnse militaire commandant. We hebben een kaartje gekocht die ons toegang gaf tot de Refter (eetzaal van de monniken en een daar achter gelegen kerkje. De Refter was werkelijk schitterend mooi, de muren en het plafond hebben prachtige Fresco's. Een tijd lang hebben we deze zaal bewonderd en we hebben ons verwonderd over het vele moois wat daar geschilderd was. Het kerkje op het achterste binnenplein is mooi maar het hek zat dicht en daar konden we dus niet in. Terug op het voorste binnenplein waar ook een kerk staat daar zijn we in geweest en daar lopen wel toeristen rond want de entree tot de Refter en kerk was zes Lev dat is ongeveer € 3,-- pp.

Deze kerk is zwart van binnen van het branden van de kaarsen. De Fresco's zijn op maar enkele plekken nog vaag te zien. Deze kerk heeft een geweldig mooie Iconostate wand en een prachtige gouden kroonluchter. Bovendien zijn er twee oorlogshelden begraven in deze kerk die belangrijk geweest voor de Joden in Bulgarije. De Bulgaarse koning heeft geweigerd om de Joden naar de vernietigingskampen te sturen van de Nazi's. Geen enkele Bulgaarse Jood is daar terecht gekomen. Deze mannen zijn daar medeverantwoordelijk voor geweest.

Hierna zijn we op een bankje gaan zitten, in de schaduw en zijn mensen gaan kijken. Hoe zijn ze gekleed en hoe gedragen ze zich, mooi om dit van een afstandje te zien. Dit duurde niet lang toen een oude monnik naast Marga ging zitten. Die vroeg waar of wij vandaan kwamen. Holland was haar antwoord. Hollandia?, vroeg hij, ja zei Marga. Hierop ging hij de hoek om richting de Refter en kwam terug, liep voor ons beiden langs en ging voor Henny staan en vroeg of we een wodka bij hem wilden drinken.

We zijn hem achterna gelopen naar zijn eenvoudig ingerichte kamer in het klooster drie mochten op zijn bed zitten en één op een stoel. We kregen van hem in aardewerken bekertjes geen Wodka maar gele Raki. Het smaakte ons heerlijk. Alle vier hadden we er spijt van dat we niet met elkaar konden spreken. We spreken elkaars taal niet maar we begrepen elkaar des te beter. We kregen van hem een prentje met daarop twee Heiligen en waarop in het Grieks staat geschreven: Drie-eenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest. Aan het eind wilden we hem een donatie geven maar dat past niet in de Bulgaarse gastvrijheid. Hartelijk hebben we afscheid van deze gastvrije monnik genomen.

We waren alle vier diep onder de indruk van wat ons was overkomen. Blijvend zitten met de vraag: Waarom mochten juist wij dit meemaken, dit hele bijzondere gebeuren in een klooster diep in de binnenlanden van Bulgarije, waarvan we tot enkele weken geleden zelfs niet van het bestaan af wisten en waar we nu een onuitwisbare belevens hebben gehad.

Vanavond hadden we bij het vervallen zwembad, een avond met een lam aan het spit. We zaten aan lange tafels met uitzicht op de bergen rondom ons. Met het vallen van de avond werd de stemming nog beter dan die al was. De wijn deed zijn ronde en de stemming zat er goed in. De muziek kwam van een doedelzak blazer. Op deze muziek werd gedanst door onze gids Tsvetelin en een jonge vrouw van de camping op een fantastisch manier. Vele reisgenoten hebben ook nog even mee gedanst ter verhoging van het plezier dat we aan deze avond beleefden. Het is goed dat we hier weg gaan, want er zitten bruine beren in het bos niet ver van de camping. Een ontmoeting met die beesten stellen we niet op prijs.

Middenterrein klooster Bachkovo

De behuizing van de monniken

De eetzaal van de kloosterlingen

Iconostate van de heilige moeder Gods kerk

Van deze monnik kregen we een glaasje Raki

Links onder het bankje waar wij ook zaten, witte gebouw achter wooncomplex monniken

Dinsdag 24 mei 2011 Rustdag en bezoekklooster Bachkovo

Diner met een lam aan het spit

Doedelzakspeler

Een onder onsje

De dansliefhebbers in actie

Woensdag 25 mei Narechenski Bani-Sozopol, 358 km.

Vertrek: 08.35 uur, aankomst 14.45 uur, zon/bewolkt, temp., 15-27 graden. Camping: Zlatna Ribka, Brandstof € 62,-, 51 liter, Tolheffing €, Wegcondities: goed

Vanmorgen werden we wakker van onze reisgenoten die al bezig waren zich op de of de andere manier klaar te maken voor de reis. Iemand vroeg mij toen ik terug kwam vanuit het vakantiehuisje waar we ons kunnen wassen en naar het toilet gaan: "Hoe laat willen jullie vertrekken"? Hier kon ik geen ander antwoord op geven anders dan, wanneer we er klaar voor zijn, wij hebben hiervoor geen plannen gemaakt. Het 'probleem' van vandaag was voor het reisgezelschap dat de route die we zouden rijden een stuk weg zit die -super slecht is-. Toen Peter en Annie deze Thracië reis aan het uitzetten waren was hun verteld dat dit stuk weg gerepareerd zou zijn wanneer wij er gebruik zouden gaan maken. Maar dat is niet gebeurd. Wij kregen het advies de route via de oostelijke rondweg van Plovdiv naar de autoweg te rijden, wat wel ruim veertig kilometer meer was.

De route van vandaag was altijd gemakkelijk te vinden door een zeer gevarieerde landschap. Ook vandaag hebben we zitten genieten van het landschap, waar zowel klein- en grootschalig landbouw werd bedreven. Met op afstand steeds het laaggebergte.

Het was een mooie rit een enkele keer door een dorpje of langs een stadje maar hoofdzakelijk over goede autosnelwegen. Een uitspringer van wat we vandaag hebben gezien was een veld met klapprozen in een tarweveld. Dit veld was zeker enige hectares groot. Gelukkig was er een parkeerplaats in de buurt om een foto met de telelens te kunnen maken. Jammer was het dat het vanmorgen wat heilig was dat maakte de kleuren wat fletser.

Op een bepaald moment won mijn nieuwsgierigheid het van de snelheid. We vinden het belangrijk dat we op langere etappes lekker kunnen doorrijden gewoon om de reis niet al te lang te laten duren. Maar de autosnelweg was opgehouden ergens, zo maar. We moesten over een tweebaansweg onze weg vervolgen. We waren bij een stad en dus was het daar wat drukker. Na een tiental kilometers rijden kwam er een dorpje in zicht, maar er stonden geen borden met een snelheidsbeperking, we reden tachtig kilometer op de teller, dat is gemeten met het navigatiesysteem ongeveer vijfenzeventig kilometer per uur. Ik wilde het dorpje wel zien en verminderde de snelheid tot vijftig kilometer per uur. Laat er nu even later een heuse Gatsometer opgesteld staan, om onze snelheid te meten. Hadden wij even geluk dat onze nieuwsgierigheid het had gewonnen van onze snelheid.

In Bulgarije wonen ongeveer zeven en een half miljoen mensen en de oppervlakte die is meer dan twee en half keer de oppervlakte van Nederland. Deze beide getallen geven aan dat het nooit druk kan zijn op de wegen in dit land. Bij de steden is wat drukte op de weg, maar verder konden we vandaag in een rustig tempo rijden door dit schitterende land. Tijdens de weken die vooraf gingen aan deze reis hebben we via boeken en Internet de indruk gekregen dat Bulgarije een armoedig land zou zijn. Dit is onze de afgelopen dagen hier erg meegevallen. Natuurlijk zie je wel situaties die schrijnend zijn te noemen in onze ogen, maar het aantal van dit soort gevallen is ons erg meegevallen. Natuurlijk is te zien dat dit land een achterstand heeft in welvaart ten opzichte van andere landen, zeker met het westen van Europa. Het lijkt ons toe dat sedert 2007 Bulgarije lid is van de EU het vooruitgang heeft geboekt. Zeker op het gebied van infrastructuur, vanmorgen nog zagen we de aanleg van glasvezelkabel ten behoeve van snelle internet. De camping was snel zonder enige probleem gevonden. Een Bulgaarse camping is anders dan wat wij kennen van een camping. Een boer was het hooi aan het binnenhalen met zijn vrouw vanaf de camping. Dit betekent dat toen wij binnen kwamen de camping nog niet klaar was voor de gasten. Wij maken gebruik van de toilet en douches van een paar huisjes op de camping waar alles keurig voor elkaar is. (douche en toilet zitten in een ruimte, wanneer iemand het water uit de douchekop teveel om zich heen sproeit dan kun je het treffen dat de closetrol nat is).

Wat we ook zagen is dat waar we het chemische toilet kunnen legen het niet erg netjes en schoon is. Hier in dit toiletgebouw moeten wel de gasten van de camping gebruik maken. Het gras is slordig gemaaid en op verschillende plekken op het terrein ligt gewoon rotzooi. Maar alvorens we hier een oordeel over vellen moeten we wel bedenken dat we in Bulgarije zijn en niet in West Europa.

Vandaag hebben we om klokslag zes uur Corry toegezongen zij vierde haar verjaardag. Zij en haar man hadden gezorgd voor een hapje en een drankje. Het was een heel gezellig gebeuren.

Na het avondeten zijn we met een aantal mensen op de betonnen trap gaan zitten, die naar de zee loopt. Hier hebben we genoten van een prachtige zonsondergang. Genoeglijk hebben we met elkaar zitten praten, ondertussen genietend van het uitzicht over zee.

Woensdag 25 mei Narechenski Bani-Sozopol

Opnieuw een prachtig Klaprozenveld gezien vanaf de autosnelweg

Het strand van de Zwarte zee

Camping Zlatna Ribka, Sozopol

Donderdag 26 mei 2011 Excursiedag naar Sozopol

Vanmorgen zagen we een reclamebord van de camping bij de weg staan, waarop de naam stond Golden Fish. Wij denken dat de naam Zlatna Ribka, Golden Fish betekent, maar omdat we niet kunnen communiceren met de Bulgaren laten we het maar zo.

Eigenlijk hebben wij over vandaag niet zoveel te melden, deze excursie dag was niet zo bijzonder interessant. Vanmorgen om tien uur, een mooie tijd, zijn we in de bus gestapt. Het was een tweedehands bus want de veiligheidsofschriften in de bus waren geschreven in het Nederlands. De eerste stop was de Ropotamo delta van ongeveer honderd vierkante kilometer groot, waar we in twee boten zijn gestapt voor een vaartocht over deze rivier. Het is nog een jong beschermd natuurgebied. Vroeger was het jachtgebied van de communistische elite, het 'gewone' volk mocht hier niet komen. Sommige bomen waren in het water gevallen een enkele keer zat er daar één of meerdere waterschildpadden op. Het tochtje duurde amper een uurtje wat precies lang genoeg was, dat was ook het oordeel van de mensen rondom ons.

Hierna zijn we met de bus naar het stadje Sozopol gebracht een half uurtje rijden in zuidelijke richting. Dit beviel ons ook goed vandaag we hadden geen zin om lang in de bus te zitten. We hebben een wandeling gemaakt door het oude gedeelte van de stad. De oude stad is schilderachtig en heeft veel typische houten huizen op een stenen onderbouw. Sozopol is gesticht door de Grieken in de zevende eeuw voor Christus en kreeg de naam Apollonia. Ooit heeft hier een reusachtig groot beeld gestaan van Apollo. Dat beeld is verdwenen en is nooit meer terug gevonden, zo vertelde onze gids.

In een restaurant met een geweldig uitzicht over de onstuimige zee is onze lunch geserveerd. Over deze lunch is te schrijven, dat we goed hebben gegeten, het was jammer genoeg, geen culinair hoogstandje van de kok.

Hierna hadden we nog anderhalf uur vrije tijd om door deze stad te dwalen. Na een wandeling o.a. door het havengebied kwamen we weer aan in de hoofdstraat en hebben prompt een terrasje gepakt. Dat beviel ons daar uitstekend, uit de wind en in de zon, hier was het 'zomer op zijn best'. De terugreis naar de camping duurde maar kort, want het was maar drie kilometer ver.

Vandaag was er niemand jarig hier op de camping. Jammer is dat eigenlijk, er is geen feest te vieren, dit is voor ons geen reden om geen feest te vieren. We hebben gewoon iemand jarig gemaakt, op deze prachtige dag waarop de zon zo heerlijk scheen en de zee zo lekker ruw was. Daarom hebben we Annette, dochter van Ger en Ria, benoemd tot jarige van de dag. Ger de trotse vader aanvaardde deze eervolle benoeming van zijn dochter tot jarige van de dag met graagte. Zoals het een fiere vader van een jarige betaamt schonk deze keurig een glaasje bier voor ons in. We hebben getoost op het welzijn van zijn oogappel Annette. Zo doen we dat gewoon op een dag wanneer er niets te beleven is op de camping en het werd toch nog weer gezellig. (Deze truc lukt altijd wanneer je de kwaliteiten van de dochter in bijzijn van de vader roemt).

Een Twents verhaaltje die verteld is onder de luifel bij Ger en Ria:

*D'r stoof 's ain keerl bie j oons binnen,
iej hebt d'r nog nooit aine zoo te keer heuren gaan.
Hij bulkte hard: "Heb ie jleu een peerd dat smookt?"
Ons Voader zeg: "Nee man, wie j hebt gain peerd dat smookt."
Hij bulkte: "Dan he 'j de delle in braand staan."*

Vertaling voor de Ollanders die het mooie Twents dialect niet kunnen lezen:

*Er stoof eens een kerel bij ons binnen
Je hebt er nog nooit een zo tekeer horen gaan.
Hij schreeuwde hard: "Hebben jullie een paard dat rookt?"
Onze vader zei: "Nee man, wij hebben geen paard dat rookt".
Hij schreeuwde: "Dan hebben jullie de schuur in brand staan".*

Schildpadden in het Ropotamo delta Een ijsvogeltje

Ijsvogel

Waarom kijkt die man met zonnebril, zo link, deze kant uit?

Typische woningbouw in Sozopol

Sozopol aan de Zwarte zee kust

Het kleinste kerkje van Sozopol

Op een terras in Sozopol

Shopskasalade

Witte broodjes

Tomatensoep

Vlees met aardappelen in tomatensaus

Bulgaarse yoghurt met kersencompote

Een genietende bierdrinker

De schuimkoppen van de Zwarte zee gezien vanuit het restaurant

Vrijdag 27 mei 2011 Rustdag

Voor vandaag stond geschreven in ons Routeboek een Rustdag. Wij hebben dit letterlijk opgevat en hebben er een rustdag van gemaakt. De dag hebben we doorgebracht zoals het gepensioneerden het betaamt. We hebben op het strand rondgehangen, ook hebben we nog gewandeld langs het strand en gekeken naar de mensen die er waren. Misschien lagen er wel tien op het strand.

Natuurlijk hebben we gepuzzeld, niet al te moeilijk natuurlijk. Er is koffie gedronken. Wat gelezen. Een praatje hier en daar gemaakt. O ja, we zijn ook naar Sozopol geweest we moesten nog een haarkammetje kopen want ik had de mijne verloren. We hebben de zes kilometer voor niets gereden want we hebben daar geen herenhaarkammetje gevonden. Nu loop ik met een kammetje uit een Chinees hotel op zak, die ik van Ina en Albert heb gekregen.

Lang heb ik zitten praten met Ger over mijn reisverslagen, en dan vooral over de ontwikkeling in de schrijftrant zoals die zich in de afgelopen jaren heeft voorgedaan. Alvorens dat we tot een eindconclusie kwamen zijn we gestopt met ons gesprek omdat andere reisgenoten hun stoel bij ons hadden neergezet. Waarna het opnieuw een gezellige boel werd.

We moesten ons zelfs nog haasten om om 18.15 uur op tijd te zijn bij het afscheid van onze sympathieke Bulgaarse gids Tsvetelin Valkov. Peter roemde hem in zijn toespraak, een man die trots is op zijn vaderland en een iemand met een zeer grote liefde voor zijn mooie Bulgarije.

Dit kunnen wij van harte beamen, Tsvetelin is erg belangrijk voor ons geweest om een klein beetje te kunnen begrijpen hoe of het land Bulgarije in elkaar zit. Zijn uitleg over de verschillende aspecten over dit geweldig mooi vakantieland was een zeer belangrijke bijdrage geweest voor het welslagen van deze reis. Vanavond, aansluitend was er een diner, in het hotel aan de andere zijde van de weg. Het eten was opnieuw van een bijzonder hoog niveau. ANWB Kampeerreizen waardig werd er door iemand gezegd, die aan zat aan het diner.

Aan het einde van het diner werden we verrast op een Bulgaarse dans- en muziekgroep. Hierna konden Tsvetelin een hand drukken, velen gaven hem een extra centje voor zijn geweldige inspanning voor ons, niet meer dan terecht.

Vrijdag 27 mei 2011 Rustdag afscheid van Svetelin

Officieel afscheid van Svetelin

Afscheidsdiner van Svetelin

Vrijdag 27 mei 2011 Rustdag afscheidsdiner van Svetelin

Traditionele Bulgaarse dans- en muziekgroep

Zaterdag 28 mei Sozopol-Edirne, 192 km

Vertrek: 08.45 uur, aankomst 13.30 uur, zon, temp., 18-25 graden. Camping: Ömür, Brandstof € 30,-, 24 liter, Tolheffing € 30,-, Wegcondities: soms goed

Vandaag was een reis die begon in Bulgarije en eindigde in Turkije. We zijn nu op de verste punt van huis ongeveer 2.700 kilometer. Sommigen zullen nu denken wat zijn die mensen ver van huis maar dat ervaren wij anders. Vandaag hebben we nog geen tweehonderd kilometer gereden, andere dagen zijn vaak niet veel meer. Omdat je steeds niet van die enorme afstanden hebt te rijden kom je langzaam maar zeker verder van huis. Op deze manier zal ook ongeveer de terugreis verlopen. Deze manier van verplaatsen, samen met de voldoende vrije dagen geeft ons een prettig vakantie gevoel, het is nooit jachten en jagen.

Vanmorgen vertrokken we onder uitstekende reis omstandigheden, de zon scheen en de temperatuur was goed. De meeste tijd hadden we één of meerdere ramen van de auto open. Dit heeft als voordeel dat de geuren, maar ook de kleuren die je voorbij komt de auto kunnen binnendringen.

Na drieëntwintig kilometer te hebben gereden moesten we rechts afslaan richting de Turkse grens bij Malko Tarnovo. In ons routeboek stond hierbij geschreven: matige weg. Er zaten geen kuilen en gaten in het wegdek maar het was één grote lappendeken van bulten. Deze weg is gerepareerd maar er is blijkbaar geen geld om de weg compleet te renoveren.

Deze weg loopt door prachtig bossen die op de flanken van het Strandzha-gebergte liggen. Het voordeel van dat wij over matige wegen gaan is dat we met open autoramen rijden en dat dit langzaam aan rijden om geen schade aan de combinatie te krijgen. Dit lijkt nadelig te zijn, maar het is een groot voordeel, we horen de vogels in de bossen fluiten. Bovendien konden we ook de heerlijke geuren van het bos ruiken. Soms wanneer er een massaal aantal bulten op het wegdek zaten, maakte de combinatie teveel lawaai in deze prachtige omgeving.

Werkelijk we zijn door schitterende bossen gereden en hebben veel bloemen in de berm zien staan het was vandaag volop genieten. Soms was het voor ons schrikken op deze wegen bijvoorbeeld wanneer er een groot varken los loopt naast de weg. Wij hebben geen boerderij of zoiets daar in de buurt gezien. Ook kwamen we een los lopend jong paard tegen, die bij een gespannen boerenkar hoorde. Wat we niet gezien hebben hier op het Balkan Schiereiland waren vlinders.

De weg ging door de bergen in het uiterste zuiden van Bulgarije dit is een oude weg die nogal kronkelig is. Op deze weg moet je *chaufferen*, dat is de overtreffende trap van autorijden. Echt heerlijk om daar te zijn, de combinatie zoefde er over.

Bij het laatste tankstation in Bulgarije hebben we Bulgaars geld opgemaakt aan benzine. Ook deze tankstation bediende was uiterst vriendelijk voor ons. Hij wilde onze schone voorruit graag schoonmaken maar dat hoefde van ons niet. Wij hebben de Bulgaren ervaren als uiterst vriendelijke mensen, het is een zeer prettig en mooi land om vakantie te vieren.

In ons Routeboek staat een hele beschrijving van hoe we via allerlei loketten Turkije in kunnen komen. Toen we dat doornamen leek ons dat nogal een toer om het te kunnen klaren. Maar toen we er één keer mee bezig waren bleek deze klus vrij eenvoudig te zijn, dankzij de nauwkeurige beschrijving in ons Routeboek. Op het Turks grondgebied daar ligt een geweldig mooie nieuwe brede weg die kun je gewoon afrijden. Niks geen bijzonders aan, echt een weg om snel op te schieten. Verschillende mensen uit de groep waren hier op de camping van oordeel dat deze Turkse autoweg het gevaarlijkste gedeelte uit het hele traject was. Al te gemakkelijk kan daar te snel worden gereden met de combinaties, want de hellingen zijn steil in deze weg en dat kan echt gevaarlijk zijn. Wij zouden graag een waarschuwing op willen nemen in het Routeboek. Bij de plaats Kirklareli kwamen we op een 'gewone' weg richting Edirne. Het was nog vijfenvijftig kilometer naar deze camping. Onze aankomst op deze camping was erg gewoon, even wachten, je plaats opzoeken, caravan en luifel plaatsen. Om vervolgens neer te ploffen in de luie stoel en wat eten en drinken in de schaduw van onze luifel.

Later op de middag hebben we met de burens die hier om ons heen staan wat gedronken. Dan komt het moment dat er gegeten moet worden. Normaal verdwijnt een ieder naar zijn caravan en gaat aan de maaltijd. Vandaag deden wij het anders. De ene had heerlijke nasi uit de diepvriezer gehaald, een ander wilde een echte boerenomelet maken, de volgende wilde hamburgers met roerbak groenten eten. Dit alles hebben we ieder apart op tafel gezet en verdeeld over de verschillende borden. We hadden een fleurig bord met eten voor ons staan en het smaakte bovendien erg lekker.

Als speciaal nagerecht hadden we koffie met Sambuca, in Italië noemt men dit Cafe corretto. Ger heeft zich ingespannen om koffie te zetten. Hij zette ons een prima kopje koffie voor. Dit mag een groot wonder heten dat hem dit gelukt is, want normaal laat hij het water nog aanbranden.

Zaterdag 28 mei Sozopol-Edirne

Laatste Bulgaarse benzinstation voor de Turkse grens

De natuur onderweg

Een overvloedige bloemenzee, enkele kilometers voor de Turkse grens

Zondag 29 mei 2011 Excursiedag, Edirne

Deze dag is begonnen met een heftig incident! De eigenaresse van deze camping kreeg het op zijn zachts gezegd op haar heupen. Deze mevrouw reageert op haar klanten met enorme scheldkanonnades in het Duits. Zijn schold alles en iedereen uit omdat er aardappelschillen, uiendoppen en sigarettenpeuken waren weggegooid op het campingterrein. Ik heb er zelf niet zoveel van meegekregen want ik stond wat verder weg te praten met een Nederlands stelletje die met de fiets onderweg zijn naar Thailand. Onze reisleader sprak ons na het incident toe en dit stelde ons wel gerust.

In de avond liep ik over het achterterrein van de camping waar een groep van de NCRV (reisvereniging) stond en kwam toevallig in gesprek met de reisleader. Die vertelde mij dat hij hier al meerdere jaren komt en het alle jaren trammelant is met deze mevrouw. Net als onze gids van vandaag is hij van mening dat er een andere camping moet komen in Edirne. Toen we terug kwamen uit Edirne, sprak onze reisleader woorden die duidelijk stelling namen tegen deze mevrouw, waar wij ons prima in konden vinden.

Edirne is een stad in het Europese deel van Turkije in het historische Thracië. De stad telt ruim 120.000 inwoners en ligt aan de samenvloeiing van de Tunca en de Meriç. Zowel Griekenland als Bulgarije liggen zeer dichtbij. De stad werd gesticht door de Romeinse keizer Hadrianus en kreeg zijn naam: *Hadrianopolis*, dat "Stad van Hadrianus" betekent. Eerder lag er een nederzetting van de Thraciërs die bekend was als *Uskadama*. Het was niet het enige Hadrianopolis in het Romeinse Rijk.

In 378 kwamen de Visigoten die in de Balkan leefden in opstand tegen het Romeinse gezag. Bij de slag bij Adrianopol versloegen zij het Romeinse leger, waarbij de Romeinse keizer Valens de dood vond.

De stad werd in 1362 veroverd door het Ottomaanse Rijk en diende van 1365 tot 1453 als hoofdstad van dit rijk. In 1575 bouwde sultan Selim II in Adrianopol de Selimiye-moskee, die werd ontworpen door de grote Ottomaanse architect Sinan en minaretten kreeg van 70,9 meter hoog, die tot op heden de hoogste van Turkije zijn. Vanmorgen toen wij dit gebouw bezichtigden waren we diep onder de indruk van de bouwkunst van deze architect. Onze gids gaf uitvoerig uitleg over de bouwstructuur van deze moskee. Het gebied rond Edirne heeft sinds de tijd van de Grieken vijftien grote veldslagen gekend. Voor de Ottomanen was het tijdens de Balkanoorlogen tussen 1912 en 1913 een belangrijk bolwerk ter verdediging van Constantinopel en Oost-Thracië. Bij de verovering in 1828 door de Russen in de achtste Russisch-Turkse Oorlog werd er het Verdrag van Adrianopol getekend. Tijdens de negende Russisch-Turkse Oorlog veroverden de Russen het opnieuw in 1878.

Aan het begin van de 20e eeuw wisselde de stad veelvuldig van eigenaar: de Bulgaren veroverden het in 1913 tijdens de Eerste Balkanoorlog na een maandenlang beleg, maar moesten de stad na de Tweede Balkanoorlog bij de Vrede van Boekarest later dat jaar weer aan het Ottomaanse Rijk laten. In 1915 gaven de Turken de stad op Duits aandringen terug aan Bulgarije als om ze ertoe te bewegen aan de strijd deel te nemen aan de kant van de Centralen. Na de Eerste Wereldoorlog werd de stad bij de Vrede van Sèvres (1920) Grieks om na de door Griekenland verloren Grieks-Turkse Oorlog in 1923 bij de Vrede van Lausanne aan Turkije te worden toegewezen. Daarbij werden de christelijke (vooral Griekse) inwoners van de stad naar Griekenland uitgewezen.

Edirne is bekend vanwege zijn: lever in olie, witte kaas en fruitvormige zepen. Elk jaar in juni is er een olieworstelgevecht genaamd Kirkpinar. Kirkpinar is de oudste sportorganisatie na de Olympische Spelen. Onze excursie begon vandaag op een strategische hoge heuvel waar een bevelhebber zijn hoofdkwartier had tijdens een van de vele oorlogen die hier geweest zijn. Ik heb verzucht na afloop, dat als je al niet antimilitaristisch bent dan zul je het hier wel worden. De omstandigheden waaronder de soldaten moesten vechten zagen er slecht uit.

Hierna kwamen we aan bij de Selimiye-moskee die we hebben kunnen bewonderen. Het was er druk vandaag op zondag, vele groepen kinderen liepen er rond. Tegenover de Moskee werd ons koffie geserveerd, daar hebben verschillende mensen moeten wachten op hun Turkse koffie omdat die op traditionele manier werd gezet. Deze manier van zetten kost nu eenmaal tijd, men begint met koud water. Vervolgens gingen we weer in de bus en we bezochten het Sultan Bayezid II hospitaal-museum. Dit hospitaal is gesticht in 1488 door de Ottomanen. Dit museum geeft een overzicht van de behandelmethoden van verschillende ziekten de eeuwen door. Onze waardering voor dit museum is erg hoog. Vanmiddag was er weer een heerlijke lunch waar we van genoten hebben, geserveerd in een restaurant aan de rivier met uitzicht op een brug. Hierna zagen we het echte Oriënt Express station van Edirne, nu een gebouw van de universiteit van deze stad, compleet met een stoomtrein en een paar personenwagens. Hierna hebben we kunnen winkelen in de grote bazaar van de stad.

De Turkse Vlag op fort van Erdirne

Standbeeld van veldheer Şúkrú Paşa

Militaire keukenwagen

Ziekenambulance

Het fort van Edirne

Uitzicht vanaf het fort op Erdirne

Selimiye-moskee

Verlichting in de Moskee

Onze reisgenoten op het binnenplein van de Selimiye-moskee

Het Sultan Bayezid II hospitaal-museum. Dit hospitaal is gesticht in 1488 door de Ottomanen

Muziektherapiegroep om geesteszieken te genezen

Rozentuin

Brug bij het restaurant

Oriënt-expres station, Erdirne

Deze heeft de Oriënt expres waarschijnlijk niet getrokken

Stadsgezicht Erdirne

Grote bazaar, Erdirne

Maandag 30 mei 2011 Rustdag

101

Onze eigenaardige campingeigenaresse had weer eens de bokkenpruik op vanmorgen. Het bleek mij dat ze nu bij het zwembad de boel had afgeschermd, hiervan zei ze, dat deze afscherming de hele tijd er had gestaan. Dit was beslist niet waar. Gauw vergeten, deze vreemde mevrouw.

Vanmorgen na dit incident op deze –Rustdag- was het een drukte van belang op de camping. Wij denken dat alle auto's zo ongeveer wel van de camping af zijn geweest. Om dit te kunnen was er werk aan de winkel voor een aantal mensen. Die stonden in de achterste van de drie rijen opgesteld. Om die auto's op de weg te kunnen krijgen was er veel werk nodig. Via de tactiek van sluipdoor en kruipdoor lukte het allen om hun auto tussen de caravans door op de weg te krijgen, vaak met behulp van aanwijzingen van anderen. Velen hebben hun auto en caravan gewassen of dit laten doen. Er is driftig gewinkeld in Edirne en een enkeling ging zover dat hij naar de kapper is geweest. Dit moet een genoeglijke bezigheid zijn geweest want de man straalde toen hij zijn bescheiden haardosje liet zien. Verschillende hebben de route die we morgen moeten rijden naar Griekenland verkend tot aan de grens dat is slechts 18 kilometer.

Wij hebben dat niet gedaan, wij zijn in zuidelijke richting gereden en zijn de eerste afslag links ingegaan en hebben een drietal dorpen gezien. Het landschap is hier heuvelachtig en het is een echt landbouwgebied. De voornaamste producten die hier verbouwd worden zijn tarwe en zonnebloemen, deze producten staan er goed voor.

De dorpen ogen erg rommelig door dat de bermten vol onkruid staan en er liggen veel landbouwwerktuigen opgeslagen in de bermten bij de boerderijen. Een beek die recent uitgebaggerd is, daar heeft men de modder laten liggen op de oevers. Hier is het probleem van Oost-Europa en het Midden-Oosten ook te zien, er zit ontzettend veel plastic en papier tussen de modder.

Bij het laatste dorp, waar we zijn geweest, zagen we Roma zigeuners, met hun hele hebben en houden staan ze buiten het dorp op een terrein vol met rotzooi. Twee tenten zoals die karakteristiek zijn voor deze bevolkingsgroep, een paard en wagen en verder niet veel meer. De kinderen speelden tussen de rommel. Voor ons was het een schrijnend gezicht, kinderen die niet naar school kunnen, ze hebben geen paspoort, ze horen nergens bij en niemand wil ze hebben. We zijn nu in Turkije maar in de andere landen van Oost-Europa is het niet anders, zelfs Frankrijk wilde ze het afgelopen jaar niet hebben en stuurde ze terug met treinen. Waarom, vragen wij ons af zoeken de regeringen van Europa geen oplossing voor deze Statenloze mensen en probeert men ze een toekomst te geven. Er moet toch wel een einde kunnen komen aan dit uitzichtloze bestaan van deze mensen?

Wat hebben we nog meer gedaan vandaag? We hebben gewinkeld bij Migros vooraan in Edirne en hierna zijn we snel terug gegaan naar de camping, waar we met veel van onze reisgenoten en die van de andere groep van de NCRV hebben gepraat. Aan het begin van de avond zijn we met een aantal die om ons heen stonden gaan BBQ en hierover hadden we met elkaar afgesproken dat wat je wilt eten of drinken moet je zelf meenemen. We hebben met elkaar een gezellige barbecue gehad, mogen we stellen. We hebben nog lang zitten natafelen vanavond en met gezamenlijke krachten hebben we het afwassen gedaan.

Maandag 30 mei 2011 Rustdag

Camping Ómúr, Erdine

Camping Ómúr, Erdine waar we in drie rijen opgesteld stonden

Zuidelijke omgeving van Edirne

Dinsdag 31 mei 2011 Edirne- Alexandroupolis, 154 km

Vertrek: 09.15 uur, aankomst 13.00 uur, zon, temp., 15-27 graden. Camping: municipal, Brandstof € 56,65, 33 liter, Tolheffing € , Wegcondities: soms niet goed

Vandaag zijn we verlost van onze bijzonder aparte campingeigenaresse. Want we zijn vertrokken vanuit Turkije naar Griekenland. De reis ging eerst door Edirne waar het soms wat zoeken was naar de juiste weg, maar het verliep uiteindelijk erg goed. We kwamen nog over de brug bij het restaurant waar we eergisteren hadden gedineerd. Zo gingen we de stad uit richting de grens, geen moeilijke weg.

Deze grensovergang is anders dan alle andere grensovergangen die we de laatste jaren hebben gehad. Hier rij je tussen het prikkeldraad door en ziet ontzettend veel militairen aan beide zijden van de grens. Wij dachten hierbij aan een vergelijkbare situatie bij de grens tussen Israël en Jordanië.

Toen we in Griekenland waren hebben we tientallen kilometers langs de grens tussen Griekenland en Turkije gereden. We zagen veel wachttorens, prikkeldraad, bunkers en militaire voertuigen. Het kwam allemaal wat vreemd op ons over zoveel militair wapengekletter in deze grensstreek.

Griekenland is ongeveer vier keer zo groot als Nederland en heeft bijna elf miljoen inwoners. Griekenland, officieel de Helleense Republiek, is een land in Zuid-Europa, bestaande uit het zuidelijkste deel van het Balkanschiereiland en een groot aantal eilanden. Deze eilanden vormen samen ongeveer 20% van het landoppervlak. Griekenland grenst in het noorden (van west naar oost) aan Albanië, het land Macedonië, Bulgarije en Turkije. Voor het overige is het vasteland van Griekenland omgeven door de Middellandse Zee (in het zuiden), de Ionische Zee (in het westen) en de Egeïsche Zee (in het oosten). De grootste eilanden zijn Kreta, Euboea, Lesbos en Rodos.

De stad Alexandroupolis ontstond pas aan het einde van de negentiende eeuw, tijdens de Russisch-Turkse Oorlog. De stad was onderdeel van het Ottomaanse Rijk totdat zij in 1913 door Bulgarije werd ingelijfd na afloop van de Eerste Balkanoorlog. Na de Eerste Wereldoorlog werd de stad in het Verdrag van Neuilly aan Griekenland toegewezen. Tot die tijd werd de stad Dedeagatch genoemd. Nadat de stad in Griekse handen kwam, kreeg zij de naam Alexandroupolis genoemd naar Alexander I, die toen koning van Griekenland was. De stad heeft een prachtig achterland.

De financiële problemen waar Griekenland momenteel mee kampt die zijn duidelijk te zien onderweg nagenoeg alle infrastructurele werken liggen stil. Of het nu gaat over de aanleg van wegen, spoorwegen of het gaat over de woning- en/of utiliteitsbouw er wordt niet meer aan gewerkt. Overal zie je onderweg mannen bij elkaar staan, die blijkbaar werkloos zijn.

De reis naar Alexandroupolis ging vandaag van een leien dakje, weinig verkeer en ook nu weer prachtige uitzichten. De wegen waren niet overal van goede kwaliteit maar de meeste wegen konden er wel mee door. Op deze manier kwamen we vroeg aan op de camping. Hier moesten we een nummertje trekken voor onze plaats op de camping. Wij troffen het en kwamen direct aan zee te staan. Het mooie van deze camping is dat er zonneschermen van rietenmatten boven onze staanplaatsen zijn aangebracht. Deze rietmatten liggen bovenop een houtconstructie. We hoeven zelfs geen luifel meer opzetten vandaag, het wordt ons hier ook wel erg gemakkelijk gemaakt.

Ingang camping municipal

Caravan onder de vaste luifel van de camping en met een zonnescherm alleen voor ons

Dit zijn de nog lege campingplaatsen

Woensdag 1 juni 2011 Rustdag

De camping waar we nu zijn heet: 'Municipal Camping of Alexandróupolis' en ligt aan de Thracische Zee op circa vijftien minuten lopen van de strandboulevard en het centrum van de stad. Alexandróupolis is de hoofdstad van het Thracische gebied in Noord-Griekenland. In de Ottomaanse tijd was het slechts een kleine vissersplaats en pas midden afgelopen eeuw spectaculair gegroeid met haven, spoorlijn, vliegveld en gelegen aan de 'Europese snelweg' ofwel de 'Egnatia Odhós'.

Er was ook een oude 'Via Egnatia': de route van Durrës in Albanië naar Konstantinopel (het huidige Istanbul) die door de Romeinen aangelegd is. Via Egnatia (Grieks: Εγνατία Οδός, *Egnatia Odos*) was een Romeinse weg die rond het jaar 146 voor Christus is aangelegd. Ze is genoemd naar de proconsul van Macedonia, Gaius Ignatius, die de opdracht tot het aanleggen gegeven had. De weg liep door de provincies Illyrië, Macedonia en Thracia. Dat komt overeen met de huidige landen Albanië, Griekenland, Macedonië, Bulgarije en Turkije. De weg verbond de Romeinse kolonies aan de oostkust van de Adriatische Zee met die aan de andere kant van de Balkan, tot in Byzantium.

De Via Egnatia werd door de eeuwen heen vele malen beschadigd, hersteld en uitgebreid. De weg bleef dan ook eeuwenlang een belangrijke handelsweg en was van groot strategisch belang voor het Byzantijnse Rijk. Bijna alle handel met West-Europa die over land werd bedreven, ging langs deze weg die vertrok in Dyrhachium en die stad verbond met Thessaloniki, Adrianopel en uiteindelijk Constantinopel aan de Bosporus.

Ten tijde van de kruistochten volgden vele legers langs deze weg naar Constantinopel, voordat ze Anatolië binnentrokken. Na de vierde kruistocht, toen het Byzantijnse Rijk opgesplitst werd, was de Via Egnatia van vitaal belang voor het Latijnse Rijk. Ook de andere Byzantijnse afsplitsingen, zoals het Keizerrijk Nicea en het Despotaat Epirus, hadden de weg hard nodig voor militaire en economische redenen.

In 2009 is de 670 kilometer lange snelweg Egnatia Odos geopend, die het westen en oosten van Griekenland met elkaar verbindt.

De huidige stad Alexandróupolis telt circa 55.000 inwoners. In de haven vertrekt de veerboot naar het bekende eiland Samothraki, dit eiland is te zien vanaf de camping. De overtocht duurt circa twee uur. In de haven wordt dagelijks vers vis aangevoerd. De binnenstad, eveneens op loopafstand kent smalle straatjes. De stad herbergt onder andere het 'Etnologisch Museum van Thracië'.

Ook het bergachtig gebied achter de stad in de richting van Griekenland en het Rodopi gebergte is de moeite van een verkenning waard. Maar we verblijven hier slechts twee nachten. En er is ook nog de Evros delta, grenzend aan Turkije en dit is een waar vogelparadijs. Dit laatste gedeelte komt uit het boek; Tip voor trips, van onze reisleiding.

Graag hadden we b.v. naar het vogelparadijs gewild maar dat is hier zestig kilometer vandaan en dat is ons te ver op deze rustdag. Wij hebben er voor gekozen om de stad per auto en wandelend te verkennen. Zo hebben we vanmiddag grote delen van deze stad gezien waaronder de haven, de belangrijkste winkelstraat en boulevard.

Wat ook belangrijk voor ons was dat er op een bepaald moment achttien reisgenoten bij onze caravan zaten. Dit was niet omdat wij zulke leuke mensen zijn, maar meer omdat ze in de schaduw lekker dicht bij zee zaten. Het moet gezegd worden het was reuze gezellig en wederom we hebben veel gelachen met elkaar.

Peter en Annie onze reisleiders hadden ons beloofd dat wanneer we in Alexandróupolis zouden zijn, we een diner zouden krijgen in het beste visrestaurant van deze stad en nog wel aan de strandboulevard. Belofte maakt schuld, wij kunnen stellen dat het waar was wat zij hebben beloofd. Het was een voortreffelijk visrestaurant, waar we heerlijk hebben gegeten in de avonduren.

Het belangrijkste wat daar gebeurde was tijdens het visbuffet dat Gerard en Rita vertelden dat zij terug zouden gaan naar Nederland. Hij had langzamerhand teveel last gekregen van zijn schouder dat het niet meer te harden was voor hem. Allen leefden met hen mee.

Woensdag 1 juni 2011 Rustdag

Boulevard van Alexandrópolis in oostelijke richting

Het strand in westelijke richting

De hoofdstraat van Alexandrópolis

Gezellig wat drinken voor onze caravan

Dineren in het beste visrestaurant van Alexandróupolis

Gerard vertelt dat hij voortijdig terug gaat naar huis

Donderdag 2 juni 2011 Alexandroupolis-Sikia, 360 km.

Vertrek: 08.50 uur, aankomst 15.55 uur, zon, temp., 19-27 graden. Camping: Melissi, Brandstof € 80,-, 45 liter, Wegcondities: goed

Vanmorgen toen wij wakker werden waren Gerard en Rita reeds vertrokken richting de veerboot in Igoumenitsa. Het is en blijft erg spijtig voor hen dat ze deze reis moesten afbreken. Om deze dag op een goede manier te beschrijven vechten twee zaken om voorrang. De ene is de prachtige route van vandaag en de andere is de vriendelijke mensen die we vandaag hebben ontmoet. Dit laatste is het gemakkelijkst te beschrijven. Henny en Henk gingen koffiedrinken, zij deden hun bestelling en de eigenaar van de zaak zei even later, ik ga even weg voor een paar minuten. Alvorens hij dit deed bracht hij hun bestelling en gaf hun iets zoets extra, dit waren gekonfijte vijgen, gewoon omdat hij het leuk vond deze buitenlanders iets te geven. De eigenaar was weg en bleef weg terwijl zijn gasten nog niet betaald hadden. Even later verscheen zijn oude moeder die het geld voor de consumpties in ontvangst nam.

Een stuk verder op dit schiereiland Sithonia stond een rijdende snackbar langs de kant van de weg, Kantina genaamd. Daar hebben met ons vieren besteld twee biefstukken en twee speklappen, omdat die zo op de menulijst stonden, met twee porties patat, de kosten waren slechts € 10,-. De man bracht ons dit aan tafel, gemaakt van een houten kabelhaspel, deze bestelling werd gevolgd door twee blikjes bier, die waren gratis. Voor de dames was er eventueel ook Sprite of Fanta. Wat de man zei, dat weten we niet maar hij was ontzettend vriendelijk. Wij hebben hem duidelijk gemaakt dat we nog moesten rijden en dat alcohol en het verkeer niet samengaan, dit leek hij te begrijpen. Het eten heeft ons geweldig gesmaakt.

De route was geweldig vandaag zowel op de autosnelweg als hier op dit schiereiland. Het eerste stuk daar waren prachtige vergezichten te zien. Naarmate we dichter deze kant op kwamen werden ze steeds mooier, vooral op het gedeelte daar waar het Rodopie-gebergte reikt tot aan de zee hier reden we ook wat hoger in de bergen, met uitzicht over de zee en de dorpen die daar liggen.

De laatste honderd en dertig kilometer was formidabel mooi. We gingen op een bepaald moment rechtsaf een weg op van twintig kilometer lang. Dit was een echt bergachtig traject vol met bochten en we gingen stijgen en dalen dat het een lieve lust was. Ik kan slechts herhalen wat ik eerder schreef, het was chaufferen van de bovenste plank. Daarbij komt ook nog dat we door een bijzonder mooi natuurgebied reden, grote struiken gele brem fleurden en geurden onze route op. Opmerkelijk was het dat we weinig vogels hebben horen fluiten. Natuurlijk hadden we de ramen open gedaan om de geuren de cabine binnen te laten, dat was geweldig, jammer was dat de ramen later dicht moesten omdat we een stevige regenbui kregen.

Deze camping waar we nu staan vinden we niet bijzonder goed of slecht. Het toiletgebouw en dergelijke is niets op aan te merken. Alleen er mag geen wc papier in toilet gegooid worden, dat is iets wat je in Oost Europa vaker tegen komt, wij hebben het hier in Griekenland niet eerder meegemaakt. De douches geven alleen koud water, brrr dat is niet lekker. (De dagen hierna was alles dik in orde). We staan helemaal achteraan op deze camping behoorlijk ver van zee. Onderweg hebben we enkele campings zien liggen aan kleine idyllische baaien met prachtige stranden, deze camping ligt niet bepaald aan een kleine idyllische baai, dit is een grote baai, misschien moeten we schrijven grote idyllische baai. Waarschijnlijk ligt de verklaring voor deze opmerkingen in het feit dat het vakantie seizoen hier nog niet aangebroken is.

De auto maakt bij het linkervoorwiel een bonkend geluid op het laatste van de rit. Dit lijkt te duiden op iets met de fuseepennen of de homokinetische koppeling of zo. Ik heb Hen onze technische begeleider gevraagd of hij hier even naar wil kijken. Bij zijn eerste onderzoek vond hij niks en ik hoorde het geluid niet meer. Morgenavond na de excursie wil hij de auto opkrikken en op onderzoek uitgaan, dat lijkt mij een prima idee.

Woensdag 1 juni 2011 Rustdag

Onderweg uitzicht op de bergen langs de autosnelweg

Een cafeteria auto genaamd Kantina

Eten vanaf kabelhaspels

Vrijdag 3 juni 2011 Excursiedag over het schiereiland Sithonia

Vanmorgen zijn we in een dubbeldekker bus gestapt met dertig mensen. Onze buurvrouw hier op de camping heeft zich gisteravond verstapt en heeft daarbij haar enkel bezeerd. Ze is met haar man op de camping achtergebleven. Met deze bus hebben we een rondreis gemaakt rond het zuidelijke gedeelte van dit schiereiland. Hierbij was het volgende aan de hand:

- A. de natuur is hier overweldigend mooi
- B. de dorpjes liggen bijna idyllisch tegen de hellingen op
- C. de vergezichten zijn hier fenomenaal prachtig
- D. de baaien zijn hier van een wonderlijke schoonheid
- E. dit gebied is nog niet onder de voet gelopen door de internationale toeristensector
- F. de mensen zijn hier zo aardig en relax

Het een groot genot is om hier te zijn, nu gebruiken we steeds weer opnieuw superlatieven om aan te geven hoe prachtig het hier wel niet is. Wat nu als je iets geweldig mooi vindt en je roept dat uit, dat is geen probleem. Een probleem is het wel wanneer je een bocht omgaat en het daar zo mogelijk nog mooier is. Zo gaat dat hier, we vallen van de ene in de andere verbazing op dit schiereiland.

Een reisgids op internet beschrijft Sithonia als volgt: *Sithonia, is het tweede schiereiland van Chalkidiki, het is gelegen tussen de schiereilanden Cassandra en Mount Athos. Sithonia vernoemd naar Sithonas, zoon van Poseidon (Poseidon is in de Griekse mythologie, de god van de zee.) In Sithonia vindt u de perfecte harmonie van bergen en zee. Het is de plek waar de vlekkeloze schoonheid van mediterrane naaldbomen, de witte zandige stranden, de schone turquoise wateren en de azuurblauwe hemel vangen de bezoekers vanaf het eerste moment. Het spannende landschap trekken alle soorten toeristen, vooral de natuurliefhebbers, die willen ontsnappen aan het beschaafde leven. In Sithonia vindt u een verscheidenheid aan stranden verlaten of drukke, vol met dennen vegetatie, waar de zee en de lucht maken u kunt ontspannen. Sithonia biedt vele moderne en luxe faciliteiten van toerisme die sommigen van hen zijn het hele jaar open. Beroemd is de luxe resort van Porto Carras in Neos Marmaras, gesticht door de steenrijke reder Carras. Bovendien is elk dorp vol met hotels, appartementen en verspreid over de Sithonia schiereiland vindt u de mooiste campings. Op Sithonia kunt u genieten van verschillende soorten activiteiten zoals wandelen, duiken, vissen, mountainbike, golf, tennis, watersporten en paardrijden. U kunt ook de Mount Dragoudelis beklimmen (811 m) en genieten van een adembenemend uitzicht vanaf de top over het geheel van het schiereiland.*

Koffie hebben we gedronken in Neos Marmaras een prachtige visserplaatsje. Die is uitgegroeid tot een grote badplaats. Na het koffiedrinken hebben we het oude gedeelte van Neos Marmaras bekeken en sommigen hebben er wat inkopen gedaan. Aan het einde moesten we ons haasten om in de bus bij de haven te komen want voor het eerst sinds Albanië begon het te regenen. Weliswaar niet veel maar het regende. Deze regen had ook gevolgen voor de volgorde van het verloop van deze dag. We zouden eerst het dorp gaan bekijken en daarna zouden we aan de lunch gaan zitten. Het werd dus eerst lunch en daarna hebben we gewandeld. Onze lunch was in Parthenónas oud dorpje dat rond 1970 is verlaten door de laatste bewoners. We gingen hiernaar toe met de dubbeldekkerbus. Over een smal weggetje, die zo smal was dat we soms dachten, kan die bus hier wel langs. Het voordeel van deze reis was dat we steeds hoger kwamen waar we een prachtig overzicht kregen over de pijnboombossen die op de hellingen groeien. Gelukkig was op deze weg bijna geen tegenliggende verkeer. Boven kregen we niet alleen zicht op het dorpje Parthenónas maar werden we getraakteerd op schitterende vergezichten. Nu is dit dorpje weer enigszins bewoond, de leeg staande huizen en gebouwen zijn opgekocht door rijke Grieken en buitenlanders die er vakantiewoningen van hebben laten maken.

We werden bijzonder hartelijk verwelkomd in dit familierestaurant, moeder, vader en de kinderen en om niet te vergeten oma de moeder van de eigenaresse was hier de kok. Er werd ons een prachtige traditionele lunch voorgeschoteld. We hebben ons hier best vermaakt. Tegen het einde van de lunch gaf de man van de eigenaresse een Griekse dansvoorstelling weg, hij nodigde zijn gasten uit om met hem mee te gaan doen. Verschillende reisgenoten lieten zich graag uitnodigen tot een dans met hem. Op het laatst van de lunch trakteerde deze familie ons op een voortreffelijk glaasje Ouzo, dit lieten we ons goed smaken.

Hier vandaan ging onze excursie verder langs de westelijke, toeristische kant, van het schiereiland, naar het meest zuidelijke puntje waar we op een uitzichtpunt stonden hoog boven de zee stonden bij mooi een restaurant. Nadat we dit zuidelijkste punt hadden bereikt waren we ook al snel weer terug op onze camping. Waar we moe maar zeer voldaan deze dag afsloten met een drankje en hapje voor onze caravan.

Haven Néos Mamarás

Haven en stad Néos Mamarás

De kust bij Sárti

Dansen met de Griekse restaurant eigenaar

Is hier geheimzinnig overleg aan de gang?

Parthenonás

Parthenonás

Zaterdag 4 juni 2011 rustdag

Vanmorgen vroeg is onze auto nagekeken door onze technische man Hen. Toen we hiernaar toe reden hoorde ik een geluid links voor, die mij niet aanstond. Onze bekwame technische man heeft de wagen opgekrikt en hij heeft hem nauwkeurig onderzocht en niets gevonden. Hierna zijn we een proefrit gaan maken naar Sikia om gelijk ook boodschappen te gaan doen. Deze proefrit leverde als resultaat op dat ik het 'geluid' niet meer hoorde, wat mij tot een tevreden man maakte, die blij is met zijn auto.

Aan het begin van de middag zijn we naar het zuidelijke puntje van het schiereiland Sithonia gereden en we hebben daar foto's gemaakt. Iets eerder aan de oostkant van het schiereiland werden we ingehaald door twee mannen op grote motoren uit Nederland, ze zwaaiden hartelijk naar ons. Even later kwamen we weer op het punt waar we gisteren ook waren geweest, op het uitkijkpunt bij het restaurant. Daar zagen we de twee Nederlandse motorrijders terug. Ik reed onze auto naast hun motoren en we begroetten elkaar.

Al snel bleek dat deze twee mannen uit Gasselte in Drenthe kwamen, we konden gewoon in het plat praten met hen. Het eerste wat ze zeiden was: "Hebben jullie zin een kop koffie met ons te drinken?". Graag was ons antwoord. Zo kwamen we daar op het terras van het restaurant terecht. Hun reis zal naar verwachting vier weken duren en ze komen nu vanaf Istanboel. Merkwaardig was te horen van de heren, dat ze omstreeks de zelfde tijd dan dat wij over de Turks-Griekse grens zijn gegaan zij dat ook hebben gedaan.

Zij zijn twee goede kameraden van elkaar en maken voor het eerst van hun leven een grote rondreis door Europa op motoren. Hun vrouwen hebben niets met motoren maar stimuleerden hen wel om deze reis te gaan maken. In Bulgarije kreeg één van de beide motoren pech en er moesten onderdelen besteld worden in het buitenland, maar binnen twee dagen was de motor weer gerepareerd. Ze willen na Griekenland oversteken naar Italië want ze willen graag Napels zien. We hebben ze hartelijk bedankt voor de koffie en hebben ze een heel goede reis toegewenst bij ons afscheid.

Vanavond gaan we met ons allen, pannenkoeken bakken. Mooi er is weer wat te doen op de camping. Er is wel een maar bij de reiskas is leeg! Deze reiskas is zelfs zo leeg dat er geen geld meer is om spek te kopen voor de pannenkoeken. In klein comité bij een, hebben we tegen elkaar gezegd, dit kan niet. Zo kon het gebeuren dat ik samen met Ria naar het dorpje Sikia ben gereden om spek te kopen, meerdere reisgenoten hadden het zelfde gedaan bleek achteraf, gelukkig maar. Verder moeten we de verjaardag van Hans gaan vieren, ook niet slecht, dat willen wij wel. Als het moet en hij trakteert willen we ook wel een verjaardagslied voor hem aanheffen. Hans is de beroerdste ook niet.

Het feest te ere van de verjaardag van Hans was groots, hij heeft zich deze avond echt gedragen als een jarige. We hebben hem gefeliciteerd en natuurlijk prachtig toegezongen. Als tegenprestatie heeft hij ons royaal getrakteerd, beste man deze Hans, echt waar die man kan tenminste goed trakteren. De koekenbakers hebben hun best gedaan om de lekkerste pannenkoeken te bakken en volgens de eters is dat prima gelukt.

Zaterdag 4 juni 2011 rustdag

De haven van Torini

De zuidkant van het schiereiland Sithonia

Zondag 5 juni 2011 Excursiedag naar Athos

119

Vanmorgen zijn we in de bus gestapt die ons naar Ormos Panagias heeft gebracht waar we aan boord zijn gegaan van een schip die ons niet naar het schiereiland Athos zal brengen, maar die ons langs dit schiereiland zal varen op de voorgeschreven afstand. Athos is de naam van het schiereiland in het noordoosten van Chalkidiki. De berg Athos wordt vaak de -heilige berg- genoemd, vooral door Grieken en andere orthodoxen. Als monnikenstaat heeft Athos een autonome status, er wordt enkel rechtstreeks verantwoording afgelegd aan het oecumenische patriarchaat van Istanbul.

Let op, Athos is alleen voor mannen toegankelijk en na de aanvraag van een vergunning op basis van een motivering die te maken heeft met religieuze doelen, antropologische interesse of studie. In Athos bevindt zich de oudste kerk, die van Protatos tiende eeuw.

Er worden strenge regels gehanteerd voor de toegang tot Pathos.

Volgens de Chrysovoulo (een document met gouden zegel van de Byzantijnse keizers) van Keizer Konstantijn de Monnik (1060) die tot heden nog geldig is, zijn de regels als volgt vastgesteld:

1. Een toegangsvergunning wordt vereist voor alleen reizende personen of voor groepen: deze wordt uitgereikt door het Ministerie van Buitenlandse zaken, Kerkadministratie, Zalokosta 2, Athene of door het ministerie Noord Griekenland, Administratie politieke zaken in Thessaloniki, Diikitiriouplein.
2. De toegang is verboden voor vrouwen !
3. Overnachting van bezoekers is toegestaan, mits men kan bewijzen religieuze of wetenschappelijke belangstelling te hebben en ouder dan 18 jaar is.

De naam Athos komt al voor in de Griekse mythologie. Hierin is het de naam van een van de Giganten uit Thracië, die in gevecht raakte met Poseidon. Een van beiden wierp een enorme rots naar de ander, die op het schiereiland terechtkwam, wat de berg Athos vormde.

We hebben vanaf dit schip dat ruim zeshonderd passagiers mag vervoeren, het schiereiland Athos van uit de verte gezien. Er moeten twintig kloosters staan, verspreid over het schiereiland. Het nadeel van dit grote schip is dat lang niet iedereen een plaatsje kon vinden in de schaduw. Dit bij een temperatuur van zevenentwintig graden. Ik was zo onverstandig om wat te lang in de zon te blijven zitten en had aan de bovenkant van mijn beide oren zonnebrand.

Voor de lunch zijn we gevaren naar Ourianoupoli en deze plaats ligt op het schiereiland Athos zelf, net vóór het 'verboden gebied'

We kregen geld mee van de leiding om zelf iets te kopen voor de lunch. Wij zijn gaan zitten op de eerste de beste terras van een restaurant en hebben daar heerlijk gegeten en gedronken. Het mooiste was dat we lekker naar mensen konden kijken die naar dit eiland kwamen vanaf de veerboot.

Terug op de camping hebben we ons een plaatsje gezocht in de schaduw van een boom en hebben daar een glaasje zitten drinken met Henny en Henk. Merkwaardig was dat we zagen hoe een gewone plastic huishandschoen zat vast gebakken, door de werking van de zon, aan de voorruit van een camper. De zon had hier zijn werk meer dan goed gedaan, met veel moeite zijn de resten van de handschoen van de voorruit verwijderd.

We gaan aan boord in Ormos Panagias

Klooster op het schiereiland Athos

Het Russische Orthodoxe kloostercomplex

Waarschijnlijk een Servisch klooster

De haven van het eiland Néa Róda Sanctuāri

Winkelstraat van Néa Róda Sanctuāri

Terug in de haven van Ormos Panagias

Maandag 6 juni 2011 Sikia-Methóni Pierias, 218 km

Vertrek: 09.15 uur, aankomst 13.15 uur, zon, temp., 19-27 graden. Camping: Agiannis, Brandstof € , liter, Tol € 5,60

Wegcondities: goed/snelweg

Vandaag reden we eerst over de route waar we ook over waren aangekomen, om vervolgens het schiereiland Sithonia over te steken naar de westkant en daar de snelweg te nemen naar hier. Het eerste stuk, aan de oostkant was heerlijk om te rijden je kon bijna altijd tegen de middenstreep aan rijden omdat er geen ander verkeer is. Dat maakt het bochten rijden er een stuk makkelijker op. Toen we het schiereiland over gestoken waren werd het wat drukker we reden op de weg richting Thessaloniki. Hier loopt de weg ook meer door wat drukker dorpjes. Deze weg ging, zonder dat we van rijbaan moesten wisselen, over in een autosnelweg, die op haar beurt overging in de rondweg van Thessaloniki, voor een stad met bijna anderhalf miljoen inwoners was het daar niet druk naar onze begrippen. Het enige wat ons tegen viel, waren het aantal en de grootte van de parkeerplaatsen. Om brandstof te kunnen tanken moet je van de snelweg af.

Nadat we van het schiereiland Sithonia afkwamen reden we de streek Halkidiki binnen. Op het schiereiland en hier in dit gebied hebben veel plaatsen, Néa, voor de plaatsnaam staan, B.V. Néa Silata of Néos Mamaris dit zijn vluchtelingendorpen. Zeer veel Grieken die uit Turkije moesten vluchten tijdens de grote volksuitwisseling in 1922, vestigden zich in en rond Thessaloniki veelal in dorpen die speciaal zijn gebouwd voor hen. Uit Griekenland zijn vrijwel alle moslims (Turken en Dönmes, tot de islam bekeerde joden) gejaagd, waar sindsdien de Griekse bevolking in de meerderheid is.

We zagen borden langs de kant van de weg met het opschrift: "Egnatia Odhós". Dit is een zeer oude snelweg die loopt van Durrës in Albanië naar Constantinopel (het huidige Istanboel) die door de Romeinen is aangelegd die toen de naam had van: "Via Egnatia". Het geeft ons een bijzonder gevoel dat je op een weg rijdt met een historie van ruim tweeduizend jaar.

We staan op een terrassencamping pal aan zee met zwembad en eigen strand. Enkele van onze reisgenoten zijn hier in 2001 geweest toen was het een echte rommelcamping, nu kunnen wij stellen dat het er keurig uitziet. Hier en daar ligt nog wat rommel op de campingplaatsen maar daar zeuren we niet over. Met deze camping komt het wel goed in de toekomst denken wij.

Voor Marieke verliep deze dag anders dan dat ze gehoopt had, bij een controle in het ziekenhuis bleek dat ze haar enkel had gebroken. Ze loopt nu op krukken en haar enkel zit in het gips. Verder is er over deze dag weinig te schrijven. De auto loopt als een zonnetje, onze technische man had gelijk dat alles prima in orde was. Waar het geluid vandaan kwam zal nu wel voor altijd een mysterie blijven. Toen iedereen zich had geïnstalleerd op de camping zijn we met een groep gezellig, in de schaduw, bij elkaar gaan zitten en hebben wat gedronken en wat gegeten. Misschien het belangrijkste was wel dat we lekker gekletst hebben met elkaar.

Maandag 6 juni 2011 Sikia-Methóni Pierias

Dit soort 'kapeltjes' vindt men overal op het Balkenschiereiland langs de kant van de weg

Marieke met haar onderbeen in het gips

Camping Agiannis

Strand bij camping Agiannis

Dinsdag 7 juni 2011 Excursiedag, Thessaloniki

Thessaloniki (Grieks: Θεσσαλονίκη) is de tweede stad van Griekenland en de hoofdstad van de regio Centraal-Macedonië. De eigenlijke stad heeft nog geen half miljoen inwoners; samen met het stedelijk gebied zijn het er ongeveer anderhalf miljoen. Vaak wordt Thessaloniki kortweg Saloniki genoemd. Een andere historische naam voor de stad is Salonika of Salonica. Laat ik nu altijd gedacht hebben dat Saloniki en Thessaloniki twee verschillende plaatsen waren, zo leer je ook nog eens wat.

Thessaloniki ligt in Noord-Griekenland, aan de Golf van Thessaloniki of Thermaïsche Golf, die deel uitmaakt van de Egeïsche Zee. De stad is trapsgewijs gelegen tegen de heuvel Chortiatis. Ten westen van de stad ligt de rivier de Axios en ten oosten liggen de meren Koronia en Volvis. Ten zuiden van de stad ligt het schiereiland Chalcidice.

Thessaloniki is ongeveer in 315 voor Chr. gesticht door Kasandros die de plaats noemde naar zijn vrouw Thessalo-nikè, een halfzuster van Alexander de Grote, die op haar beurt door haar vader Philippus II van Macedonië vernoemd was naar de overwinning (nikè) die hij in Thessalië had behaald. Omstreeks vijftig na Chr. preekte de apostel Paulus hier. De stad was zeer belangrijk tijdens de hellenistische periode, toen de rijken der diadochen zich uitstrekten tot in India. Later ging het deel uitmaken van het Romeinse Rijk (Galerius had hier zijn residentie), het Byzantijnse Rijk, het kruisvaarder rijk van Thessaloniki tijdens de vierde kruistocht in 1204, en het Ottomaanse Rijk. Onrustige tijden waren er als de Goten, de Avaren, de Slaven, de Saracenen en zelfs de Noormannen waren hier in 1185 en de stad veroverden en verwoestten. In 1430 veroverden de Ottomanen de stad tot de intocht van de Griekse troepen.

Vanaf 1500 vestigden veel Sefardische joden zich in de stad, vluchtelingen voor de geloofsvervolgingen in Spanje. Gedurende lange tijd zouden zij zelfs de meerderheid van de bevolking vormen, waardoor Thessaloniki een van de grootste joodse centra in de wereld was. Deze joden spraken nog tot het begin van de 20e eeuw een archaïsche vorm van het Spaans.

Aan het begin van de 20e eeuw telde de stad ongeveer 160.000 inwoners, hiervan ca. 60.000 joden, 45.000 Turken en 40.000 Grieken. De stad was een heel multiculturele gemeenschap. Mustafa Kemal Atatürk, de grondlegger van het moderne Turkije, is in Thessaloniki geboren. Zijn geboortehuis ligt schuin achter het Turkse consulaat. De revolutie der Jonge Turken van 1908 begon ook in deze stad.

Op 26 oktober 1912 werd Thessaloniki door het Griekse leger bevrijd. De bevrijding viel samen met de naamdag van beschermheilige van de stad, de heilige Demetrius. In 1917 woedde een grote brand in de stad, waardoor drie vierde van het centrum werd verwoest en vele Ottomaanse bouwwerken verloren gingen. Het centrum is herbouwd naar de plannen van de Franse architect Ernest Hebrard. De binnenstad oogt ook zeer Frans, wij hadden het gevoel dat we in een Franse stad liepen.

Het overgrote deel van de ongeveer 40.000 joden werd tijdens de Tweede Wereldoorlog door de nazi's naar concentratiekampen gedeporteerd en vermoord. Er keerde slechts een gering aantal van hen terug in de stad. Momenteel wonen er nog zo'n 2000 joden in de stad. In 1978 richtte een aardbeving aanzienlijke schade aan de stad aan.

En al deze vroegere bewoners hebben hun sporen nagelaten in de stad op de een of de andere manier. Dit hebben wij vandaag mogen bekijken onder leiding van een geweldige vrouwelijke gids, door een prima chauffeur van een moderne bus in een zeer ontspannen sfeer. We waren in deze stad terwijl de zon scheen en er een heerlijk windje waaide bij een temperatuur van ong. 27 graden.

Een speciale vermelding is er voor de lunch van middag, die was meer dan voortreffelijk. Gisteren konden we kiezen op de camping, vis (baar of sardines), vlees of spaghetti met garnalen. Het groepje dat het afgelopen jaar op reis was geweest door de Oekraïne noemde zelfs deze heerlijke maaltijd, "Oekraïne waardig".

Deze zin vraagt om uitleg, het eten tijdens deze reis is zonder meer goed te noemen er is geen enkele reden tot klagen. Tijdens de reis naar Oekraïne was het eten altijd bijzonderder, misschien mag gesteld worden exclusiever, het was van een kwaliteit die zich met gemak kon meten met het eten dat ze hier serveerden vandaag.

Vandaag was het ook weer een dag dat we wat kattenkwaad hebben uitgehaald. Wat hebben we gedaan? We hebben het gerucht verspreid dat één van de dames uit ons gezelschap een Tattoo Roosje heeft laten zetten op haar bil. Wij de verspreiders hebben ons rot gelachen toen enkele uit de groep dit gerucht vernamen, nieuwsgierig dat die dames en heren toch waren!

Standbeeld Aristoteles in Thessaloniki

Uurwerk in plantsoen

De Grotestraat in Thessaloniki

Dinsdag 7 juni 2011 Excursiedag naar Thessaloniki

Centrale straat

Modiano Markt

Groentemarkt

Dinsdag 7 juni 2011 Excursiedag naar Thessaloniki

Protest tegen de financiële politiek van de Griekse regering rondom de Witte toren aan de haven

Protest kreten op de pilaren

In de Witte Toren is een museum voor Byzantijnse kunst gevestigd

Dinsdag 7 juni 2011 Excursiedag naar Thessaloniki

Standbeeld van Alexander de Grote in Thessaloniki

De haven met op de achtergrond de Witte Toren

Grieks Orthodoxe Kerk

Woensdag 8 juni Rustdag

Als we iets letterlijk hebben genomen dan was het deze rustdag wel. In de morgen uren wat boodschappen doen in een dorpje hier in de omgeving waar bijna letterlijk niets te koop was in een Super Market. Een rommeltje dat het was het deed mij als oud-supermarkt manager pijn aan de ogen. In een ander piepklein supermarktje hebben we ons mondivoorraad aangevuld.

Terug op de camping ontdekte ik bij de poort een waterslang een gemakkelijk stuk gereedschap om de auto aan de buitenkant een schoonmaakbeurt te geven. Helaas hier in Griekenland schijnt de zon beter denk ik dan bij ons thuis. Om de auto streep loos schoon te krijgen moest er hard gewerkt worden met spons en zeem. Het zweet liep mij bij de rug omhoog. Dat mijn auto glom stond sommige andere reisgenoten maar matig aan of ze waren jaloers. De afkeurende opmerkingen waren niet van de lucht. Ik geloof wanneer mijn autowassen was uitgeroepen tot wereldkampioen deze –heren- nog dezelfde minderwaardige uitingen zouden uitkraaien.

Marga was druk, zoals zoveel andere dames de caravan te kuizen, zoals de Belgen het zo fraai zeggen. Natuurlijk waren ook veel dames bezig voor de laatste keer deze reis een wasje te doen. Ook was er een behoorlijk groep die in de middag lagen te luieren in en rond het zwembad. Er was er zelfs één die een slok nam van zijn koel biertje en terwijl het ruisen van de blauwe zee te horen was riep: “Ik heb hier het echte vakantiegevoel”.

Het hoofdonderwerp van gesprek was toch wel de evaluatie van deze reis. Het viel ons op hoe tevreden verreweg de meeste reisgenoten zijn over deze reis. Echte klachten hebben we niet gehoord. Wel waren er enkele opmerkingen over kleinigheden die wel iets anders konden. Telkens kwam weer naar voren dat we ook duidelijk rekening moeten houden met het feit dat deze reis voor het eerst wordt gedaan. Hierdoor kan een reis als deze nooit foutloos zijn.

Iemand merkte in dit verband op dat het hem niet zou verwonderen dat er voor de leiding nogal wat open einden waren in de organisatie. Zoals we hoorden over ons bezoek aan Thessaloniki waar alles op het laatste moment keurig voor ons is geregeld. Velen hebben hierover gezegd dat dit een pluim op de hoed is van onze leiding. Knap gedaan.

Blij waren we allen toen het bericht door kwam dat Gerard en Rita veilig thuis zijn aangekomen. Vrijdag kan hij naar het ziekenhuis voor behandeling. We hopen dat die behandeling hem van zijn klachten zullen afhelpen. Het leuke van deze camping is dat er een goed Internet bereik is op een behoorlijk deel van het terrein. We hebben onze emails binnen gehaald, leuk is het dan te merken dat er een behoorlijk aantal berichten bij zijn van familie, vrienden en kennissen die informeren over deze reis. We zijn niet overgegaan tot beantwoorden omdat dit ons teveel tijd zou kosten, we hebben wel besloten om dit een volgende reis wel te doen. Dan willen we meer moeite doen om regelmatig een Internetverbinding tot stand te brengen.

Aan het begin van de avond zijn we met een groepje gaan eten op het terras van het hotel. Het terras is net als het hotel gebouwd op een rots het niveau van het terras ligt een tiental meters boven de zee. Het uitzicht vanaf het terras is erg mooi over zee. Toen langzaam maar zeker de avond begon te vallen werd het licht zachter en werd het zo mogelijk nog aangener. We hebben heerlijk zitten smullen van de door ons bestelde gerechten.

Kerk van Methoni Pierias

Centrale plein in Methoni Pierias

Hotel-restaurant op de camping Agiannis

Terras bij het restaurant

Donderdag 9 juni 2011 Methóni Pierias-Kastraki 186 km

Vertrek: 08.55 uur, aankomst 13.40 uur, zon, temp., 22-28 graden. Camping: Vrachos Kastraki, Brandstof € 50, -, 29 liter, Wegcondities: goed

We hebben een warme nacht achter de rug, alle ramen stonden vannacht wagen wijd open. Op deze manier hebben we geen last gehad van de warmte. Toen we de route voor vandaag bekeken hadden we al snel door dat we een mooie rit tegemoet kunnen zien. Een verwachting voor een dag is één, maar een dag ervaren dat is andere koek. Deze dag gaf ons een mooiere rit dan we ons ook maar hebben kunnen voorstellen. Ten eerste we reden vaak langs prachtige natuur, we hadden schitterende vergezichten, we reden over twee heel mooie bergpassen. Verschillende beesten zagen we onderweg: slangen, schilpadden, geiten en schapen. We zagen de berg Olympus. We waren nog maar amper onderweg toen de berg opdook uit de ochtendnevel. Vele tientallen kilometers keek de Olympus op ons neer. De Olympus is de hoogste berg, 2917 meter, in Griekenland en bevindt zich ten zuidwesten van Thessaloniki, niet ver van de kust, en speelt een belangrijke rol in de Griekse mythologie. Tijdens deze rit is het onvermijdelijke gebeurd we zijn "verkeerd" gereden, of beter gezegd we waren voor het eerst erg onzeker over de door ons ingeslagen weg en zijn gekeerd. Dit was op 22 km rijden volgens ons routeboek, hierin stond –ter hoogte van Lidl LA ri ELASSONA-, wij hebben Lidl niet gezien. We zijn gekeerd en terug gereden naar de splitsing, daar kwamen Ger en Ria aan en die beduiden ons dat we –wel- goed reden en we moesten opnieuw de combinatie keren. De Griekse dichter Homerus noemde de Olympus het 'Huis van de goden'. Die zouden daar in grote luxe wonen, in paleizen met bronzen vloer, gemaakt door Hephaestus. De Olympus wordt speciaal genoemd als verheven woonplaats van de oppergod Zeus, vanwaar hij soms zijn bliksemschichten naar beneden afvuurde. Dit zagen we terwijl we reden door het prachtig landschap van het Pindos-gebergte. Toen de weg eenmaal begon te stijgen kwamen ook al snel de haarspeldbochten in het zicht. Slechts één keer kreeg onze motor het even moeilijk, dat was vlak voor een haarspeldbocht naar rechts toen ik moest afremmen voor een andere combinatie die verkeerd had geschakeld en bijna stil kwam te staan. Toen ik kon optrekken moest ik de binnenkant aanhouden van deze bocht, er kwam een auto aan van de andere kant, deze was waarschijnlijk de steilste bocht van de hele rit. Het toerental van de auto was een moment te laag, maar de CVT (continu variabele transmissie) versnellingsbak pakte het juiste toerental gelijk weer op. Het schitterende weer, de prachtige vergezichten en de vaak ongerepte natuur nodigden ons gewoon uit om vaak een tussenstop te maken. Veel ons reisgenoten hebben we zo langs de kant zien staan, genietend van deze magnifiek mooie rit. Samen met Ger en Ria hebben we zitten lunchen onderweg. We kwamen de bergen uit na ruim tachtig kilometer en zagen een parkeerplaats links van de weg, waar zij stonden. Het is natuurlijk gemakkelijk te raden waar ons gesprek over ging, dat was de fantastische reis van vandaag. Wanneer we na honderd-en-zeventig kilometer afslaan richting Trikala, zien we recht voor ons het indrukwekkende Meteora gebergte opduiken. Naarmate we verder rijden, zien we langzaam maar zeker een schitterend en overweldigend landschap zich voor onze ogen ontvouwen, dit is misschien wel een van de meest bijzondere plekken op aarde, denken we. Als natuurlijk fenomeen is het waarschijnlijk uniek in de wereld. Vele honderden rotsen, die lijken samen een woud te vormen en rijzen op voor ons. Wat we zien is een groep hoge en steile rotsen bedekt met kloosters en afzonderlijke cellen. Ook zijn hier veel grotten te zien, die vaak omgebouwd zijn tot cellen voor orthodoxe kluizenaars. Het Meteora klooster ligt bij Kalambaka op het punt, waar de rivier de Pinios de prachtige vlakte van Thessalië instroomt en op een hoogte van ongeveer 300 meter boven het dal. Dit gebied speelde een belangrijke rol in het bestaan en de ontwikkeling van Griekenland. Er zijn fraaie mozaïeken, munten, inscripties, vaten, sarcofagen en kleine kunstwerken, naast andere voorwerpen uit de Romeinse periode, gevonden. In de Byzantijnse periode droeg het gebied, en in het bijzonder de Meteora, aanzienlijk bij tot de opbouw van een sterk kloostercentrum. Het monnikenbestaan het zich terugtrekken van de menselijke samenleving en vrijwillige opsluiting in afgelegen plaatsen gaat terug tot de eerste eeuwen van het christendom. Het is niet duidelijk wanneer de eerste monniken zich in de Meteora vestigden. Wel weten we, dat er in de elfde eeuw monniken en kluizenaars woonden. De monniken leefden in grotten of in kleine cellen en iedere zondag en op de belangrijkste feestdagen kwamen ze naar beneden om gezamenlijk de liturgie te vieren in Doubiani dat hierom "Kyriako" werd genoemd. Zij kwamen terecht op een camping Vrachos Kastraki waar we werden verwelkomd door de eigenaresse en die gaf ons een kleine licoon en een ets van dit gebied. We mogen een plek uitzoeken onder de grote Platanen bomen, we staan hier heerlijk in de schaduw. Vanaf de camping hebben we uitzicht op de enorm grijze rot massieven. Bijzonder was vanavond toen we berggeiten zagen lopen hoog op de berg achter onze camping. Deze camping heeft goede toiletgebouwen, misschien wel de mooiste van heel deze reis. Het geheel zou beslist niet misstaan in een eerste klas hotel, erg verzorgd allemaal en zeer schoon!

Donderdag 9 juni 2011 Methóni Pierias-Kastraki

De berg Olympus is nog net te zien in de ochtend (boven en onder)

Vrijdag 10 juni 2011 Excursie/rustdag

1
3
3

Vandaag is onze kleinzoon jarig! Vanmorgen vroeg hebben we hem gebeld en gefeliciteerd. Natuurlijk hebben we er in de avonduren een toast uitgebracht tesamen met onze vrienden op zijn verjaardag. Camping Vrachos Kastraki biedt de luxe van een zwembad, het authentieke dorpje Kastraki kunt u te voet verkennen en het drukkere en méér toeristische Kalambaka is nabij. Kijk bij binnenkomst op de camping eens 'achterom' naar de indrukwekkende rots massieven van de Meteora. Buitenaards deze enorme grijze bergmassieven, die zomaar aan de rand van de Thessalische vlakke en daar waar het Pindosgebergte begint omhoog rijzen. Dit uitzonderlijke natuurfenomeen is natuurlijk ook door geologen bestudeerd. Meest geaccepteerde verklaring: dit complex met kolossale rotsen is omhoog gerezen uit een rivierdelta die hier in een smalle, diepe sector van de zee uitmondde die toen de gehele Thessalische vlakke bedekte.

Buitenaards, dichtbij God in de hemel...Dat vonden ook de monniken en kluizenaars die hier rust zochten al vóór de 10e eeuw. In de 11e eeuw is er voor het eerst een georganiseerd kloosterleven: het klooster van Doupiani, zeer dicht bij Kastraki. In de 14e eeuw wordt op 'Platos Lythos' (letterlijk: brede steen) door Athanasias het beroemde klooster van de Metamorphosis gesticht, 613 meter boven zeeniveau en ruim 400 meter boven Kalambaka.

Bekende andere kloosters, hoog en soms vrijwel onbereikbaar in de Meteora zijn Barlaam (midden 14e eeuw), St. Nicholas, Anapafsas, Roussanou (1288), Virgin Ypapanti (14e eeuwen nu gesloten), Aghia Triada (15e eeuw) en St. Stephen (14e eeuw). Ontoegankelijk voor belagers kwamen deze kloostergemeenschappen tot bloei, mede door donaties van welgestelde families.

Van de zes nu toegankelijke kloosters zijn er nog twee daadwerkelijk in gebruik als klooster, de andere fungeren als museum met vele religieuze en andere kunstwerken, iconen en fraaie schilderijen.

Bezoekregel: netjes gekleed. Mannen: géén korte broek, schouders bedekt. Vrouwen: géén broek, maar lange rok, schouders bedekt. Behalve toeristen die voor deze op een bijzondere locatie gelegen kloosters komen, hebben tegenwoordig ook beklimmers de Meteora rots ontdekt. Vanmorgen zijn we in een bus gestapt om het Meteora gebergte en de kloosters Varlaam en het Groot Meteora te bekijken.

Het is jammer dat de vrouwelijke gids meer belangstelling had voor haar mobiele telefoon, zeker twintig keer is ze gebeld onder het verhaal dat ze ons moest vertellen. Wij meenden te zien dat ze een zucht van verlichting slaakte toen ze haar –gebroken- verhaal ten einde had.

Het is jammer dat deze gids zo slecht haar werk deed, de beide kloosters zijn zeer interessant om te bekijken en te bewonderen. Deze kloosters zijn nu gemakkelijk te bereiken via trappen en bruggen. In de middeleeuwen was dat wel even wat anders dan moest men naar boven klimmen via ladders aan de buitenzijde van de rotsen. Wilde je of kon je dat niet, dan was er ook nog een takelsysteem met een net aan touwen om boven te komen.

Mooi op tijd waren we terug aan het begin van de middag op de camping. Dit gegeven maakte het ons mogelijk om kalm aan te doen deze middag. Wat opnieuw op gang kwam deze middag was het napraten over deze reis, de tendens die wij daar in bespeurden waren; meer dagen in Albanië, meer Thracische schatten bijvoorbeeld een bezoek aan een grafheuvel, enkele hadden het idee om niet naar Griekenland gaan, maar naar Turkije. Veel, heel veel hoogtepunten werden genoemd. Het museum in Plovdiv kwam vaak naar voren als een geweldige ervaring. Ook is vaak genoemd de prachtige natuur in Bulgarije. Bij ons zelf kregen we vanmiddag het gevoel van dat deze prachtige reis over een paar dagen over en voorbij is. In de namiddag zijn we uitgenodigd door Marieke en Aad voor een Happy Hour, dit doen ze omdat velen van ons hen daadwerkelijk hebben geholpen en voor alle belangstelling die ze hebben ondervonden nadat zij haar enkel brak. We hebben ons deze traktatie van hen goed laten smaken.

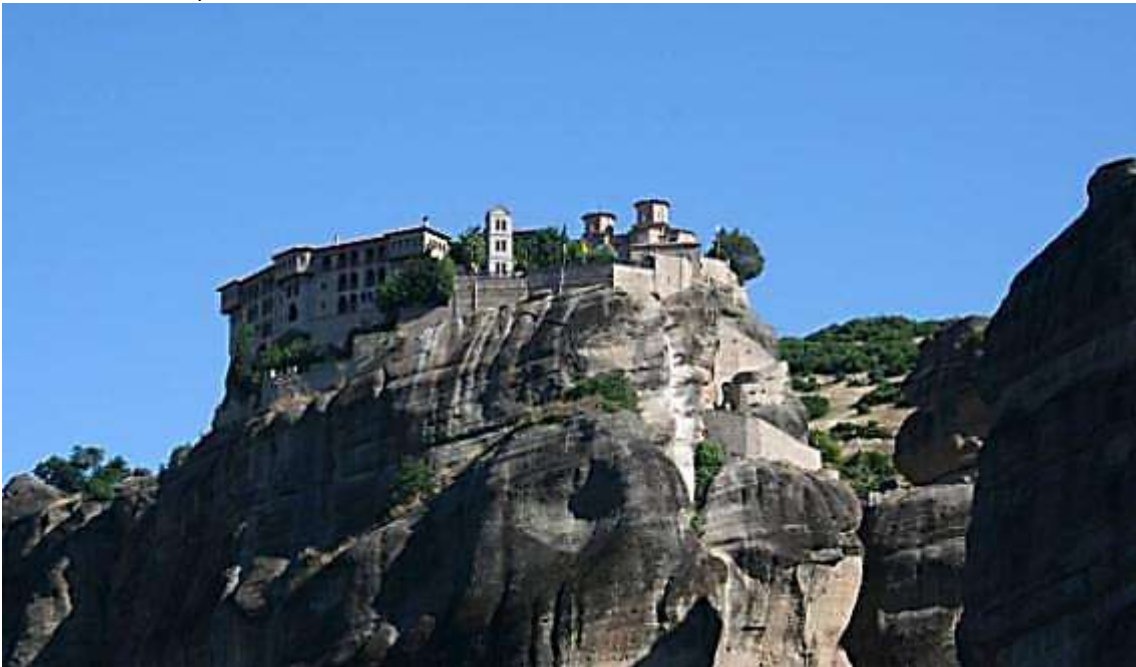
Happy Hour aangeboden door Aad en Marieke in de avondzon

Een toast, vergezeld van de onze goede wensen voor herstel op Marieke

Kloosters boven op de rotsen

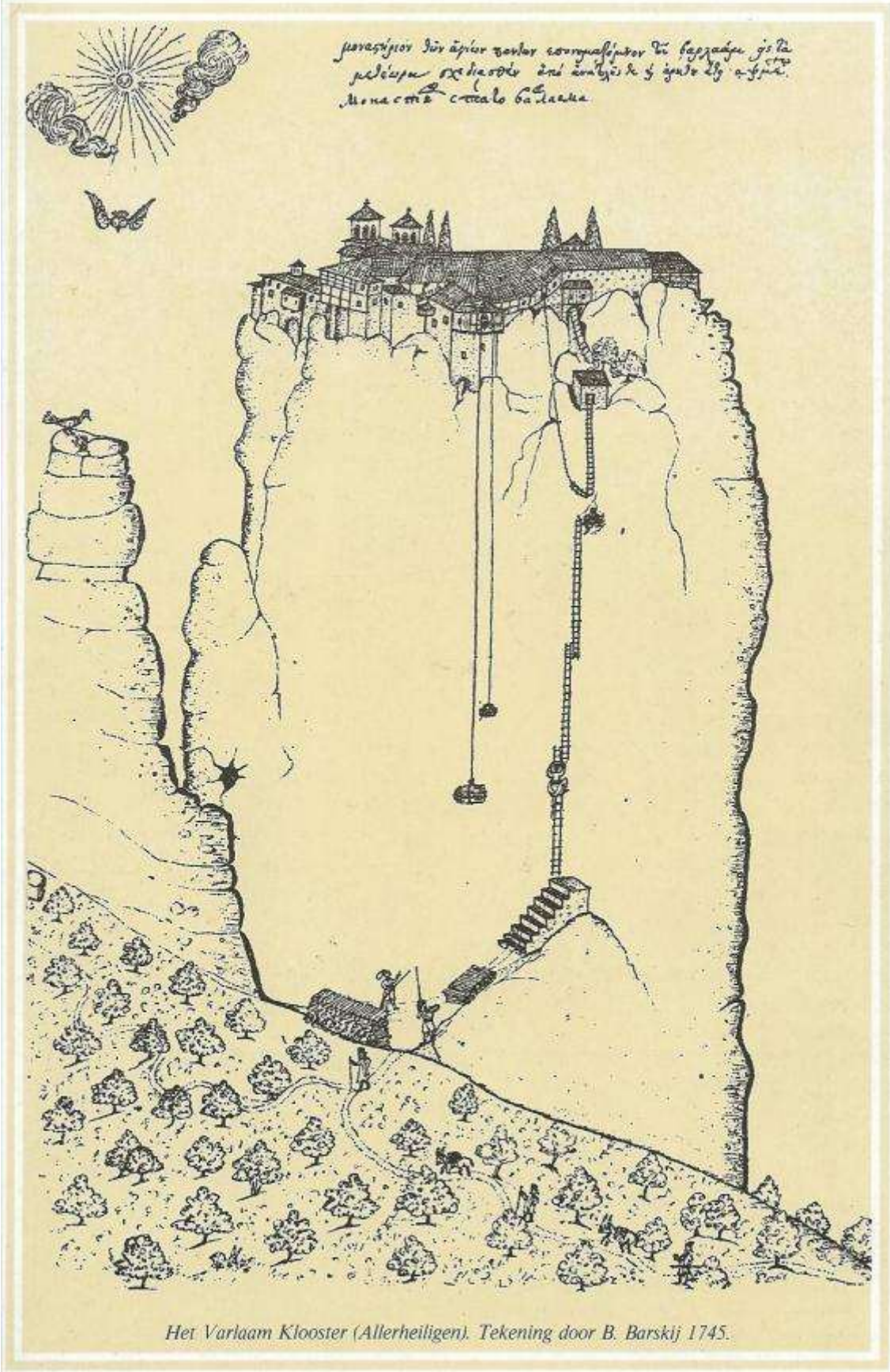

Klooster Varlaam

Het Klooster van de Transfiguratie de Grote Meteor (Foto: Gré Boertjes).

Tekening laat zien hoe men vroeger een klooster kon bereiken

Zaterdag 11 juni Kastraki-Plataria, 177 km

Vertrek: 09.20 uur, aankomst 13.15 uur, zon, temp., 19-27 graden. Camping: Kalami Beach, Brandstof € , liter, Wegcondities: goed

De verplaatsing naar deze camping ging door een werkelijk grandioos gebied, deze prachtige autosnelweg is aangelegd door de bergen en geeft ons bijna voortdurend schitterende uitzichten over de omgeving. Deze autosnelweg is officieel een tolweg, maar de Grieken willen geen tol betalen, daar kennen ze allerlei smoezen voor om het niet te doen. Een gids vertelde ons dat belastingontduiking een nationale sport is hier in Griekenland, in het bijzonder de rijken betalen geen of nagenoeg geen belasting. Zo krijg je ook nergens een bonnetje voor, anders kan de belastingdienst zien wat je omzet is, redeneren de Grieken, zoals voor benzine of in een restaurant, bijna alles gaat hier zwart. Het mag dan ook geen wonder heten dat de staat Griekenland arm is en dat de Grieken rijk zijn.

De route was vandaag super gemakkelijk te vinden. Gewoon de weg volgen en bij de haven van Igoumenitsa de kustweg volgen in zuidelijke richting over zeven kilometer en na een scherpe rechterbocht richting een baai daar ligt de camping. Echt het was als een plezierritje vandaag.

Tijdens ons verblijf op de camping, dit is misschien wel de mooiste camping van deze reis, bleek dat de auto van Volkert opnieuw lawaai maakt. Erger was het gesteld met de auto van Aad en Marieke die wil niet meer starten en staat onderweg stil op veertig kilometer van hier. Het wachten op een sleepwagen duurde vandaag lang, namelijk ruim zeven uren. Om half tien vanavond arriveerde de sleepwagen met auto, caravan en passagiers.

Het gevolg van deze panne is ook dat de fles jenever die Janny en Toon in de koelkast hebben warm is geworden omdat hun koelkast niet heeft gewerkt toen ze samen met Aad en Marieke hebben gewacht op de sleepwagen vandaag. We kunnen dus geen Happy Hour organiseren, maar zullen dat doen aan boord morgen op de Adriatische zee, dat hebben Janny en ik afgesproken.

Een hoogtepunt van deze dag was het diner waar ruim de helft van onze reisgenoten aan deelnam. Het is een gezellige bedoening geworden dit diner, in de eerste plaats omdat we de tafels zoveel mogelijk aan elkaar hebben geschoven. Bovendien we waren op een plek die alles in zich had voor een geweldig vakantiegevoel. Een pracht van een uitzicht over de diep blauwe baai. Omzoomd met prachtige bomen en schitterende struiken die volop in bloei stonden. Deze bijzondere fijne Griekse sfeer werd nog versterkt door de mooi jonge vrouw die onze serveerster was op dit terras. Haar glimlach tijdens haar serveerwerk was stralend. Ze had prachtig lang zwart haar dat in golven over haar welgevormde schouders hing. Het past niet in dit verhaal om deze mooie jonge dame in detail te beschrijven. Laat ik haar toch voorzichtig beschrijven: haar decolleté was –diep-, haar korte spijkerbroek was erg kort afgeknipt! Er was ruim zicht op haar mooie welgevormde Ik bespaar u verdere details, over deze mooie serveerster. Laat ik eindigen met, het was een zeer lekker diner en bijzonder gezellig!

Na het diner moest er weer gewerkt worden. De auto van Volkert die moest gerepareerd worden. De vier bouten van de poelie moesten nog worden vast gezet. Dus is mijn doos met dopsleutels erbij gehaald en hebben Ger en Volkert we de bodemplaat van de motor gedemonteerd. Terwijl we daar mee bezig waren arriveerde Hen, gelijk met de sleepwagen waar de auto van Aad en Marieke op stond (half tien!) waarop hij de gedenkwaardige woorden sprak: "Zo kan je auto morgen niet rijden Volkert". Direct nadat hij deze woorden had uitgesproken, nadat hij werkkleding had aangetrokken, kroop hij onder de auto en heeft de bouten opnieuw aangedraaid. Proficiat voor deze geweldige man, Hen.

Nadat Gré en Volkert hun auto was gerepareerd hebben ze ons uitgenodigd om nog even wat bij hen voor de caravan te drinken. Aangezien we daar niets op tegen was, op deze heerlijke zwoele zomeravond, hebben we graag onze stoelen en glazen meegenomen naar hun plek en hebben daar gezellig de verdere avond doorgebracht.

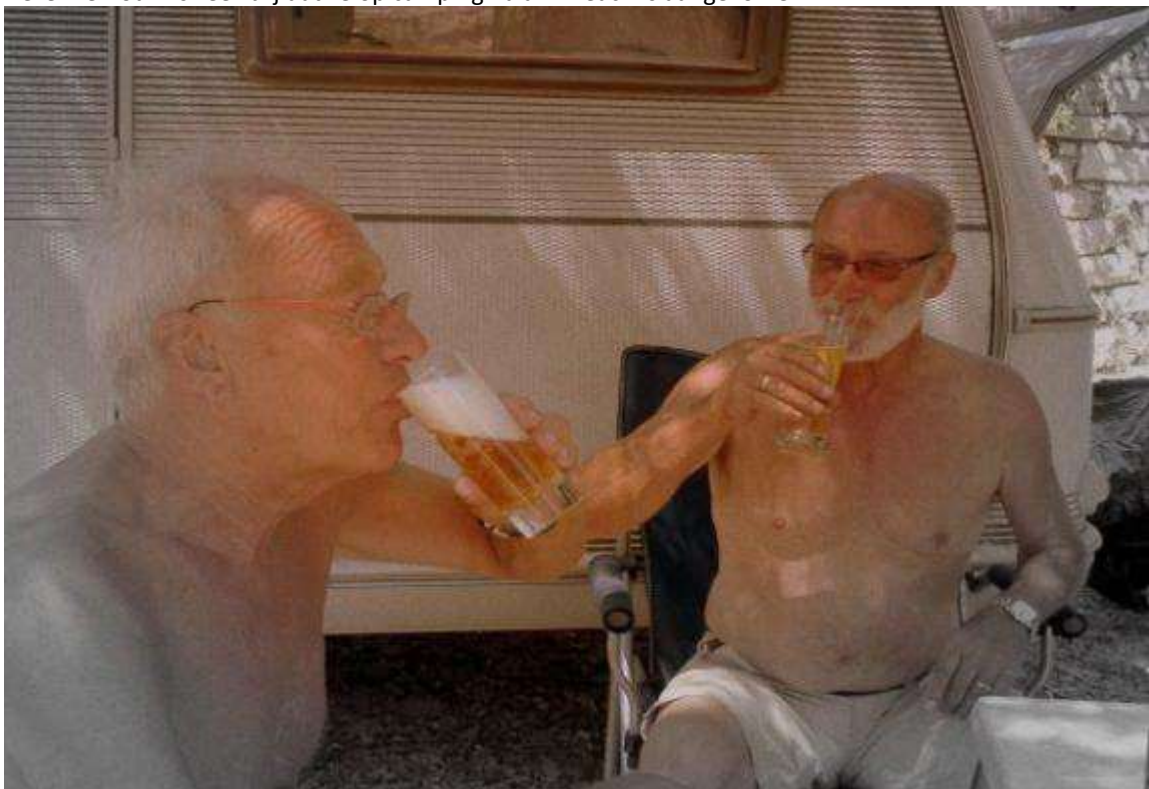
Reizen door de bergen van Griekenland

Camping: Kalami Beach

Deze mevrouw is zeer blij dat ze op camping Kalami Beach is aangekomen

Twee genietende heren na afloop van de reis op camping Kalami Beach

Zaterdag 11 juni 2011 Kastraki-Plataria

141

Met man en macht wordt er gewerkt om de auto rijvaardig te houden

Even napraten over gerepareerde auto

Zondag 12 juni Vaardag

Met een geweldige knal kwam de combinatie van Henk tot stilstand vanmorgen op de camping. Hij had de bocht op de camping net iets te krap genomen. Een gapend gat zat in de zijwand van zijn caravan. Verder leek de schade in eerste instantie mee te vallen. De consternatie bij Henk en Henny en onder ons was groot. Korte tijd later toen wij wilden vertrekken konden we er niet langs omdat een sleepwagen de auto en caravan kwam halen van Aad en Marieke. We stonden stil op het plein toen Lenie ons vroeg of wij Aad mee wilden nemen, natuurlijk was ons antwoord. De chauffeur van de sleepwagen, zei mij, dat ik dicht achter hem moest blijven want hij zou ons afzetten op de juiste plek op de kade.

Als in een optocht gingen we naar de haven. Daar werd na enig gepraat mijn plaats aangewezen waar ik mijn combinatie moest parkeren, door iemand van de havenautoriteiten. Het oprijden naar het parkeerdek was al enige tijd aan de gang toen ik de opdracht kreeg om ook naar boven te rijden. Daar aangekomen riep de bemanning: Stop. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar gaf gehoor aan hun roep. Vier bemanningsleden begonnen mijn caravan af te koppelen. Vervolgens moest ik van hen keren en terug naar de kade gaan. Terwijl ik de naar beneden reed realiseerde ik mij dat er van mij verwacht werd dat ik de caravan van Aad naar boven moest brengen. Dit had ik niet verwacht. Achteraf bleek dat de reisleiding dit ook niet had voorzien. Trammelant op de kade ontstond toen de caravan naar beneden gleed op het neuswiel. Samen met Aad heb ik geprobeerd dit karwei te klaren maar dat ging niet. Via Henk en Henny die net omhoog reden heb ik hulp gekregen om wel te kunnen aankoppelen. Ik heb met een bezwaard gemoed, omdat mijn auto eigenlijk veel te licht is voor deze caravan, de combinatie netjes naar boven gereden. De adrenaline gierde door mijn lijf, het heeft even geduurd alvorens ik weer tot mij zelf gekomen was, met behulp van onze geweldige Hans.

Vijfentwintig uren varen op de Adriatische zee is een bijzondere ervaring, enerzijds waren wij nogal onder de indruk van welke een geweldige machine deze veerboot is, anderzijds we waren overal geweest op het schip waar we mochten komen. We waren verwonderd over de grote en de fraaie inrichting van deze veerboot.

Wanneer je de veerboot met haar vele dekken van binnen één keer hebt gezien dan weet je het ook wel. Hooguit kun je iemand de weg nog wijzen. Verschillende reisgenoten konden het toilet en de douche op het autodek niet vinden, ik heb ze de weg kunnen wijzen. Dan kun je nog naar de lounge gaan om wat te kletsen met elkaar en wat te drinken.

Wat deze dag aan mij bleef knagen was het ongeluk dat Henny en Henk deze morgen overkwam samen met Hen, onze technische man, heb ik de wielophanging bekeken en dat zag er gewoon niet goed uit, de draagarm is verbogen. Deze caravan zal moeten worden gerepatrieerd naar Nederland. Toen dit bekend werd onder de reisgenoten hadden ze het allemaal te doen met Henny en Henk. Dit betekent dat het derde stel niet in Hermagor aanwezig zal zijn. Een 'normale' afscheid zit er dus ook voor hen niet in.

Dit gegeven hebben Marga en ik besproken in onze caravan aan het begin van de middag. Hierop hebben we het volgende bedacht. Nu kunnen we zeggen, we kunnen nu geen feestje maken want we verkeren daar niet voor in de stemming. Wij moeten een reden vinden om toch na al deze misère een feestje te bouwen. Wij kunnen deze twee echtparen niet zonder een fatsoenlijk afscheid laten gaan! We gaan in het leven roepen een prijs voor de grootste pechvogel van de ANWB kampeerreis Thracië 2011.

Jannie mij vroeg mij eerder deze week of ik Oude Jenever (het bleek later Jonge Jenever te zijn) lustte. Samen met haar hebben we bedacht dat dit een reden tot een feestje was! Gisteren zou deze fles leeg gedronken moeten worden, dat is niet doorgegaan vanwege pech met de auto van Aad en Marieke.

De uitnodiging aan de groep Reisgenoten was: Kom om vijf uur naar het autodek, neem een glas mee want de liter jenever van Jannie en Toon moet leeg gemaakt worden.

Op het dek heb ik de groep toegesproken. Beste mensen. Toon gaan we in het vervolg oude Toon te noemen omdat Jannie dacht dat hij een fles Oude Jenever had. Jannie noemen we Jonge Jannie omdat ze ons een fles Jonge Jenever heeft gegeven. Na wat er gisteren is gebeurd met de auto van Aad en Marieke en vandaag met de caravan van Henk en Henny en wat al eerder is gebeurd met de auto van Oude Toon en Jonge Jannie, bovendien Gerard en Rita zijn ook al weg, is er geen reden tot feest vandaag! Ons hoofd staat er niet naar. Wij gaan opzoek naar een reden om wel een feestje te bouwen, namelijk door nu in het leven te roepen; ANWB Kampeerreis Thracië pechvogelprijs 2011!

De winnaar ontvangt een grote dubbele prijs uitgevoerd in zilver! De jury heeft na ernstig beraad in nominatie aangenomen de volgende deelnemers:

Peter en Hen omdat die het met de pech gevallen zeer druk hebben gehad

Oude Toon en Jonge Jannie omdat ze aangereden zijn in Albanië

Aad en Jannie met hun manke auto en het gebroken pootje van Marieke

Gerard en Rita vanwege het gezondheidsprobleem van Gerard

Henk en Henny vanwege hun jammerlijke pech met de caravan vanmorgen.

Het juryberaad was ontzettend spannend, ze hebben uren hierover moeten vergaderen en zijn tot de volgende slotsom, gekomen:

Peter en Hen krijgen de prijs niet omdat ze op werkvakantie zijn, problemen oplossen hoort bij hun werk! Gerard en Rita krijgen de prijs niet omdat we al afscheid van hen hebben genomen en als zij de prijs zouden krijgen, zij die nu niet in ontvangst kunnen nemen.

Aad en Marieke, Oude Toon en Jonge Jannie en Henk en Henny die dingen mee naar de prijs. Volgens de jury van de Pechvogelprijs ANWB Kampeerreis Thracië 2011 zijn deze drie echtparen de echte pechvogels van deze reis. De Jury heeft mij medegedeeld dat er per slot van rekening maar één pechvogel kan winnen en dat Aad en Marieke de ongelukkige bezitters zijn van een manke auto en omdat persoonlijk lijden altijd boven materiële schade gaat, is Marieke de echte grote Pechvogel van deze reis. Hierbij hoort een prijs, een grote dubbele prijs twee zilverkleurige krukken. Hierna volgde een werkelijk overdonderende staande ovatie (als dit geen overdrijven is we stonden allemaal) voor de stralende winnares.

Een breed lachende Oude Toon was het niet eens met de uitslag en diende bij de spreker van deze middag protest in tegen de uitslag. Dit protest is niet ontvankelijk verklaard, want over de uitslag kan niet worden gediscussieerd. Hierna zijn we nog een gezellig uurtje bij elkaar geweest op het autodek tussen de caravans.

Het Europa Palace draait in de haven

Het Europa Palace legt aan

Parkeerplaats op de kade van Igoumenitsa

Autodek

Welke schade is er aan deze caravan

De ondergaande zon boven de Adriatische zee

Maandag 13 juni aankomst in Venetië

Toeristisch centrum van Venetië

Gezicht op Venetië

Vrachtwagen op een ponton levensmiddelen bevoorrading in Venetië

Maandag 13 juni aankomst in Venetië

Een groot motorjacht

Cruiseschepen in de haven van Venetië

Alleen op het autodek

Maandag 13 juni 2011, Venetië-Hermagor, 267 km.

Vertrek: uur, aankomst, uur, zon, temp., 19-27 graden. Camping: Naturpark Schluga Seecamping, Brandstof € 63,26, 46 liter, Tol: € 20,10, Wegcondities: goed

Vanmorgen dachten we dat het zeven uur was, we hebben ons aangekleed en ik ben water gaan halen in de douche achterop het schip. Tot mijn stomme verbazing was het nog donker! Om zeven uur nog donker dan klopt er iets niet. Het raadsel was snel opgelost de stroomfrequentie van het schip wijkt af van wat er op de wal is, hierdoor lopen de klokken sneller het was nog maar vier uur. Wel ben ik even naar de Informatiebalie gelopen op één van de hogere dekken en heb gekeken op een scherm waar het schip zich bevond. Dit was ter hoogte van het zuidelijkste punt van het schiereiland Istrië. We hebben nog heerlijk geslapen tot zeven uur.

Hierna volgde eerst het normale ochtend ritueel van ontbijten en toiletteren enz. Het duurde niet lang meer of Marga vertelde mij dat er land in zicht was. Er lagen veel boten op de rede van Venetië. De motoren van de boot maakten duidelijk minder toeren, het schip gleed als het ware door het water. Zo gingen we tussen de pieren door van de haven van Venetië. De silhouet van de stad was duidelijk te zien vanaf zee. Tot onze verrassing voeren we voor de stad langs, we kregen vanaf deze reusachtige veerboot een prachtig uitzicht op de stad. De stad met zijn Piazza San Marco, Sant Marcokathedraal, Dogenpaleis, en de beroemde toren. We meerden af aan de westkant van de stad met uitzicht op het industriecomplex van Mestre. Tijdens het afmeren heb ik onze caravan reisvaardig gemaakt Marga moest nog wel even de poten indraaien. Ik ben naar de auto gegaan die voor de oprit stond met de caravan van Aad. Het viel mij op dat vele reisgenoten mij sterkte toe wensten met het achteruit rijden van deze voor mij vreemde combinatie over ongeveer honderd meter.

Dit achteruitrijden gaf geen enkel probleem, er gaat een man bij de auto staan en die geeft aanwijzingen of je ietsjes naar links, rechts of rechttuit moet sturen. Alleen beneden zit een drempel dat ging eerst niet om die over te rijden. De auto moest eerst vooruit en dan vaart maken om over de drempel te komen. Dit bijzonder ritje heeft mij geen druppeltje zweet gekost.

Op de kade heb de caravan achter de auto van Aad geplaatst en heb een plekje gezocht voor onze auto om te wachten tot ik naar boven kon om onze caravan op te halen. Dit is gebeurd nadat alle voertuigen, dat zijn er ontzettend veel, van het dek waren. Helemaal alleen stond daar op een gigantisch groot dek Marga met onze caravan.

Terwijl ik achter het schip stond te wachten ontvouwde zich een strak geregisseerd spel op de kade achter het schip. Er kwam geen einde aan de stroom auto's, campers, bestelbussen en vrachtwagen die uit dit schip kwamen. Was er onvoldoende doorstroming bijvoorbeeld bij de Douane dan werd alles stil gezet zodat het plein achter het schip vrij bleef. Het gevolg hiervan was dat de doorstroming van voertuigen nooit belemmerd is geweest.

Wat mij opviel aan de caravan van Henny en Henk was dat die behoorlijk scheef van de veerboot kwam. Het zal mij niet verwonderen dat die caravan meer schade heeft dan wij denken.

De route die we moesten afleggen vanaf Venetië naar Hermagor was een oude bekende weg voor ons al vanaf begin van de jaren zeventig kennen we deze route. We waren verschillende keren op vakantie in deze buurt namelijk in Lido di Jesolo. De verkeersdrukke viel erg mee dus konden we lekker door rijden.

Auto van oude Toon loopt niet goed, er blijkt een bougie kapot te zijn. Op het eerste gezicht lijkt dit een eenvoudig karweitje te zijn. Maar dit valt tegen, want de nieuwe bougies moeten gehaald worden in een Volvo garage in Villach hier ruim veertig kilometer vandaan.

Het afscheidsdiner stond onder deskundige leiding van Sonja met bijdragen van: Volkert, Anneke, Albert, Joke, Jan en Ger, en een dankwoord, namens de leiding van Hen. Afscheid nemen is altijd lastig en zo was het ook deze avond.

Camping Schluga, Hermagor

Terras van camping Schluga, Hermagor

Dinsdag en woensdag 14 en 15 juni Hermagor-Wierden, 1156 km

Vertrek: 09.35 uur, aankomst 16.15 uur, regenachtig, temp., 13-19 graden. Camping: Natur Camping Bamberg € 20,80, Brandstof € 100,33, 80 liter, Tol: € 9,50 Wegconditie: Autobaan

De dag begon met regen Marga moest in de regen de berg af een weer op om broodjes te halen. Onze reisgenoten daarvan waren de meesten zich reisvaardig aan het maken. Ria en Ger reden als eersten de camping af. Onze reis begon om half negen we zijn eerst naar een tankstation gegaan om vol te tanken. De reis ging eerst naar Villach wat op veertig kilometer ligt van de camping in Hermagor. Vervolgens gingen we daar de autobaan op eerst naar Salzburg en verder naar München, Neurenberg en zo naar Bamberg. Een rit eerst tussen de bergen met vaak mooie vergezichten om vervolgens over te gaan in het meer vlakke land in Duitsland.

Tijdens onze eerste stop om koffie te drinken kwamen we Peter en Annie tegen, met hen hebben nog een poosje nagepraat over deze bijzondere reis.

Over de reis van deze dag is niet veel te vertellen, de kruissnelheid op de autobaan was ongeveer achtentachtig kilometer per uur hierdoor haalden de vrachtwagens ons niet in. Dit geeft een stukje rust tijdens het rijden.

Onze zoektocht naar een camping hier in Bamberg verliep niet helemaal volgens het boekje. Toen we bij Erlangen aankwamen hebben we op ons Navigatiesysteem een camping gezocht in de nabijheid. Dit gaf een vreemd resultaat er was een camping op achtennegentig kilometer ver in de buurt van Bayreuth. Dit was beslist onze bedoeling niet om daar heen te rijden. We zijn eigenlijk gewoon hierheen gereden en hebben bij een Imbiss aan de rand van de stad gevraagd of hier een camping was in Bamberg.

Een zeer vriendelijke mijnheer heeft ons de weg gewezen. Hij zei dat het zeer eenvoudig was en het zou ongeveer drie kilometer zijn. Dit hele verhaal berust op waarheid. Hierop de camping hadden we snel een plaatsje gevonden en dadelijk kwam er een echtpaar op ons af die wilden ons helpen om de caravan op de plaats te drukken. Marga heeft hun gezegd dat ik dat met de auto zou doen. Met hen hebben we een paar gezellig gesprekken gehad.

Woensdagmorgen werden we iets voor half acht uur wakker en hebben ons klaar gemaakt voor de reis. Om half negen vertrokken we, het was zwaar bewolkt weer. Onderweg naar huis hebben we veel gepraat over de belevenissen zoals we die hebben meegemaakt op deze bijzondere reis. Voor ons blijft het bijzonder dat we in korte tijd vijf landen hebben bezocht die onderling behoorlijk verschillen en het bezoeken meer dan waard zijn. We kunnen stellen dat we een goede reis terug naar Nederland hadden. Met een zeer goed en voldaan gevoel reden we om kwart over vier onze combinatie ons oprit op!

Dinsdag en Woensdag 14 en 15 juni Hermagor-Wierden

Parkeerplaats onderweg

Camping Bamberg Bug

Beelden op de camping aan de oever van de Regnitz

DE REIS IN CIJFERS**Kilometers**

25 april 2011 kilometerstand: 105.148

15 juni 2011 Kilometerstand: 111.863**Totaal** **6.715****Brandstof**

Benzinekosten € 949,76

Liters 659

Gem. verbruik per km: 1 op 10,19

Het gem. verbruik is relatief gunstig o.a. door het veelvuldig gebruik van de Cruise Control en de rustige wegen in Z.O. Europa. De laatste dagen van de reis in Italië en in Duitsland was het druk op de weg.

Camping € 205,90**Visum** € 30,-**Tol** € 127,10

Bronnen

Tip voor trip, Annie en Peter Ummels

Noordwest Italië, Dominicus reeks

Internet

Wikipedea

Weemoed en Wille, Joke Wanschers (Wierdense Revue)

Dankwoord

Verschillende van onze reisgenoten hebben ons op de een of andere manier geholpen met dit verslag. Wij danken hen hier hartelijk hiervoor.

Onze speciale dank gaat uit naar Henny en Henk Heringa en Annie en Peter Ummels voor de hulp bij het corrigeren van dit werk.

Marga en Tjabering Stek

Uitgave

Dit is een niet commerciële uitgave.

© Copyright 2011.Alle rechten van deze uitgave zijn van T. Stek, Wierden.
